

ဓမ္မဗျူဟာ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဆောင်းမေတ္တာကလေးတစ်ခွက်

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ဒုတိယအကြိမ်၊

၂၀၁၄၊ မေ။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေဥစာပေတိုက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖျက်နှာဖုံးနှင့်

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

ရွှေပဒေသာအောင်ဆုက

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

- ၁၄၀၀ ကျပ်

အုပ်ချုပ်ရေး

- ၅၀၀ အုပ်

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

ဆောင်းခေတ်က လတစ်စင်း

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

၈၉၅-၈၃

ဆောင်းခေတ်က လတစ်စင်း / ကြယ်စင်မျိုးဝေ။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၄ ။

၂၀၈ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) ဆောင်းခေတ်က လတစ်စင်း

ဒဂံသပ်ပင်ကလေးဟာ

ကမ္ဘာဦး သမ္မာကျမ်းတ

ဘာဒံနဲ့ ဝေရဲ့သင်္ကေတ

အသီးအပွင့်တွေ ဖွံ့ထွားလာကြ

စိပုကားဘွားတေရဲ့ ပန်းပင်လို

ပုန်းညက်၊ ချယား၊ ဖြတ်လေး၊ ဝေယ်တွေ ပွင့်ဝေ....

BURMESE
CLASSIC

အပိုင်း (၁)

အခန်း(၁)^၁

ပြိုင်ပွဲဝင်ရမည့်ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင်သည် အနည်းဆုံး သက်လုံ
ဘောင်းဖို၊ ကျန်းမာဖို၊ ခြေထောက်ခိုင်မာမှုရှိဖို့တော့ လိုပေမည်။

ဘဝဆိုတာ ပြိုင်ပွဲပဲ...။

ထို့ထက်ပို၍ပြောရလျှင် ဖေဖေကုမ္ပဏီနှင့် လုပ်ငန်းခွဲပေါင်းများ
မှာ ဝင်ရောက်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမှာမျိုးက ပို၍ ပြိုင်ကွင်းကြီးနှင့်
ဆုံပေဘူးလား။

ဘာမှမလုပ်ရသေးခင်ကိုပဲ 'နွေဦး'အတွေးနှင့် မောနေပြီ။ သို့
သော် နွေဦးဆိုတာ ပျော့ညံ့သော ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။ တာ
ချီနိုရှောင်ပြေးတတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။

အဲ... အခွင့်အရေးလေးနည်းနည်းတော့ ယောက်ျားပီပီ ယူ
တတ်ချင်လေသည်။

ရှေ့လ ဒီဇင်ဘာမှာ နွေဦးအသက် ၂၃-နှစ်ပြည့်မည်။ ဖေဖေ

က သူ့လုပ်ငန်းများထဲမှ နွေဦးကို ပါဝင်လှုပ်ရှားစေခိုင်းပါတော့မည်။ သူ့ကလေးတစ်ယောက်လိုနေခွင့်မရှိတော့။ ဖေဖေက ပြောခဲ့သည်။

“မင်းကမှ ၂၃-နှစ်အထိ မိဘဆီလက်ဖြန့်တောင်းပြီး အပူအပင်ကင်းတဲ့ကလေးတစ်ယောက်လို နေခွင့်ရှိခဲ့သေးတယ်။ ငါ့တုန်းက ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်ခဲ့ရတာ၊ အသက် ၁၈-နှစ်ကတည်းက မင်းစကားနဲ့ ပြောရရင် ပြိုင်မြင်းကြီးဖြစ်ခဲ့ရတာက”

“ဒါတော့ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ်ပေါ့၊ ဖေဖေရာ”

တစ်ဦးတည်းသောသားအပေါ် တဟားဟားအော်ရယ်ရင်းက သဘောတကျရှိနေခဲ့သည့် ဖေဖေရှပ်သွင်ကို သူပြန်မြင်နေမိပါသည်။ အသက် ၂၃-နှစ်ပြည့်မီ ၂-ပတ်ကြီးများတောင် လိုသေးသည်မို့...

“ပြိုင်မြင်းလေးကို ခြေဆန့်လက်ဆန့်လေးတော့ ပေးပါဖေဖေ”

ဆိုပြီး သူ့သူငယ်ချင်းနှင့်အတူ သူ့ရွာကလေးသို့ တောလိုက်မို့၊ အပန်းဖြေဖို့ အပျော်ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်ရွာကလေးသို့ ခရီးထွက်ခြင်းမှ အမှတ်တရတွေဖြစ်စေနဲ့ သူ့ဘဝမှာ တော်တော်အရေးပါမည့်ကိစ္စများ တွေ့ကြုံရတော့မည်ဆိုတာ ကိုတော့ နွေဦး ကြိုတင်မသိရှိခဲ့ပါပေ။

ကိုင်းမိုးသည် သူနှင့် တကွသိုလ်အတူတက်ဖက်၊ ယခုလောလောဆယ်လည်း ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေသူဖြစ်သည်။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ခရီးထွက်လာသူမို့ ဒီခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး သူ့စိတ်တွေ ပေါ့ပါးစွာ ထားမိသည်။ ရထားလမ်းတစ်လျှောက် ရှုခင်းများကို ကြည့်ရင်း သူ့မျက်စိကို ဆေးကြောပစ်နေလေသည်။ မဟာရန်ကုန်မှ မမြင်ရသည့် ရှုခင်းတွေ၊ တောစိမ်းတောင်စိမ်း၊ ရိုးမစိမ်းစိမ်းလေးတွေ

ကို သူ့ကြည့်နေလေသည်။

သူက ပန်ဆီကားများကို နှစ်သက်သူဖြစ်သည်။ ပျဉ်းမနားဘူတာသို့ ရထားဝင်တော့ ဆင်းမည့်သူများ ပြင်ဆင်လှုပ်ရှားကုန်ကြသည်။ ကိုင်းမိုးက ပို၍တက်ကြွ၏။ သူကတော့ ဇာတိမြေသို့ ပြန်လေသူကိုး။ ရည်းစားနှင့်တွေ့ရ၊ အမေနှင့်တွေ့ရမည့်သူမို့ ပိုမိုလန်းဆန်းတက်ကြွနေတာ ဖြစ်မည်။

“ထ! ကိုနွေဦး၊ ရောက်ပြီ။ ခင်ဗျားနယ် မဆင်းချင်တဲ့ပုံကြီး နဲ့၊ ဘာလဲ... မန္တလေးထိ ဆက်လိုက်ချင်လို့လား။ ကျွန်တော်တို့ရွာ မှာ အဖျိုချောတွေ ပေါတယ်နော်၊ ဟော်ကြာမှ ရွာက မပြန်နိုင်ဖြစ် နေဦးမယ်”

ကိုင်းမိုးက အထုပ်အပိုးတွေဆွဲရင်း စကားဆိုတော့ နွေဦး ရယ်ဟဟ ပြန်ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ရွာ အဖျိုချောပေါတာ ယဟာရန်ကုန်တော့ မိမလားဗျ၊ ရှိပါစေဗျာ”

ကိုင်းမိုးက သူ့ကိုအလျော့မပေး။

“အမယ်! ခင်ဗျားတို့ရန်ကုန်သူတွေ လှတာက အရှင်ကလေးတွေ ဆေးခြယ်ထားသလိုပါဗျာ။ မိုးရွာလို့ ရေစိုသွားရင် ကုန်မယ့်အလှတွေ။ ကဲ! ထပါ လူကြီးမင်းရဲ့၊ အဖျိုချောတွေ သဘောမကျလည်း တောပစ်မယ်၊ ရိုးမထဲတိုးမယ်”

ရထားပေါ်မှ သူတို့ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ကိုင်းမိုးက အထုပ်အပိုးတွေ စုံစီနဖာပေမယ့် သူ့မှာတော့ ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံးသာ ကျောပိုးလျက်။ သူတောင်းသော်လည်း ကိုင်းမိုးက မပေး။

“လာစမ်းပါဗျာ၊ နေဦး... ရွာက မြင်းလည်းလေး ဆိုက်ကား

၁၀ ၀ ကြယ်စင်ပျားဝေ

လေး ထွက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

ဘုတာထဲမှာ ကိုဝင်းမိုး ယောက်ယက်ခတ်နေဆဲ၊ သူကတော့ ဆရာမောင်သင်နိုင်၏ ကဗျာတစ်စကိုသာ သွားသတိရနေလေသည်။ ဘာ တဲ့...

အချစ်ရယ်...

ရိုးမစိမ်းစိမ်း

ပျဉ်းမနားက အစိမ်းတွေထဲမှာ

ခုဆိုရင်

စူဠသုဘဒ္ဒါ

မှန်းတဲ့

ပန်းတွေ ဝေနေပြီပေါ့...

အင်း... ဒီရာသီဟာ အင်ကြင်းပန်းပွင့်တဲ့ရာသီ၊ နင်းမြူဖြိုး ဖြောက်တဲ့ရာသီ၊ ချမ်းအေးစိုစွတ်တဲ့ရာသီ၊ မိုးမထဲမှာ နင်းတွေ ဝေနေ မှာပဲ။ ရိုးမထဲမှာ ပန်းတွေ ဝေနေမှာပဲ။

အတွေးနှင့် သူကြည့်နူးနေဆဲ၊ သူ့အနားသို့ ကောင်မလေးတစ် ယောက် ရောက်လာသည်။

အာ... ငါ့တူမကြီး ဝတ်တုတ်တုတ် ဆိုတာလို ကောင်မလေးက ဝတ်တုတ်တုတ်မဟုတ်သော်လည်း မသေးလှချေ။

တောမျှစ်စိုငေါက်ကြီးလို ကောင်မလေးက ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွား ရည် လျားသွယ်ကျစ်သော ကိုယ်ဟန်က မယ်စကြဝဠာနှင့် နှင်လားငါလား။ နှုတ်ခမ်းအသည်းပုံလေးက ပင်ကိုအရောင်ရဲရဲ။

တောမှာ ဒါမျိုးလေးတွေ ရှိသလား။ နွေဦး တဒင်္ဂတော့ မျက်နှာ

ဟင့်ကြည့်နေမိသည်။ တော်တော်လှတဲ့ ရိုးမပန်းလေးပဲ။

ပင်ယံမြင့်က တောသစ်ခွပန်းလေးသဖွယ်။ မြို့မှာလို ကိုယ့်လုံး ပေါ် အသားပျော့စကတ်တွေ၊ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီတွေနှင့်ဆိုလျှင် ဘယ်လို နေမည်မသိ။ ယခု ဂျင်းရှပ်အင်္ကျီခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် ယောလုံချည် ခပ်တိုတို ဝတ်ထားပုံက တောသူမ၏အလှများကို ဝင်းပစေလေသည်။

"ပေး... ခင်ဗျားအိတ်"

ဘာလဲ... သူမက ဆိုက်ကားနင်းသလား။ မြင်းလှည်းမောင်း သလား။ နွေဦး ယောင်တောင်တောင်ဖြင့်ပင် ကျောပိုးအိတ်ကို လှမ်းပေး လိုက်သည်။

ကောင်မလေးနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်မိသည့် အဆုံးမှာ မြင်းလှည်းတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကိုဝင်းမိုးက မြင်း လှည်းပေါ်မှာ နေရာယူပြီးနေပေပြီ။ အခြားဆန်းသည်များများစားစား မဝတွေ ခု အင်္ကျီကြီးနှစ်ယောက်နှင့် အထုပ်အပိုးများသာ တွေ့ရသည်။

"လာ... ကိုနွေဦး၊ မဒွီရေ... ပေးဟေ့၊ ငါ့ကိုအိတ်ပေး"

"မဒွီ! ကောင်မလေးနာမည်က မဒွီတဲ့လား"

မြင်းလှည်းပေါ်ပင် မတက်ရသေး။ နွေဦး စိတ်ဝင်စားစွာမေးပိ ဆော့ ဝင်းမိုး ပြုံးလေသည်။

"ဟေ့လူ! နာမည်ဆန်းသလိုလိုရှိလို့ မေးတာ။ မဖြေချင်နော်"

ရန်ကုန်သားကို လာကျောလို ဘယ်ရမလဲ။ နွေဦး မြင်းလှည်း ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးလည်း မောင်းသူနေရာမှာ ဆီထိုင်သည်။

"ခင်မဒွီတဲ့... သူ့မမက ခင်ရတီ၊ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာတော့

အချောဆုံး အတော်ဆုံးညီအစ်မပဲ”

“ခင်ရုတီ...ခင်မဒ္ဒီ...တောသူတွေကလည်းဗျာ၊ နာမည် ဆန်းသားဆဲ”

သူမက မြင်းလှည်းကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနှင်ထွက်လေသည်။ မြင်းက အုန်းခွံရောင် မြင်းချောမြင်းလှ၊ မောင်းသူကလည်း မိန်းမချော မိန်းမလှ၊ မြင်းပြေးတော့ မြင်းခွာသံတွေက စည်းချက်ဝါးချက်ကျကျ။ မြင်းခွာသံများ ဆူညံနေမှုကြောင့် ကောင်ပလေးကိုအနားထားပြီး သူတို့ အတင်းပြောခွင့်တွေ ရနေကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့တော့ နာမည်ဆန်းတယ် မထင်ပါဘူးဗျာ၊ မွေး ကတည်းက ရတီတို့ မဒ္ဒီတို့ဆိုတာ နားယဉ်ပြီးသားပဲ”

“သူတို့ညီအစ်မက အချောဆုံးဆိုတော့ ကိုဝင်းမိုးရည်းစားက ဘယ်သူလဲ၊ သူလား... သူ့မလား”

သူက ကိုဝင်းမိုးကို စုံထောက်ကြီးဦးစံရှားလေသံဖြင့် အကဲဖမ်း လေသည်။ ကိုဝင်းမိုးက ရှုံ့မဲ့ပြီး လက်ခါပြဇာ။

“မှားတယ်... သူတို့ညီအစ်မက ကျွန်တော်နဲ့ အမျိုးတော်တယ်၊ ကျွန်တော့်ရည်းစားက ရွာကကျောင်းဆရာမလေး။ သူလေးက ပိုပြီး နို့ အေးပါတယ်ဗျာ”

“ဘုရားဧရ! သူ့ထက်တောင် ရှိုးအေးနေရင် ဘာသွားပြီး သုံး စားရတော့မလဲဗျာ။ မိန်းကလေးဆိုတာ နည်းနည်းတော့ Active ဖြစ်ဦး ပုပေါ့၊ ထက်ဦးမှပေါ့ဗျာ”

သူ့အပြောကြောင့် ကိုဝင်းမိုး သဘောကျစွာရယ်လေသည်။ ရယ် မှာပေါ့၊ အလိုလိုအုမြူးနေသူ။ ချစ်သူနှင့်တွေ့ရတော့မည့်သူလေ။

“ကျွန်တော်ပြောတာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ထက် တယ်... Bright ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ စွာတာကို ပြောတာလား။ ကျွန်တော့်ရည်းစားက အေးအေးလေးနဲ့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်သွားတာပါ ပဲ။ သူ့ကိုကျောလို့တော့ မရဘူး။ ရှိုးအေးတာကတော့ဗျာ... တောသူ ပဲ၊ သတင်းခေတ်မှာ ကြီးပြင်းပေမယ့် သူတို့နဲ့မဆိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒါ ပေမဲ့ ခေတ်လည်းမိပါတယ်ဗျာ၊ စကတ်တွေ ပင်တွေမဝတ်တာပဲရှိမယ်၊ လှပါတယ်... လှကြပါတယ်”

မြင်းလှည်းလေးက ပျဉ်းမနားကိုကျော်လွန်ပြီး ရွာလမ်းမဘက် သို့ ချိုးကွေ့လေသည်။ တောစပ်တောင်စပ်ပေမို့ အလှအပတွေက သူ့ရင် ကို အေးမြစေသည်။ သူတို့ဘေးနားမှ အဒေါ်ကြီးတွေကလည်း မခေ။ သူတို့ဘာသာသူတို့ ရေပက်မဝင် စကားတွေ အော်ပြောနေကြသည်။ အဲ ဒါ... တောစတိုင်ပေါ့နော်၊ လွတ်လပ်တယ်၊ ပွင့်လင်းတယ်၊ နိုးသားကြ တယ်၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ်ပြောချင်တာ ပြောပဲ။

“နေစမ်းပါဦး ကိုဝင်းမိုးရဲ့၊ သူက မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး မြင်းလှည်း ဆောင်းရသလား၊ သူ့ဗမာကဧာ အိမ်မှာဘာလုပ်နေသလဲ၊ သူ့မိဘတွေက ဧရာ ကိုယ့်သမီးအပျိုလေး ချောချောလေးကို ဒီလိုပဲ ပေါက်လွှတ်ပဲစား လွှတ်ကြသတဲ့လား”

အိုးက မပူ၊ စလောင်းက ပူ၊ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည့် နွေဦး အား ကိုဝင်းမိုးက အားရပါးရရယ်ခြင်းဖြင့် တုံ့ပြန်လေသည်။

“ခက်တော့တာပါပဲဗျာ၊ ဒါ သူ့အလုပ်ကိုဗျာ၊ မြင်းလှည်းမောင်း စတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကလေးက ရွာက သစ်သီးတွေ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်တွေကို ဖောက်သည်ယူပြီး ရထားမှာ ဆင်းပေးတယ်၊ သူ့ခြံက

ထွက်တာလည်း ပေး၊ ဖောက်သည်ယူတာလည်း ယူပေါ့။ သစ်သီးတွေ လာဖို့တာပါ။ အပြန်ကျတော့လည်း ဒီလိုပဲ လမ်းကြိုလိုက်ကြတာပေါ့။

“ဪ... ”

သူကလေးဘဝက မလုပ်ပါလား... မသက်သာပါလားလေ။ အတွေးဖြင့် နွေဦး ကရုဏာသက်မိသည်။

“သူ့မမက ဆေးကျောင်းသူ... အခုဆို ဖိုင်နယ် Part II (အပိုင်း ၁) တောင် ရောက်နေပြီ”

“ဟင်! သူ့ကျ ကျောင်းမနေရဘူးလား၊ သူ့မမကတော့ ဆေးကျောင်းမှာ တက်ရတယ်၊ ဟုတ်လား”

ခင်မန္တီအတွက် နွေဦး ယူကြိုးမရဖြစ်သွားသည်။ ဝင်းမိုးက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ဆက်ပြောလေသည်။

“သူကလေးအလှည့်ကျ ကံဆိုးသွားတယ်၊ သူ ဆယ်တန်းအောင် တဲ့နှစ်မှာပဲ သူ့အဖေ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်!”

ခင်မန္တီအတွက် သူ တော်တော်ယူကြိုးမရ ဖြစ်သွား၏။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ကောင်မလေးရယ်။ ခင်မန္တီကတော့ ပြင်းလှည်းလေးကို ကျွမ်းကျင်စွာ အသားကျစွာ မောင်းနှင်နေဆဲ။ တင်ပါးထိရောက်သောဆံနွယ်များက ညှပ်ကလစ်တစ်ခုတည်းဖြင့် ဖမ်းထိန်းထားမှုကြောင့် ကျောပြင်လေးပြည့်အောင် ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲ။ သူမ၏ဆံနွယ်များမှ ရနံ့တစ်ခုက သူမနှင့် အနီးဆုံးခံ့မှာထိုင်နေသည့် နွေဦးထံသို့ ရောက်လာကြသည်။ စပယ်ရနံ့၊ ဒီကောင်မလေး စပယ်အမြဲပန်သလား။ လောလောဆယ်တော့ ပန်ဆင်တာ မတွေ့ရ။

“လှေလှော်ရင်း တက်ကျိုး၊ မြင်းပြေးရင်း ခွာလိပ်သွားတာပေါ့ဗျာ။ အစ်မဖြစ်သူကိုတော့ ထားလက်စနဲ့ ဆေးကျောင်းဆက်ထားကြပေမယ့် မန္တီက ကျောင်းမတက်ရတော့ဘူး။ စီးပွားရေးမပြေလည်တော့ဘူးလေ။ ဆေးကျောင်းစရိတ်ကလည်း သက်သာတာမှမဟုတ်တာ။ တောအနေနဲ့ ငွေရှာရတာ ငွေတွင်းနက်ပါတယ်ဗျာ”

“တော်ပါတော့ဗျာ၊ ကြားရတာ ရင်နာလို့ပါ။ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ တော်ပါတော့။ ကျွန်တော် မခံစားချင်ဘူး”

“အာ... ဆော့ဇီးဗျာ၊ ဟုတ်တယ်၊ မန္တီဘဝက ကြားရတာ စိတ်ချမ်းသာစရာမရှိဘူး။ ကဲပါဗျာ... ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ကိုနွေဦး စိတ်ချမ်းသာစေရပါမယ်၊ ဟာကယ်... တကယ်... ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်၊ မန္တီရေ... ငါတို့အိမ်ကို အရင်ပို့မဟုတ်၊ ပြီးမှ နှင်ပြန်... သိလား”

ကိုယ်က လှည်းကြိုစီးပေမယ့် ဝင်းမိုး အားမနား၊ မန္တီဆိုတာ သူနှင့်မောင်နှမတစ်ဝမ်းပဲ ကွဲသေးသည်မဟုတ်လား။

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီးမိုး... ဖြစ်ပါတယ်”

မန္တီတို့ရွာကလေးက ပျဉ်းမနားနှင့် အတော်အလှမ်းဝေးပါသည်။ တစ်နာရီပတ်ဝန်းကျင်မျှ မြင်းလှည်းစီးခဲ့ရပါ၏။

“ဟိုး... ရှေ့က လှမ်းမြင်ရတာ ကျွန်တော်တို့ရွာပဲ၊ သစ်ပင်တွေ အုံအုံဆိုင်ဆိုင်နဲ့ ပလုဘူးလား ကိုနွေဦး။ ရွာနောက်ဘက်မှာလည်း ချောင်းကလေးရှိသေးတယ်။ ဇိုးမနဲ့လည်း သိပ်မဝေးတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ရွာကို ခပ်တွယ်သလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ပြီလား”

ကိုဝင်းမိုးက သူ့ရွာသူ ချစ်မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့် အမွှန်းတင်လေသည်။

ဟုတ်လည်းဟုတ်ပါ၏။ ရွာကလေးက ပန်းချီကားလေးတစ်ချပ်သဖွယ်။ အိပ်မက်ထဲက ရွာကလေးပေါ့။ ရွာဦးရွာထိပ် တောင်ကုန်းလေးမှာ ထုံးမွေးမွေးစေတီလေးကိုက လွမ်းမောမွယ်ရာဖြစ်သည်။

ရွာက ရွာတန်းရှည်လေး။ လမ်းသုံးလမ်းဖြင့် စံနစ်တကျ တည်ရှိသည်။

မဒွီက ကိုဝင်းမိုးတို့ခြံဝိုင်းဘက်သို့ သူမ၏ပြင်းလှည်းကို အရင်မောင်းသည်။ အဒေါ်ကြီးနစ်ဦးကတော့ လမ်းခုလတ်ရွာမှာ ဆင်းခဲ့ပေပြီ။ ပိုက်ဆံပေးတာလည်း မတွေ့ရ။ တကယ့်ကို ကုသိုလ်ဖြစ်၊ လမ်းကြိုတင်သည့် ခင်မဒွီဖြစ်သည်။

“မဒွီရေ... နည်းနည်းတောင် မှောင်တော့မယ်၊ နင်သွားရဲရဲလား”

ဝင်းမိုး၏စိုးရိမ်စကားကို ခင်မဒွီက ရယ်ဟဟဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

“အမယ်... ကိုကြီးမိုးရယ်၊ မွေးကတည်းက နေလာတဲ့ရွာပါဗျ။ မဒွီမှာ ရန်သူမရှိပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ အတင့်မရဲရဘူးလေ၊ နင့်အဖေတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ...”

ဝင်းမိုးမှာ စကားပြောရင်း ရပ်သွားသလို ခင်မဒွီပုံစံလေးကလည်း ငေးဝိုင်း ဆွေးမြည့်သွားခဲ့လေသည်။

“ဆောရီးဟာ... ဒီစကားတွေ ငါမပြောသင့်ဘူး။ ငါလည်း ဒီခြေကိုခြေပြန်ချမိတော့ အဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ်လာလို့ပါ။ လူရင့်မကြီးကို ခွေးသတ် ဝက်သတ် သတ်သွားရက်လိုက်ကြတာ၊ လက်သည်မပေါ်ပေမယ့် ‘ဟိုအဖွဲ့’ပဲ ဖြစ်မှာပါ”

“တော်... တော်ပါတော့ ကိုကြီးမိုးရယ်၊ မဒွီအသည်းတွေ အခံရဆိုးလွန်းလို့ပါ။ မဒွီ... ဖေဖေအစား သူတို့ကိုလက်စားချေချင်တယ်။ လက်စား ပြန်ကိုချေရမှ ကျေနပ်မယ်”

ခင်မဒွီက လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း မျက်ရည်တစ်ပေါက်ကို ခါထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ စိတ်ကြမ်း လူကြမ်းကောင်မလေးပါပင်။

“ကဲ! နင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးရသေးဘူး၊ ဒါ ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်း၊ ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်၊ ငါ့ဘော့(စ်)”

“အာ... ကိုဝင်းမိုး၊ ရိုးရိုးပြောဗျာ... စကားကို ရိုးရိုးပြော၊ နောက်မနေနဲ့”

သူ ကိုဝင်းမိုးကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက် တားလိုက်သည်။ သူချမ်းသာတာ၊ ဆင်းရဲတာတွေ မည်သူမှမသိစေလို။

လူကို လူအတိုင်းဆက်ဆံကြလျှင် မကောင်းပေဘူးလား။ သူက ဆည်း သူဌေးသားရယ်လို့ စတိုင်လုပ်တတ်သူဟုတ်။ ယခုပဲကြည့်ပါဦး။ သူ ဘာလက်ဝတ်လက်စားမှ ဝတ်မလား။ ဆွဲကြိုးတွေ ဟန်းချိန်းတွေ ဘာတွေ ညာတွေ ဝတ်တာ သူငါသနာမပါ။ ဒါ မိန်းကလေးအလုပ်တွေ၊ အာသနတွေ၊ အပေါ်ယံတွေ၊ နွေဦး သည်သို့ပဲမြင်သည်။

သည်တော့မှ ကိုဝင်းမိုးက သဘောပေါက်စွာ ခေါင်းညိတ်လေသည်။ နွေဦး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မိတ်ဆက်၏။ ဒါ သတင်းခေတ်၊ မိမိအသတ်ပဲနော်၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်တာများ ကြားခံနေတာတွေ မလို။

“ကိုယ့်နာမည် နွေဦးပါ ခင်မဒွီ၊ ကိုဝင်းမိုးရဲ့သူငယ်ချင်းပါ။

မင်းဆက်တော့ ငါးနှစ်လောက်ကြီးလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ မင်းကို မဒိလိုခေါ်မယ် မင်္ဂလာလည်း ကိုယ့်ကို ကိုင်းမိုးလို့ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သဘောထားပေါ့။ ကိုယ် ဒီရွာမှာနေတုန်း မဒိတို့ ကိုင်းမိုးတို့ကိုပဲ အားကိုးနေရမှာ။ ခင်ခင်မင်မင်နေတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ကျွန်မ သွားတော့မယ်နော်”

ခင်မဒိက နွေဦးစကားကို အံ့သြစွာနားထောင်ရင်း၊ ရို့ကျိုးစွာထွက်ခွာဖို့ပြင်သည်။ သည်တော့မှ ကိုင်းမိုးက ပျာပျာသလဲ ဝင်ပြော၏။

“နေဦးဟ မဒိ၊ ရော့... ရော့... ဒီမှာ ဒေါ်လေးဖို့ မုန့်၊ နှင့်ဖို့တော့ ငါ ကဗျာစာအုပ်နှစ်အုပ် ဝယ်လာတယ်၊ မောင်ချောနွယ်တစ်အုပ် ကောက်နွယ်ကနောင် တစ်အုပ်၊ ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဝေး... ဒါမှ တို့ကိုကြီးမိုးကွ၊ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲဗျာ။ အဲလို ကဗျာစာအုပ်တွေက ရန်ကုန်မှာမှ ဝယ်လို့ရတာဗျ။ ဒီမှာဆို ဝယ်လည်းမရ ငှားလို့လည်းမရ၊ လုပ်ဗျာ... တစ်ခါတည်းပေးလိုက်။ မစောင့်ယူမယ်”

မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ကဗျာဖတ်သတဲ့လား၊ တောသမုလေးက ဗျားကို ခံစားတတ်သတဲ့လား၊ အံ့သြစရာလေးတွေက တစ်ခါတည်း နမကို ကဗျာစာအုပ်လက်ဆောင် ဝယ်လာပေးသူနှင့် ကဗျာစာအုပ်အသစ်ကြားတာနှင့် ဆွေ့ဆွေ့ချန်တော့မတတ် ရှင်လန်းသွားလေသူ။

“ဟာ၊ ခုတော့ မရဘူး၊ သွား... မနက်ဖြန်မှလာခဲ့။ ငါ့အိမ်အောက်ဆုံးမှာ ထည့်လာတာဟာ။ သွား... သွား... ပြန်တော့ ဖို့တော့မယ်”

ခင်မဒိ နှုတ်ခမ်းလေးစုရင်း မြင်းလှည်းကိုပြန်ကွေ့သည်။

သော် နွေဦးက ခုထိမဆင်းသေး။ ဝင်းမိုးကတော့ ပျော်နေသူပီပီ အိမ်ထဲသို့သာ အထုပ်အပိုးတွေဆွဲရင်း အော်ခေါ်နေလေသည်။

“ကဲ... ဆင်းလေ”

မိတ်ဆက်ပေးထားသော်မှ ခင်မဒိက မယဉ်ကျေးသေး။ သူ့အစ်ကိုက တစ်လက်စတည်း ကဗျာစာအုပ်မပေးလို့ပေဘဲလား။ သူမ၏ ဖင်ကိုစတိုင်လ်လားတော့ မသိ။ အသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်။

တကယ်လည်း ခင်မဒိ သူ့ကိုလန်ပါသည်။ မြို့ကြီးသားတွေများ တကယ်ရဲတင်းတာပဲနော်။ ချောလည်းချော ရဲလည်းရဲတော့ ကြောက်စရာ ကောင်းတာပေါ့။

ဆောင်းရာသီမို့ ဝတ်ထားသည့်ဂျာကင်နှင့် ဘောင်းဘီက စမတ်ကျလွန်းသည့်အပြင် စတိုင်လ်က နိုင်ငံခြားမင်းသားစတိုင်လ်။ ဟုတ်တယ်၊ ခြန်မာမင်းသားတွေက သိပ်ပြီးထွားကျိုင်းမှုမရှိဟု မဒိထင်သည်။ ဟိုး... ရှေးမင်းသားတွေလို ကာယဗလကို ဦးစားမပေ။ စတိုင်လ်ကျဖို့ စမတ်ကျဖို့သာ ဦးစားပေးနေကြသည်။

သည်မြို့ကြီးသားပုံစံက အပေရီကန်မင်းသားသဖွယ် ထွားထွားမြင့်မြင့်၊ မျက်မှန်ကလည်း အဘအောင်တို့လို ပါဝါမျက်မှန်ကြီးမျိုးမဟုတ်၊ သူနှင့်သိပ်ကိုကြည့်ကောင်းသည်။ ဒီတော့ ခင်မဒိ သူ့ကိုမကြည့်ဘူးပေါ့နော်။

ဘာတဲ့... မရတိပြောခဲ့တာ၊ ကြည့်ရင် ငြိသတဲ့၊ မြို့ကြီးသားတို့ နည်းနည်းလေးမှ အငြိမခံနိုင်။ ကြည့်လည်းမကြည့်၊ ကြည့်လည်းမကြည့်ရုံပေါ့။

“ကိုယ် ရွာထဲလျှောက်ကြည့်ချင်လို့ မင်းတို့အိမ်ထဲ လိုက်ခွင့်မယ်။

သူအော်ပြောတော့ ကိုင်းမိုးက သက်နှစ်မက်မြောက်ပြသည်။
ကြိုက်သလိုလုပ်ဆိုသည်ပုံစံ၊ ရန်ကုန်သားမို့ ဒီတော့လောက်တော့ မျက်
မလည်ဟုလည်း တွေးထင်ပုံရသည်။

“ကဲ! မောင်းလေး မှောင်တော့မယ်။ လျှပ်စစ်မီးလည်း နီတယ်။
မဟုတ်ဘဲနဲ့”

သူ ခင်မန့်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် အပ်နှံပေးလိုက်သည်။ ကောင်
လေးက နာခံစွာ မောင်းနှင်ထွက်လိုက်လေ၏။ သို့သော် ပါးစပ်မှတော့
စုပ္ပ စုပ္ပ ရေရွတ်နေသည်။

“နောက်မှ ခြေညောင်းတယ်မလုပ်နဲ့၊ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်က
ဘက်မှာ... ရွာဖျားမှာ၊ ရွာရဲ့ဟိုဘက်ထိပ်နဲ့ ဒီဘက်ထိပ်ကြီး”

“ကိုယ်ခြေညောင်းမှာစိုးလည်း မင်းလိုက်ပို့မိကွာ”

ခင်ပုဒ်စကားကို သူသဘောကျစွာ ရယ်မိလေသည်။ ချစ်စ
ခွေးပေါက်မလေးတစ်ကောင်။

“မင်းတို့ရွာက သာယာသားပဲဇော်၊ ဇကနွဲ့... မင်းရှိနေ
ထင်တယ်”

“ရှင်!”

မှာ သူမနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်းမို့လည်း ဖြစ်ရမည်။ သွေးလန်နေသ

ငါ့အတွက် အရေးကြီးဆုံးအရာကတော့ ငါ့အတွက် အရေးကြီးဆုံးအရာကတော့

செய்யுதேவியே

“နောက်ကစီးရတာ ဆီးဖြူသီး စကောထဲထည့်လို့မခံနေရတာ
နေတာပဲကွာ။ ကိုယ် ရှေ့ကိုလာခဲ့ယံနေရင် ရှေ့မှာ အကျယ်ကြီးဟာ”

သူ သဘောရှိနှင့်ပြောမိသည်။ လသာသာ နှင်းစင်စင်နှင့် ဆည်း
ဆည်းနှင်းချိန်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် သာယာစိတ်ပဲ သူ့မှာရှိသည်။

ဦးနောက်မှ ကြည့်ရတာထက် လှည်းရှေ့မှကြည့်ရတာက လောကကို
ကြည်လင်လှပစွာ မြင်ရပေမည်။

“အာ...ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မလာနဲ့... အဲဒီမှာပဲစီး!”

“အမယ်! မင်းကိုယ်မင်း ရောအပျိုကြီးစတိုင်လ် မချိုးပါနဲ့ကွာ၊
အငယ်လေးရှိသေးတယ်၊ ပြို့မှာဆို ဒီအရွယ် ရှေးပင်တွေ စကတ်

ထက်တန်းပေါ့။

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်ပင် နေဦး ခင်မန့်ဘေးသို့ လွှားခနဲရောက်

အလည်။ ခင်မန့် စိတ်ညစ်သွား၏။ အာ . . . မွှေးလိုက်တာကလည်း
သွေး၊ ဒီလူကြီး မိတ်ကပ်တွေများ လူးထားသလား။ ဖေ့မူးတွေများ

ဆက်ထားသလား။ သည့်ထက်လည်း ခင်မန့် ပိုပြီးမစွေးတတ်။ အာခံ
တစ်ယောင် အနံ့သင်းသင်းလေးထွက်နေတာကို သူမ အံ့သြနေမိသည်။

“ဟိတ်! ရေကိုကြည်မောင်းလေ၊ နောက်ပိုးမလေး... မြို့ဟာ

သု ခင်မနီကို ချစ်စနိုးစွာ စမိသည်။ သေချာကြည်မ နဖတ်

သို့ ခဏခဏ ကျန်ရှိနေခဲ့ရသည်။ သေချာကြည့်မှ နတ်တို့
သည် နောက်ဆုံးလေးက ငိုးမသစ်ခွလား၊ စံပယ်ပွင့်လေးလား၊ သူ့စကား
တော် ခင်မင် ခံယူလိုက်တော့ ငွေဘီး စိုးရိမ်ပူပန်သွားရသည်။

ဘုရား ခင်မိန့် ငိုချလိုက်တော့၊ နေ့ဦး စိုးရမယ့်အသွားရမည်။

000000000000

ကလေးရက်တော့ ဝိုသတဲ့လေ။ ဒီကောင်မလေး ကလေးစိတ် တစ်ဝက် လူကြီးစိတ်တစ်ဝက်နဲ့ဖြစ်ရမည်။

“ဟေး... စတာလေ၊ မခိုနဲ့... မခိုရဘူး။ ကိုယ် မင်းကို ညီမ လေးတစ်ယောက် ကောက်ရသလို ပျော်လို့စတာပါ။ တိတ်! တိတ်! မေး မြင်းဇက်ကြိုး။ ကိုယ်မောင်းခဲ့မယ်။ မင်း နောက်ကနေ ဖိနှိပ်စီးလိုက်ခဲ့”

သူ ချော့မော့စွာပြောပြီး မြင်းဇက်ကြိုးကို လက်လွှဲယူလိုက်တော့ ခင်မဒွီ နောက်ဘက်သို့ ကျော်ဆင်းသွားလေသည်။ ခုတော့ ရွာလယ်လမ်း တစ်လျှောက် မြင်းခွာသံလေးက သာသာယာယာ။

အိမ်မက်ပဲ... ဒါ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပဲ။

နွေဦး လေကလေးတချွန်ချွန် ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟိတ်! မနက်ဖြန် ပျဉ်းမနား ဆင်းဦးမလား”

လှည်းရှေ့နဲ့နောက် သူအော်ပြောလိုက်သည်။

“မဆင်းဘူး၊ လေးရက်မှတစ်ခါ သစ်သီးသွားဖို့တာ”

ကောင်မလေး စိတ်ကောက်တတ်ပုံပရ၊ သူမေ့ခွန်းကို ကောင် မွန်စွာ ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဒါဆို ကိုယ့်ကို မြင်းလှည်းငှား၊ ဒါမှမဟုတ် မြင်းငှားပါလား ကိုယ် အနီးအနားရွာတွေ လျှောက်ကြည့်ချင်လို့”

“ရပါတယ်... ယူပါ၊ အားနေတာပဲ ယူစီးပေါ့”

“သဘောကောင်းတယ်နော်၊ နှုတ်ခမ်းလေး ထူထောင်နေတာလေး က ဝက်ကလေးနဲ့တူတယ်”

စကားအကောင်းပြောနေရင်းမှ သူမ၏ စူထောင်ထောင်နှုတ်ခမ်း လေးကိုမြင်တော့ သူမနေနိုင်စွာ စမိပြန်သည်။

နွေဦးဆိုသည့်လူက ငယ်စဉ်ကတည်းက ပျော်တတ် နောက်တတ် သူတစ်ဦးပင်။

သို့သော် ကောင်မလေးက ဘာမှမတုံ့ပြန်ချေ။ မျက်လုံးရွှဲလေး အပြုံးသားဖြင့်သာ သူ့ကိုကြည့်နေလေသည်။ အိုင်ထဲမှ ဖားတစ်ကောင် သမုတ်၊ ချစ်စရာအကောင်းဆုံး ဖားကလေးပေါ့။

ရွာထဲလမ်းတစ်လျှောက်မှာ လူတွေ အများအပြားတွေ့ရလည်။ အရက်ဆိုင်တွေနဲ့ ဒီရွာကလည်း မသေ။ မြင်းလှည်းဖြတ်သွားရာလမ်းတစ် လျှောက်မှာတောင် သုံးဆိုင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ရွာကလေးက သစ်နီးဝါးနီးသဖြင့်လား၊ စီးပွားရေးကောင်းလို့ ကားတွေမသိ၊ အိမ်ကြီးရခိုင်တွေလည်း တွေ့ရသည်။ ဆိုင်ကယ်တွေ ဆက်တိုက်တွေလည်း အများအပြား။ ရွာထဲမှာ ကားတွေ တစ်စီးမှမတွေ့ သေး။

“ရောက်ပြီ... ရှေ့ကခြံဝိုင်းပဲ၊ ခင်ဗျားပြန်တော့”

ကောင်မလေးက လှည်းရှေ့သို့ကူးလာပြီး သူ့လက်ထဲမှ မြင်း ဇက်ကြိုးကို လွှဲယူလိုက်၏။ ခင်မဒွီသည် သူ့ကို သနားမညွှာတာ။ အေး သေ... သူမ ပြောခဲ့သားပဲ၊ အဝေးကြီးပါလို့ ပြောခဲ့တာပင်။

“ရက်စက်တယ်ကွာ၊ အိမ်ပေါ်တောင် တက်ခွင့်မပေးတော့ဘူး သား”

“မပေးတော့ဘူး၊ နောက်မှ ကိုကြီးမိုးနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မကို အေး တစ်မျိုးထင်မှာစိုးလို့၊ ခုတော့ ပြန်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ့်ကို မင်းရည်းစားလို့ ထင်မှာစိုးလို့လား။ ကိုယ့်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ အထင်ခံရလည်း မင်းမနစ်နာပါဘူးကွာ”

၂၄ ○ ကြယ်စင်ပျိုးဝေ

သူ့စကားကြောင့် ကောင်းမလေး ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားမလား။
လှမ်းကြည့်မိတော့ ခင်မနွှိက ခပ်အေးအေး။

“စကားကို လက်လွှတ်စပယ်ပြောတာ မကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့
ခင်ဗျားက ကိုကြီးမိုးရဲ့ညှော်သည်မို့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ပြောချင်ရာ ပြော
ခွင့်ပေးပါတယ်။ ကဲ... ပြန်ပေတော့၊ ကျွန်မမြင်းကြီး ‘ရွှေညို’လည်း
ပင်ပန်းလှပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကို အိမ်ထဲတော့ ဝင်ခွင့်ပေးပါ။ ကိုယ်
တကယ်မောနေလို့ပါ။ ဒါ မြန်ဟပြည်နော်... ညှော်သည်ကို ရေတစ်ခွက်
လောက်တော့ တိုက်ကောင်းပါတယ်”

သူမက မြင်းလည်းကို သိမ်းနေဆဲ၊ သူမလည်း တောက်တဲ့
သမ္ဗယ်၊ ဒီကောင်းမလေးကို ဘာကြောင့်ခင်သွားမိမှန်းလည်း သူနားမလည်
နိုင်တော့။ သည်စဉ် အိမ်ထဲမှ ခွေးသုံးကောင် တဝှမ်းဝှမ်းဆူညံလျှက်
ထွက်လာခဲ့လေသည်။

○○○

အခန်း(၂)

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်! ကျွတ်! နာလိုက်တာ။ ရက်စက်လိုက်
တာကွာ”

ခွေးကိုက်လို့ ပြသွားသည့်ဘောင်းဘီကို လက်ကအုပ်ရင်း ငနွှိ
ဦး မြက်ခင်းပေါ်မှာ ပိုးလိုဟက်လက်ဖြစ်နေသည်။ ခင်မနွှိမှာ မြင်းသိမ်းနေ
သည်မို့ ခဏလေး လစ်ဟာသွားမိက် သူ့ကို ခွေးတစ်ကောင် ဝင်ကိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ခွေးကိုက်ခံရတော့လည်း သူမ အပြေးကလေး လျှောက်
လာခဲ့လေသည်။ ခွေးတွေကလည်း သူမ မောင်းထုတ်သဖြင့် အိမ်သို့
မြန်ပြေးကြပေပြီ။

“ဘယ်... ဘယ်ထိသွားလဲ အစ်ကို၊ ကျွန်မ တကယ်အားနာ
ထိုက်တာရှင်။ ကျွန်မ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

သူမကို အလျော်တောင်းမှာစိုးလို့ထင်။ ဒါမှမဟုတ် တကယ်
အားနာသွားလို့လည်း ဖြစ်မည်။ အစ်ကိုတွေဘာတွေနှင့် ယခုကော့ ခင်မနွှိ

မှာ မျက်နှာကလေး ငယ်ငယ်ရှိလေသည်။ သူ ပစ်ဟောက်လိုက်၏။

တကယ်လည်း ခွေးကိုက်ခံရတာ နာပါသည်။ အောင့်လည်း အောင့်၏။ ခင်မန္တီခွေးတွေက တကယ်အင်းခွေးစပ်ကြီးတွေဖြစ်သည်။

“ဒါ မင်းတကယ်လုပ်တာ မဟုတ်လား၊ တော်တော်ရက်စက်တဲ့ မိန်းမပဲ။ ငါကတော့ ခင်လို့ လိုက်လည်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ပေါ့လျော့သွားမိတာပါ။ ကျွန်မခွေးကြီးတွေက လူစိမ်းပါလာရင် သိပ်သိကြတာ၊ ကျွန်မ ကြုံပြောဖို့ တကယ် မေ့သွားတာပါ။ လာပါနော်... အိမ်ပေါ် ခဏတက်ပါဦးနော်”

ခုတော့လည်း သူမက နေ့ဦးကို ညင်သာစွာ တွဲခေါ်နေလေသည်။ အိမ်ကလည်း လရိပ်ပဲရှိသည်။ အိမ်ပေါ်မှာ မီးမထွန်းရသေး။ လျှပ်စစ်မီးမရှိတာကတော့ ထားပါတော့၊ ယခုကျ ဘာမီးမှမထွန်းထားရသေး။ လူတစ်ယောက်မှ ရှိမနေသည့်အတွင်း။

“မေပေလည်း အရိုးတိုအိမ်သွားတာ ပြန်မလာသေးဘူးထင်တယ်။ ဒီ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ကလေးမှာ ထိုင်ပါဦးနော်၊ ကျွန်မ ပီးသွားထွန်းလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခင်မန္တီ အိမ်ပေါ်တက်ဖို့ပြင်သည်။ ပန်းရံလေးများ ခြံရံနေသော အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ကလေးက သာတောင့်သာယာလရောင်ကလည်း လင်းဖြာလျက်။

“ဟေ့! နေဦး၊ တော်ကြာ မင်းခွေးတွေ ငါ့ကိုကိုင်ကိုင်ကြည့်မယ်၊ ကြောက်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ့ကို တုတ်တစ်ချောင်းလောက် ရှာပေးခဲဦး။ ဒါဆိုရင်တော့ မင်းခွေးတွေကို ငါ ခါးချိုးပစ်လို့ရပြီ”

“ကျွန်မခွေးကြီးတွေက ကျွန်မကိုစောင့်ရှောက်နေကြတာရှင်”

သတ်ပစ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဒါဆို ငါက လည်စင်းပေးရမှာလား၊ အသေခံနေရမှာလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်မ သူတို့ကို သေသေချာချာပြောပြီးထားပါပြီ။ သူတို့ မကိုက်တော့ပါဘူး”

“ဪ... မင်းက ခွေးစကားလည်း ပြောတတ်တယ်ပေါ့”

ခွေးပေါက်လေးတစ်ကောင်လို စသော်လည်း သူမက ပြန်မကိုက်ချေ။ အိမ်ပေါ်သို့သာ တက်သွားသည်။ အိမ်က လေးပင် ငါးပင် ကျွန်းအိမ်လေး။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ တစ်ထပ်အိမ်အမြင့်။

မကြာမီ အိမ်ပေါ်မှ ဘက်ထရီပီးချောင်းလေး လင်းလာသည်။ သူမက အိမ်သုံးဆေးသေတ္တာလေးနှင့် ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ လက်တစ်ဖက်ကလည်း ရေခွေးဘူးနှင့်။

“ကျွန်မ ဒဏ်ရာကြည့်ပေးမယ်နော်၊ အရက်ပျံ့နဲ့ဆေးမယ်၊ ဆေးထည့်မယ်”

သူမက သူ့ခြေရင်း ပြက်ခင်းပေါ်မှာထိုင်ရင်း မော့ကြည့်လျက် ဆိုသည်။ အို... လရောင်အောက်မှာ သူမ လှလိုက်တာ။ အနိမ့်နှင့်အမြင့် မော့ကြည့်နေသည့်ပုံစံလေးကိုက စွဲမက်စဖွယ်။

မျက်နှာကျလှသည့်ကောင်မလေးမှာ ရွှန်းစို တောက်လက်သည့် မျက်ဝန်းလေးများက ဟိမဝန္တာတောင်ထိပ်မှ စမ်းရေအိုင်များသဖွယ်။ မျက်တောင်နက်နက်၊ ပျက်ခုံးနက်နက်တွေကလည်း ဆေးမကျ၊ သဘာဝအတိုင်း။ မြန်မာဆန်ဆန် နှာတံစင်းစင်းလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းလှလှကလည်း ကျန်းမာရေးကောင်းသူမို့ ရဲရဲစိုစို။

“အမယ်! ဒေါက်တာရင်းကုရဲ့လက်မှာ ခွေးသေဝက်သေ အသေ

၂၈ ○ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

မခံနိုင်ပါဘူးနော်။ ကိုယ့်ကို ဆရာဝန်ပဲခေါ်ပေး။ ဆရာဝန်နဲ့မှ ကုနိုင်မယ်။ မင်းခွေးက ရူးမနေတာ သေချာပါတယ်နော်။ ကျွတ်! ဗိုက်ဆေးထိုးရရင် တော့ ပြဿနာပဲ ကိုယ်မသေချင်သေးဘူးကွ့... သိလား၊ တောက်! ဘယ်လို လက်စားချေရရင် ကောင်းမလဲ”

တကယ်က သူ ရှင်တည်ကြီးနှင့် စနေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဘောင်းဘီက အထူစားမို့ ဘောင်းဘီသာ ပြသွားခဲ့သည်။ ခွေးကိုက်ခံရတာ အောင့်ပေမယ့် အစွယ်ရာပေါက်မသွား။ သူ့ သိပြီးဖြစ်သော်လည်း ကောင်မလေး စိတ်မသက်မသာဖြစ်အောင် ညှဉ်းဆဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ရပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မ ကြည့်ပေးတတ်ပါတယ်။ ဒီရွာမှာ ဆရာဝန်မရှိဘူးဗျ၊ ကျွန်မငယ်ငယ်ကလည်း ခွေးကိုက်ခံရတာပါပဲ။ ဗိုက်လည်း လေးမထိုးရပါဘူး... မသေပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

“မင်း အာမခံသလား၊ ငါမသေဘူးလို့”

ခင်မန့်နှင့် စကားပြောရတာ အလွန်ပျော်စရာကောင်းလေသည်။ မြတ်လေးပန်းရုံနှင့် စပယ်ကြက်ရုံးပန်းရုံများမှ ပန်းရနံ့များကလည်း ရင်ကို အေးစေသည်။

သူမက စိတ်ညစ်လက်ညစ်ပုံနှင့် ခေါင်းကိုဖွဖွကုတ်သည်။ ဘယ်လိုလူကြီးနဲ့ တွေ့နေရပါလိမ့်ဟု သူမ တွေးနေပေလိမ့်မည်။

“မသေပါဘူးဆိုမှ၊ ခွေးကိုက်ခံရလို့သာ သေရရင် ကျွန်မတို့ ရွာသားတွေ အကုန်ကုန်လောက်ပြီ”

“တကယ်နော်... ကိုယ် ဘယ်တော့မှမသေဘူးနော်”

“အိုး... ဒါကတော့ အသက်ကြီးလာရင် သေမှာပေါ့၊ အဘိုးကြီးဖြစ်သွားရင်တော့ သေမှာပေါ့”

ခင်မန့် စိတ်မရှည်တော့ပြီဖြစ်ချေမည်။ မူလပုံစံအတိုင်း ခပ်ဆတ်ဆတ်အသံလေး ထွက်လာလေသည်။ နွေဦး သူမမသိအောင် ပြုံးလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ၊ အဘိုးကြီးဖြစ်မှ သားတွေ သမီးတွေ မြေးတွေရမှ ကိုယ်သေမှာ သေချာတယ်နော်။ မင်းတာဝန်ယူတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး၊ မုန်းစရာကြီး”

ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း ခင်မန့် အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားတာ ပြန်ဆင်းမလာတော့ချေ။

ကိုစွမရပါ။ နွေဦးကလည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာသဖွယ် ပန်းရုံများ ခြံရံနေသော ကွပ်မျက်ကလေးပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်အိပ်လိုက်လေသည်။

နေဦးမယ်... စိတ်အေးလက်အေး၊ အပျိုလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆွေးဆိုးသုံးကောင်စောင့်သော ခြံထဲမှာ သူ တစ်ရေးလောက် အိပ်ဦးမည်။ သူတော်တော်နှင့် ပြန်မလာခဲ့လျှင် ကိုဝင်းမိုး သူ့ကိုလာခေါ်မှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။

သူ ပက်လက်လှန်လိုက်တော့ ဝိုင်းလုလုမင်းက သူ့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားသည်။

လမင်းကြီးခင်ဗျား... .

လရောင်နှင့် မပြုစားလိုက်ပါနဲ့

မဖမ်းစားလိုက်ပါနဲ့

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်းချမ်းပါစေ... .

လရောင်ဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အလိုအပ်ဆုံးကမ္ဘာတစ်ခုပင်

ပါ။ တေးဂီတပါ။

ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုရဲ့ ဖြေဆည်ရာပါ။

လမ်းကိုကြည့်ရတာ ညောင်းသွားတော့ နွေဦး မျက်စိမှိတ် အနားယူလိုက်သည်။ ငြိမ်းချမ်းလိုက်တာနော်... သူ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် ၏ 'ချစ်သူအိမ်မိုးအောက်၌ လပျောက်ခြင်း' ကဗျာစာအုပ်လေးကို သတိ ရမိ၏။

အိမ်ထဲဝင်မှတော့ လပျောက်သွားမှာပေါ့... .

ကဲ! လပျောက်စေချင်ရင် အိမ်ထဲမဝင်ဘူး။ ဒီကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ပဲ နေလိုက်မှာပေါ့။ ဟုတ်တယ်နော်... သူက ဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်သည်။

“အလို! အလိုတော်... ဘယ်ကကောင်လေးလဲ။ ငါတို့ရွာသား လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ အိပ်နေလိုက်တာ။ ဟဲ့! မနွဲ့... ခင် မနွဲ့... ဒီကောင်လေးက နင်ခေါ်လာတာလား။ ဒုက္ခမှ အလုံးလိုက် အရင်း လိုက်ကြီးပါလား။ အောင်နက်တို့၊ မဲလုံးတို့၊ ဇီးကွက်တို့ကလည်း သူ့ ယောက်ဖကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေကြတယ်ဟုတ်လား”

ဆူညံ ပူညံသံကြီး ကြားလိုက်ရသဖြင့် နွေဦး ဇိပ်ပျက်သွားရ သည်။ သန္တိသုခလေး ပျောက်သွားလေသည်။ ဒါ... ခင်မနွဲ့မေမေ ခေါ် ခင်ဦးဆိုတာ ဖြစ်မည်။ သူ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူတို့သားအဖိ ဘာတွေပြောကြမလဲ နားစွင့်နေလိုက်သည်။

အိပ်ပေါ်မှ ခင်မနွဲ့ အပြေးကလေး ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ရှု... မေမေ၊ အရင်းတွေ စွတ်ပြောမနေနဲ့၊ အဲဒါ ကိုကြီးနို့ နဲ့ပါလာတဲ့ညှော်သည်။ မြို့က ညှော်သည်။ အဲဒါ သမီး မြင်းလှည်းနဲ့ ပါလာ ကြတာလေ။ ကိုကြီးမိုးက အဖော်ထည့်ပေးလိုက်တာပါ။ သမီးကိုစိတ်ဆူ

လိုတဲ့လေ။ တော်ကြာ သူ့လာခေါ်မှာ လာ... မေမေ၊ သမီးထမင်းချက် နေတာ ကျက်တော့မယ်”

“ဪ... မေမေ၊ သူ့ကို ဇီးကွက် ကိုက်လိုက်သေးတယ်။ မေမေ့ခွေးတွေက သိပ်ဆိုးတာပဲ။ ညှော်သည်ကြီး အားနာစရာ”

မိန်းကလေးများ စကားကို အဆင်ပြေအောင် ပြောတတ်ကြပေ သည်။ ကြည့်ပါ... သူ ဇွတ်တရွတ်လိုက်လာတာကိုများ ကိုကြီးမိုး ထည့် လိုက်သလေး ဘာလေးနှင့်။

ယခုတော့ ဇာတ်ရည်လည်သွားပြီမို့ ဒေါ်ခင်ဦးမှာ စုတ်တသတ် သတ်။ သူ့ကိုသနားသွားပုံလည်း ရသည်ပင်။

“လာပါ အပေရယ်၊ သူ့အိပ်ပျော်နေတယ်နဲ့တူတယ်။ အိပ်ပါ စေနော်”

“ဟဲ့! သူငယ်လေး၊ ဒီမှာ ထမင်းစားမှာလား”

“သူစားလည်း ကျွေးလိုက်ပယ်နော် မေမေ၊ ကိုကြီးမိုးက ညှော် သည်ကို ခဏမေ့ချင်ပေနေမှာ။ ခုလောက်ဆို သူ့အိပ်သားတွေနဲ့ စကား ပြောနေရောပေါ့”

“အေးအေး... ဟဲ့! ဟိုဆတ်သားခြောက်လေးပါ ဖုတ်လိုက်ဦး၊ နောက်က ဝက်သားလေးတစ်ခွက်တည်းနဲ့”

“အင်းပါ မေမေရဲ့”

အသံများ တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။ သူ မှေးခနဲအိပ်ပျော် သွားလေသည်။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ အစ်ကို၊ ထမင်းစားရအောင်နော်၊ ပြီးမှ ကျွန်မ တို့သားအဖိ အစ်ကိုကို လိုက်ပို့မယ်”

သူ့ခြေရင်းမှာ ခါးလေးညွတ်ပြီး အာမထိ လျှာမထိ၊ ဘယ်မထိ ညာပလိ၊ နှိုးနေသူမှာ ခင်မခွဲဖြစ်သည်။

“အင်း... ကိုယ် ဘယ်ရောက်နေလဲ”

အိပ်နှိုးစမှ သူ စိုးတီးယောင်တောင်ဖြစ်သွားသည်။ ခရီးပန်းတာ နှင့် ခွေးကိုက်ခံရတာရောပြီး နာကျင်စွာ အိပ်ပျော်သွားမိခဲ့သည်။ ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး လရောင်ခြည်က လင်းလင်းလွလွ။

ပန်းရံများမှ ပန်းရနံ့များက သင်းသင်းမွှေးမွှေး၊ သူ့ကိုနှိုးနေ သည့်ကောင်မလေးကလည်း သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားလေးနှင့် ဖွေးဖွေး မွှေးမွှေး...

“ဒါ နတ်ပြည်ပေါ့၊ မြေညီထွက်က နတ်ပြည်... ခစ်”

ဪ... သူကလေးကလည်း နောက်တတ်သားပဲ။ ဟာသ ဉာဏ်ရှိသည်။ သူ ခပ်တည်တည်ဖြင့် လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“အယ်... ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ထပေါ့၊ သိပ်စီးပိုးတာပဲ”

“ဟုတ်လား... ဒါ စီးပိုးတာလား၊ ခွေးကိုက်ခံရတဲ့ဒဏ်ရာက နာတယ်ဗျ။ ရုတ်တရက် မထနိုင်ဘူး၊ အကူအညီတောင်းတာပါ။ ပလီ(စ်) ကျေးဇူးပြု၍ ကျွန်တော့်ကိုထူပါနော်”

သူ ခပ်တည်တည်နှင့် လက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးထားသည်မို့ ထိုလက်ကြီးက လေထဲမှာ တန်းလန်း၊ သူငယ်မ ဝေခွဲရခက်နေဟန်တူ သည်။ တောသူပိပိ အရာရာမှာ စိုးရွံ့နေပုံက အမြင်ကတ်စရာ။

“ဟိတ်! ... ရောလေ”

ဆတ်ခနဲ ကျိတ်အော်လိုက်မှ သူမက လန့်ဖျပ်ပြီး အယောင် ယောင်အမှားမှား ဆွဲထူလေသည်။ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်။

အေးလေ... ဒါ ဓာတ်လိုက်ခံရသလိုဖြစ်သွားတာနေမှာပေါ့။ သူ ထိုင်နိုင်သည်နှင့် သူမ အိမ်ပေါ်သို့ လှစ်ခနဲပြေးတက်သွားသည်မှာ ဆာထဲမှ ယုန်ပေါက်ကလေးသဖွယ်၊ နွေဦး ထမင်းစားရအောင် တက် တက်သွားသည်။

အားမနာနိုင်ပါဘူးနော်၊ ကိုယ်က ညှော်သည်ပဲ။ ဘယ်သူကျွေး ကျွေး စားရမှာပေါ့။

“လာ... သူငယ်လေး”

တောအိမ်လေးမို့ ဘယ်အခန်း ဘယ်မှာဆိုတာ ရှာနေစရာမလို အိမ်ပေါ်တက်သည်နှင့် အားလုံးကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ဘုရားခန်း အင်ကြင်းပန်းတွေ ကပ်လှူထားသည်။ ရိုးမနှင့်နီးသည်မို့ တောပန်း တောင်ပန်းတွေ ရရှိခြင်းဖြစ်မည်။

ဘက်ထရီမီးချောင်းလေး ထွန်းထားသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး သူ့ နောက်အလျှောက်တော့ လင်းနေလေသည်။ မီးဖိုထဲမှာလည်း ဘက်ထရီ မီးလေး ထွန်းထား၏။ ညှော်ခန်းမှာ ကြိမ်ဆက်တီများ ချထားသည်။ နံရံတိုင်းသည် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိပေ၏။

“လာ... အစ်ကို၊ ဒီမှာ လက်ဆေး”

သူက ဘောင်းဘီရှည်နှင့်မို့ ထမင်းစားပွဲပုလေးမှာ သင်ဖြူ မှာ ထိုင်ရမှာ နည်းနည်းတော့ ကံသိကအောက်နိုင်သွားသည်။ သူမက ဆွဲအားနာ စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေသည်။

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်!”

တကယ်ပါ။ သူ ပလီစီချောက်ချက်များတာ မဟုတ်ပါ။ ခွေးကိုက် ခေါက်ပြဲမသွားပေမယ့် အတွင်းကြေတော့ ကြေသွားပုံရသည်။

အတွင်းကြေ... .

ထိုစကားကို သူသဘောကျသွားသည်။

“ကောင်မလေးရေ... ငါ့ကို ပုံစံမပျက်တဲ့ အတွင်းကြေဒဏ်ရာတော့ မပေးလိုက်ပါနဲ့နော်။ ခပ်ပါးပါးလေးပဲလုပ်ပါ။”

“စား... အစ်ကို၊ ဒါက ဝက်သားနီချက်၊ ဒါက ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်၊ ဒါက ငံပြာရည်ဖျော်၊ ဒါက သခွားသီးတို့စရာ။ အယ်! အစ်ကိုတို့မြို့ကြီးသားတွေ ငါးပိချက် တို့စရာ စားတတ်မှာမဟုတ်ဘူးနော်။ ကျွန်မ ဘုရားအားနာတာပဲ။ ကိုကြီးမိုးကလည်း ခုထိလာခေါ်ဖော်မရဘူး”

တကယ်က သူမ စေတနာဖြင့် ပြောမိနေခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဟင်းလေးတစ်ခွက်နှစ်ခွက်နဲ့ သူဘယ်လိုလုပ်စားတတ်ပါ့မလဲဟုလည်း မပန်မိသည်။

“ရတယ်... ရတယ်၊ ကိုယ်ဆာနေတာ။ ဘာစားရစားရ အဟာရဖြစ်တယ်။ အားလုံး နတ်သုဒ္ဓါပဲ။ ဒေါ်လေးရေ... စားပြီနော်”

“အေး... စား... စား”

သူကတော့ ထမင်းကို စတင်စားလေသည်။ အိမ်မှာလို ဇွန်တွေ ခက်ရင်းတွေမရှိ။ ရောမရောက်တော့ ရောမလိုပေါ့။ လူဆိုတာ နေ့ကတည်းက လက်ကိုအသုံးပြုတတ်လာတာပဲနော်။

ဆာလို့လားမသိ၊ သူ ထမင်းစားလိုကောင်းပါသည်။ ဝက်သားချက်ကလည်း ကောင်း၊ ဆတ်သားခြောက်ကလည်း မွှေးမွှေးချိုချိုနဲ့ ကောင်းပါသည်။ သူမကတော့ ဖိုခနဲနဲ့ ဆိတ်ခနဲနဲ့သာ စားလေသည်။

ထမင်းစားလို့ တစ်ဝက်ကျိုးတော့မှ သူ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွား၏။

“ဟေ့! ဒါ ဆတ်သားခြောက်တော့ စစ်ပါတယ်နော်။ ကိုယ်တို့ မိဘုရားဆိုရင် ခွေးသားတွေလည်း ဆတ်သားခြောက်လုပ်ရောင်းတာမျိုး”

သူ့စကားကြောင့် ခင်မဒ္ဒိမှာ ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင် ပြုံးလေသည်။

“စစ်ပါတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်မတို့မျက်စိရှေ့တွင် ဆတ်ကိုမျက်စာပဲ။ ဒီမှာက ရိုးမနဲ့နီးတော့ တောကောင်တွေ ခဏခဏကြေတယ်လေ။ ခြေထောက်ဖြောင့်သော စားပါနော်”

ကောက်သင်းလည်း ကောက်သေး၊ အနံ့ကြီးမှ ကြိုက်သည်ဟု ဆိုခဲ့လျှင်လည်း နွေဦး ခံရုံပင်။ ခွေးသားခြောက်ကြီးတော့ မစားချင်။ ခွေးသားစားလျှင် ဘုန်းကံနိမ့်မည်ဟု သူယူဆထား၍ပင်။

“ဟော! ဆိုင်ကယ်သံကြားတယ်၊ သမီးရေ... မောင်ဝင်းမိုး ဆာတာဖြစ်မယ်”

ခြံထဲသို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဝင်လာသံကြားသဖြင့်၊ ဒေါ်ခင်ဦးက သိသာအားရပြောလာသည်။

“ဟေ့! မဒ္ဒိ၊ ဧည့်သည်ကြီးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်မှ ဧည့်ခံထားရဲ့လား။ ငါလည်း မေမေတို့နဲ့ မနည်းစကားဖြစ်လာရတယ်။ ငါ့ဆည်းစားအိမ်တောင် မျက်နှာမပြရသေးဘူး”

ကိုကြီးမိုးက စကားတွေ ပေါက်ဖွာပေါက်ဖွာပြောရင်း အိမ်ပေါ်သို့တက်လာတော့ ထမင်းဝိုင်းမှ ဟင်းနံ့ကျွေးနံ့များက ဆီးကြို၏။

“ဟာ... ကိုနွေဦးက ထမင်းဝင်တုပ်နေတာကို။ ကြည့်စမ်း! ခြောက်ချက်နဲ့ သခွားသီးနုနုလေးတွေ။ ကဲ... လုပ်ဟာ မဒ္ဒိ၊ ငါလည်း ဆင်စားဦးမယ်”

ကိုဝင်းမိုးက အားမနာပါးမနာ သူပါ ထမင်းဝင်စားဖို့ ထမင်းစားပွဲသို့ အတင်းဝင်ထိုင်လေသည်။

‘ထမင်းက လောက်ပါဦးမလား’

‘ရပါတယ်၊ ထိုင်... ကိုကြီးမိုး မဒီတို့က မနက်ထမင်းကြမ်းစာပါ ချက်ထားတာ။ လာ... စား ထမင်းကြမ်းစာက မနက်မှ ထပ်ချက်လို့ ရပါတယ်’

သူတို့အားလုံး တက်ညီလက်ညီ အားရပါးရ ထမင်းစားကြလေသည်။ ယုတ်မာလည်း ကိုဝင်းမိုးက ငိုပြာရည်ချက်နှင့် သခွားသီးကိုသာ အလေးထား၍ စားသောက်သည်ပင်။

ထမင်းစားပြီးတော့ ညှော်ခန်းကြီးဆက်တီလေးများပေါ်မှာ စကားဝိုင်းဆက်ကြပြန်သည်။ အချို့တည်းစရာမှာ ဖိးကြမ်းငှက်ပျောသီးများဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်ဦးက ကိုဝင်းမိုးကို ရန်ကုန်အကြောင်း နေရေးထိုင်ရေး အကြောင်းများ မေး၏။ ကိုဝင်းမိုးက အာချောင်တတ်သဖြင့် မလိုအပ်တာတွေ မပြောမိစေဖို့ နွေဦးမှာ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဖြင့် ဟန်တားနေရသည်။

ခင်မဒီကတော့ မီးဖိုထဲမှာ သိမ်းဆည်းနေပုံရသည်။ တော်တော်နှင့် ထွက်မလာနိုင်ချေ။ အတန်ကြာမှ မီးဖိုထဲမှ ခင်မဒီထွက်လာလေ၏။ သူမလက်ထဲမှာ ရေခဲလက်ဖက်ရည်ပဲလုံးပါလာပြီး အမြည်းအဖြစ် ပေါက်ပေါက်ဆုပ်တံစိပဲ့ ပါလာပြန်သည်။

‘စား... ကိုကြီးမိုး၊ စား... အစ်ကို’

ခင်မဒီက နွေဦးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ အိမ်ရှေ့သံဃာမှ လရောင်က လင်းလင်းချင်းချင်းဝင်လာသလို ပန်းရန်များက

လည်း ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာကြ၏။ အချိန်ကလည်း ညကိုးနာရီကျော်လောက်ပေါ့ပြီ။ ဒေါ်ခင်ဦးမှာ တဝါးဝါးသန်းနေလေ၏။ ကိုဝင်းမိုးက မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး စကားတွေ ရေပက်မဝင် ပြောနေဆဲ။

“သက်ကြီးခေါင်းချချိန် မရောက်သေးပါဘူး ဒေါ်လေးရဲ့၊ ခေါင်းချွန်ပါနဲ့ဦး။ ရန်ကုန်မှာဆို ဒီအချိန် ထမင်းတောင် မစားရသေးဘူး။ လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ရွှေ့ တီဗွီကြည့်ကြ၊ မီဒီယံကြည့်ကြ၊ အလုပ်သမားတွေလည်း ကြပ်နပ်ကြတုန်း”

“အေးပါ... အေးပါ၊ ငါမအိပ်ချင်သေးပါဘူး မောင်ဝင်းမိုးရယ်။ ခါတိုင်း အိပ်ချိန်မို့ မျက်လုံးတွေကသာ ဆန္ဒပြနေကြတာပါ။ ဆက်ပြောဆက်ပြော...”

နွေဦးကတော့ မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးများနှင့် ကိုဝင်းမိုးပြောသမျှ စိတ်ဝင်စားပြီး သူ့ကိုမေ့နေပုံရသည့်ခင်မဒီကို ‘ကောင်းကောင်းပြီး ငေးလေသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် လေ့လာတာပေါ့နော်။ ရင်တွေဘာတွေခုန်လာတာတော့ နွေဦး သိပ်မကြိုက်။ ဘာမဟုတ်သည့် တောသူမသေးတစ်ယောက်ကို ရင်ခုန်စရာလို့ မထင်သေးချေ။

“ဒေါ်လေး... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက တောလိုက်ဖို့ တောထဲသို့လာတာ။ အဲဒါ ရိုးမထဲမှာ လမ်းပြဖို့ မဒီ့ကိုခေါ်သွားချင်တယ်။ သူ့မြင်စုလည်းလည်း ငှားချင်တယ်၊ ဦးမအစပ်နားထိ ရောက်ဖို့ မြင်းလှည်းက နွားလှည်းထက် ပိုပြီးအသုံးဝင်မယ်ထင်တယ်”

“အလိုတော်! ကြိုကြီးစည်ရာ၊ ထည့်လို့ဖြစ်မလား မောင်ဝင်းမိုး”

ကိုဝင်းမိုး၏ဆွေးနွေးချက်ကြောင့် နွေဦး မျက်လုံးပြူးသွားလေ

သည်။ ဘယ်မအေက ကိုယ့်သမီးမျိုးလေးကို အမဲပစ်ရအောင် ထည့်ပါမလဲ။ သို့သော် သူတို့က မောင်နှမမှ တစ်ဝမ်းပဲကွဲသေးသည်ပင်။

“ဖြစ်ပါတယ် ဒေါ်လေးရဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း ပါတာပဲ။ မဒွီက ဦးလေးရဲ့တုန်းက တောတက်ရင် အမြဲလိုက်နေကျမဟုတ်လား။ တောထဲမှာ လူများရင် မကောင်းဘူး။ နောက်ထပ်ပစ္စည်းသယ်ဖို့ အထမ်းသမား နှစ်ယောက်လောက်လည်း ငှားမယ်”

ကိုဝင်းမိုးခေါ်မိခင်များကို နွေဦး နားထောင်နေရသည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြောမိ။ သူက ဒီနေရာမှာ ဆရာကြီးလေ။

“မြင်းလည်းလိုချင် ငှားလိုက်ပါ့မယ် မောင်ဝင်းမိုးရယ်။ သမီးတော့ မထည့်ချင်ပါဘူး။ ကုန်တွေလည်း ကောက်ရဦးမယ်။ သစ်သီးတွေလည်း ခူးရဦးမယ်”

ဒေါ်ခင်ဦးမှာ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟာ... ဒေါ်လေးရဲ့ရွှေညိုက တစ်လက်ကိုင်ကြီးဟာကို။ မိမိကလွဲရင် ဘယ်သူမှ သူ့ကိုမကိုင်ရဲပါဘူး။ ဒေါ်လေးကုန်တွေကလည်း လေးငါးရက်မှ တစ်ခါခူးရတာမဟုတ်လား။ လုပ်ပါ... မဒွီကို လမ်းပြထည့်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ မုန့်ဖိုးပေးပါမယ်။ လမ်းပြပေးတဲ့အတွက် မုန့်တစ်သောင်းပေးမယ်”

“တစ်သောင်းထောင်... ဟုတ်လား”

စောစောက အင်တင်တင်ဖြစ်နေသည့် ဒေါ်ခင်ဦးသည် ငွေတစ်သောင်းဆိုတာနှင့် လမ်းပြအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားသွားပုံရ၏။ စိတ်ထဲမှာ ချီတိုချီတိုဖြစ်သွားပုံပင်။ ခင်မဒွီကတော့ ဘာမှဝင်ပြီး မဆွေးနွေးချေ

“မင်းတို့အမဲလိုက်မှာက နေချင်းပြန်လား ဘယ်နှရက် ကြာလဲ”

“ဟာ... ဒေါ်လေးကလည်း ခက်နေပါပြီ၊ မြိုင်ရာဇာတွတ်ပိတတော်လုပ်နေပြီး ဒါတွေ မေးနေရပြန်ပါပြီ။ နှစ်ရက်သုံးရက် ကြာချင်ကြာမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ပါနေတဲ့ကိစ္စကြီးကိုမျှ၊ ဒေါ်လေး ဆော်တော်စိမ်းကားတယ်”

“အေးပါ... အေးပါ... ငါထည့်ပါတော့မယ်၊ သူလည်း ကုန်သယ်ဖို့ လိုပါသေးတယ်လေ။ ငါလျှောက်ဝယ်ထားလည်း ရတာပဲ။ တစ်သောင်းပိုရလည်း နည်းသလား”

ဒေါ်ခင်ဦးက ငွေတစ်သောင်းကိစ္စကိုတော့ မမေ့မလျော့ ထည့်ပြောလေသည်။

“အိုကေ... ဟုတ်ပြီနော်၊ မနက်ဖြန်တစ်ရက်တော့ လိုအပ်တာတွေ စုဆောင်းရင်း နားလို့ကိဦးမယ်။ သဘက်ခါ တောတက်မယ်၊ မဒွီခင်လိုက်မှလိုက်ချင်ရဲ့လား၊ နှင့်သဘောထားလေးလည်း ပြောစမ်းပါဦး”

“အို... ကိုကြီးမိုးကလည်း သိပ်လိုက်ပေါ့”

အိမ်ကလေးပေါ်မှာ ရယ်သံများ ကျွက်ကျွက်ညီညီ သွားလေသည်။ မကြာခီ သူနှင့်ကိုဝင်းမိုး မပြန်ချင်ဘဲနှင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒေါ်ခင်ဦးက အခါတစ်ရာလောက် နှစ်ခြင်းနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အခန်း(၃)

အမြင်နိုးသော်လည်း ခရီးဝေးသည်တောင်... တဲ့။

ရွာမှ လမ်းမြင်နေရပေမယ့် ရိုးမရောက်ဖို့ တော်တော်သွားမည်ထင်သည်။ ဒီနေရာမှာ ခင်မန္တီ၏မြင်းလည်းလေးက တော်တော်အသုံးဝင်လေ၏။ လူသွားလမ်းလောက်ရှိလျှင်ပင် မြင်းလည်းက သွားရသောကြောင့်ပင်။

နွေဦးမှာ လမ်းခရီးအဆန်းတကြယ်ဖို့ စိတ်ဝင်စား တက်ကြွလေသည်။ သူတို့မြင်းလည်းပေါ်မှာ သူ၊ ကိုဝင်းမိုးနှင့် အထမ်းသမီးအဖော်အလှော် နှစ်ယောက်၊ ခင်မန္တီ၊ စုစုံပေါင်း ငါးယောက် ပါဝင်သည်။ ခင်မန္တီက ရှေ့မှ ကျွမ်းကျင်စွာ မြင်းလည်းမောင်းလျက်။ သည်ခရီးသည် သူမ အခါခါသွားနေကျဖြစ်ရသည်။

“ကောင်မလေးကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်ခဲ့တာလဲဗျာ အားနာလဲ သနားစရာ...”

သူ ကိုဝင်းမိုး၏ရည်ရွယ်ချက်ကို မေးမိလေသည်။ ဟုတ်တယ်၊ ယခုထိ သူ ထိုအချက်ကို သဘောမပေါက်နိုင်သေး။

“သနားလို့ခေါ်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ၊ ကြည့်စမ်း... ကျွန်တော့်ညှိမလေး ဘယ်လောက်သနားဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ။ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ တာဝန်ကြီးကြီး ထမ်းနေရတာတယ်။ ခင်ဗျားစကားနဲ့ပြောရရင် ပြိုင်မြင်းလေးပေါ့ဗျာ၊ ပြိုင်မြင်းတင် မကဘူး၊ ဝန်တင်လည်းဆွဲရတဲ့ မြင်းပိန်မလေး။ သူကလေးလည်း အနားရစေ... ပျော်လည်းပျော်ပါစေဆိုပြီး ခေါ်လာခဲ့တာ။ ငွေတစ်သောင်းပေးရတာကတော့ ကျွန်တော်ခေါ်လေးက၊ ငွေသံကြားမှ ထည့်မှာကိုးဗျာ။ အဲဒီငွေ ခင်ဗျားမပေးလည်း ကျွန်တော်ပေးလိုက်မယ်ဗျာ”

သည်တော့မှ ကိုဝင်းမိုးရည်ရွယ်ချက်ကို နွေဦး သဘောမပါက သွား၏။ သူ လှည်းဦးသို့လှမ်းကြည့်တော့ ခင်မန္တီပုံစံလေးက နှင်းဆွတ်သင်ခက်လေးနယ်၊ ကြွရွလန်းဆတ်လျက်။ တောလိုက်မည့်ဝတ်စုံလည်း ဝတ်ထားလိုက်သေးသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ဂျင်းရှပ်လက်ရှည်။ ဒါကိုဝင်းမိုးအကျတွေ ဖြစ်ရမည်။ သို့သော် သူမနှင့် လိုက်ပါသည်။ တကယ့်ကောင်းဘျိုင်မင်းသမီးလေးနယ်။

“ပေးပါမယ်ဗျာ... ကျွန်တော် ပေးပါမယ်။ ဒါထက် ကျွန်တော်တို့ တောလိုက်တာ ဘာအန္တရာယ်မှမရှိဘူးလားဗျာ။ ဥပမာ ကျားတို့ ဆင်တို့...”

“အာ... ဖွဟဲ့! လွဲစေ... ဖယ်စေ၊ အန္တရာယ်မရှိပါဘူးဗျာ၊ ကိုနွေဦးနယ်... ကျွန်တော်တို့က သိပ်ပြီး တောနက်နက်ထဲ ဝင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ။ အပျော်ပစ်ကြခတ်ကြမှာပဲ၊ ပျော်ပွဲစားသာသာပေါ့။ တောထဲမှာ အကောင်သေးသေးလေးတွေ ပစ်မယ်ဗျာ၊ ရတဲ့အကောင်လောက်

လေးတွေကို မီးကင်စားကြမယ်ဗျာ"

"ဘာကောင်မှမရနိုင်ကောဗျာ"

"ဟာ!... ဘာကောင်မှမရတော့ မရှိပါဘူး အနည်းဆုံး ယုန်ကလေး ဖွတ်ကလေးလောက်တော့ ရမှာပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားနယ်"

ကိုဝင်းမိုးက စိတ်တိုတိုဖြင့် ရှင်းပြတော့ သူ တဟားဟားရယ်လေသည်။

"မဆိုးကျော်ကြီးတွေ ဖွတ်ကို မီးဖုတ်စားပြီး ပြန်ကြရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား... ဟား... ဟား... ဟား"

သူတို့နှစ်ယောက် အူလိုက်သည်းလှိုက် ရယ်နေကြဆဲ၊ လှည်းရှေ့ဦးမှ ခင်မန္တိက မလုံမလဲဖြစ်စွာ လှည့်ကြည့်ခဲ့သည်။

"ဟေ့! ညီမလေး... ဆက်လုပ်... ဆက်မောင်း။ နင့်ကို ရယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ဖာသာ ပြောချင်ရာပြောပြီး ရယ်နေကြတာ"

ခင်မန္တိ နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး ပြန်လှည့်သွားသည်။ သူတို့ မနက်လင်းစကတည်းက ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု နံနက်ဆယ်နာရီခန့်ရှိပြီ။ မိုးမအစပ်သို့ပဲ ရောက်သေးသည်။ မိုးမအစပ်မှာ ဝါးဆုတ်သူများ ထင်းခုတ်ကြသူများကို အနည်းငယ်တွေ့ရလေသည်။

"ဘယ်အထိ မောင်းရမှာလဲ"

ခင်မန္တိက မေးသည်။

တောင်ပေါ်လမ်းကလေးများမှာ နွားလှည်းပင် တက်လိုရလေရာ မြင်းလှည်းလည်း တက်လိုရလေသည်။

"နင်တို့သားအဖတွေ သွားတဲ့နေရာအထိပေါ့ဟ၊ ခုမှ အစပ်ရှိသေးတယ်။ ဖွတ်ဝေးလို့ ဖွတ်သားသမီးတွေတောင် မတွေ့ရသေးဘူး"

ကိုဝင်းမိုးစကားအတိုင်း သူမက မြင်းလှည်းကို ဆက်မောင်းသည်။ နောက်နာရီဝက်ကျော်ကျော်မျှ မောင်းပြီးသောအခါ သူမတို့ အမဲစစ်နေကျနေရာသို့ ရောက်ရှိလေတော့သည်။

"နာဦးမယ်ဟေ့ ကဲ... လေကွယ်... နေကွယ်နေရာရှာကြ၊ ခန်းချဖို့နေရာရှာပြီး ရွက်ဖျင်တဲ့ ထိုးရအောင်"

သူတို့အားလုံး တက်ကြွစွာဖြင့် ရွက်ဖျင်တဲနစ်လုံး ထိုးကြသည်။ ရွက်ဖျင်တဲတစ်ခုမှာ သူ၊ ကိုဝင်းမိုးနှင့် ခင်မန္တိနေပြီး ကျန်တဲကလေးမှာ အထမ်းသမားနှစ်ယောက် နေကြမည်ဖြစ်သည်။ ပါလာသည့်ရိက္ခာများ၊ ဝတ္ထည်းပစ္စယများကို တဲတွင်းသို့ သယ်ချကြသည်။ အမဲပစ်ရိုင်းဖယ်နှစ်ထက်နှင့် မှန်ပြောင်းတစ်လက်၊ အထမ်းသမားနှစ်ယောက်က ခူးလေးနှစ်လက် ပါကြသည်။ မှတ်ပြောင်းက ခင်မန္တိလက်နက်။ သူလေးကလည်း ခေ။

ထိုအတူ နွေဦးမှာလည်း အမဲပစ်စားမြှောင်တွေ ပါသေးသည်။ သူ့ဗလကြီးထွားထွားကြိုင်းကြိုင်းမှာ ခါးပတ်ပတ်ပြီး ကျည်ဆန်တွေ စားမြှောင်အိတ်တွေ ချိတ်လိုက်တော့ သူ့ကိုယ်သူ ရမ်ဘိုလိုလို ကျိန်းစဘွန်းလိုလို သွေးနားထင်ရောက်ချင်စရာဖြစ်သွားသည်။

"အိုက်တင်ကတော့ အပြည့်ပဲ"

ခင်မန္တိက သူ့ကိုအမြင်ကတ်စွာ မကြားတကြားလှောင်သည်။ လက်တောက်လောက်လေးကများ...

မိုးမတောထဲမှာမှ နေက နေပြောက်သာသာ။ အရိပ်တွေ များပြားနေခဲ့သည်။ အပင်ကြီးတွေ အပင်ချင်းယှက် နွယ်ချင်းဆက်နေပုံက ထည်း လှပလွန်းလေသည်။

“ကဲ... မနက်စာ စားကြမယ်ဟေ့၊ ပြီးမှ အမဲပစ်ဖို့ လုပ်ကြတာပေါ့။”

လောလောဆယ် အုပ်စုခေါင်းဆောင်က ကိုဝင်းမိုးပင်။ သူ့အမိန့်ပေးသမျှ အားလုံးနာခံကြရသည်။ ထမင်းနှင့်ဟင်းများ ချက်ထည့်ပေးလိုက်ကြသည်မို့ နံနက်စာကတော့ ပူစရာမလို။

ခင်မန္တိက ထည့်ပေးလိုက်သော ထမင်းထုပ်များကို ဖြည့်သည်။ အထမ်းသမားလေးတစ်ယောက်က ရေပြေးခပ်သည်။ ခုထိတော့ တောလိုက်ခရီးသည် ပျော်ပွဲစားထွက်နေရသည့်သဖွယ်။ ဘာအန္တရာယ် ဘာအခက်အခဲမှ ရင်မဆိုင်ရသေး။

မှန်တိုင်းမလာခင် လေပြည်လေညင်းက အရင် ရှေ့က တတ်ကြောင်း သူတို့မေ့နေကြသည်။

သူတို့ငါးယောက်သား ဝိုင်း၍ ထမင်းကို အားရပါးရစားကြသည်။ ခရီးကြမ်းသဖြင့် ခိုက်ကလည်း ဟာနေကြပေသည်။ သူနှင့် ခင်မန္တိက ဘေးချင်းယှဉ်လျက်။ ကောင်မလေးကြည့်ရတာ မှိုးတိုးရှန်းတန်ဖြစ်သလိုလို၊ ခင်မန္တိ ရှက်များနေသလား။

“စားလေ... ရော့! ကိုဝင်းမိုးကလည်း ကိုယ့်ဟာသာပဲ ငှားနေတယ်”

ခင်မန္တိ အရှက်ပြေစေရန် သူ့ ဟင်းပန်းကန်ထဲမှ ကြက်သားတစ်ဖတ် ခပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကြက်သားဟင်းနှင့် ငါးပိကြော် အစပ်အဟပ်တည့်လှသည်။ ပြီးတော့ သရက်ကင်းတို့စရာ။

“ခင်ဗျားထည့်ပေးလည်း ခံတာပါပဲဗျာ၊ မန္တိ... စားလေ... လဲ... နင် ရှက်နေတာလား၊ ငါ့ညီမလည်း မမှီတော့ဘူးနော်၊ ငါ့...”

သဘာ မှားပြီသင်တယ်။ ဆင်အိပ်ရာ ဆိတ်နှိုးသလား... ဆိတ်အိပ်တာ ဆင်ပဲ နှိုးသလားတော့မသိဘူး၊ ကဲ... စား... ပဲများမနေနဲ့”

ကိုဝင်းမိုးပြောလိုက်ပုံက မသက်သာချေ။ အတုံးလိုက် အတစ်ဆက်ဖြစ်နေသဖြင့် ခင်မန္တိ ပိုရှက်သွားရ၏။ ခေါင်းပင်မဖော်ဝံ့တော့ဘဲ သူ့အထုပ်ထဲရှိသမျှသား ငှဲစားနေလေတော့သည်။

အင်း... ဒီမောင်နှမနဲ့တော့ ခက်တော့တာပါပဲ။

ထမင်းစားပြီး သူတို့ ခေတ္တနားကြသည်။ နွေဦးကတော့ အမဲလိုက်သမ္ပုလက်ကို ယားနေလေတော့သည်။ တောကလည်း နက်နက်သဖြင့် အကောင်မလောင်များ၏အသံ၊ ငှက်ကလေးများ၏အသံ၊ တောဘောင်သံများ ကြားနေရလေရာ သူ့စိတ်ကို ပိုမိုလန်းဆန်းတက်ကြွစေသည်။

“လုပ်ဗျာ... ထဗျာ... ကိုဝင်းမိုး၊ သွားမယ်... ပစ်မယ်၊ စားအမိပေါ့ဗျာ၊ သမင်ရရ... ချေရရ... အနည်းဆုံး ယုန်တော့မယ်ဗျာ”

ကိုဝင်းမိုးကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ၊ ရွက်ဖျင်တဲထဲမှာ ပက်လက်ခင်း စီးကရက်ဖွာနေသည်ပင်။ သူ့ အသည်းယားနေရလေ၏။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ၊ ဒီအချိန် တောကောင်လေးတွေကလည်း စားပြီးလို့ မှိန်းနေတဲ့အချိန်ဗျာ၊ ညနေစောင်း ရေသောက်ဆင်းတဲ့အချိန်ဗျာ ပစ်ကြရအောင်”

“ခပ်န့...”

ပေါက်ကရေပြာလွန်းသည့် ကိုဝင်းမိုးပါပေ။ ခင်မမ္ဘီက သူ့အစ်ကိုစကားကြောင့် ကျိတ်ရယ်နေလေသည်။ နွေဦးလည်း မတတ်နိုင်တော့။ တဲအတွင်းမှာ နေရာယူပြီး ကိုဝင်းမိုးလိုပဲ လှဲအိပ်လိုက်ရသည်။

တဲကလေးက ခပ်သေးသေးမို့ နွေဦးနှင့် ကိုဝင်းမိုးက တစ်ဖက်၊ ခင်မမ္ဘီကတစ်ဖက် နေရာယူရသည်။ တဲခေါင်တိုင်မှာတော့ စားအိုးစားခွက်များ၊ ပစ္စည်းပစ္စယများ စုပုံထားရှိလေသည်။

“အစ်ကိုရေ... အမဲက ဘယ်အချိန်ပစ်မှာလဲဗျ။ ဟိုမှာ... ဟိုမှာ... ယုန်ကလေးတွေ ဒီတဲနစ်လုံးကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ အင်အားစုနေကြပြီဗျ”

တစ်ဖက်တဲမှ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ပေါက်ကရ လှမ်းအော်ပြန်သည်။

“ဟကောင်ရ... သိန်းထွေးရ၊ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်အော်မနေနဲ့။ ကျားရှိတတ်တဲ့နေရာဆိုရင် မင်းတို့လုပ်ပုံနဲ့ သက်သာမှာမဟုတ်ဘူး။ ငြိမ်ငြိမ်နေကွာ... ဟိုကောင်ဝင်းအောင်လို လိမ်လိမ်မာမာနဲ့”

ရယ်သံလေးများနှင့် သိန်းထွေးတို့နှစ်ယောက် ငြိမ်သွားကြပြန်သည်။ ခင်မမ္ဘီကတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာသဖွယ် အကျအန အိပ်နေတော့သည်။ တဲပေါက်ဝကို ဦးခေါင်းလှည့်ပြီး ဟိုဘက်ဘဉ်ဘက် အိပ်နေကြသည်မို့ သူတို့ပုံစံက မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေသည်။

ညနေသုံးနာရီလောက်ကျမှ ကိုဝင်းမိုးက အမဲပစ်ဖို့ တောလည်ဖို့ အိပ်ရာမှထသည်။

“မှောင်ပဲမှောင်တော့ပယ်ဗျား ဆောင်းတွင်းကြီး”

“မမှောင်ပါဘူးဗျ။ နောက်နေ့ကျရင် မိုးလင်းကတည်းက ထွက်မယ်ဗျာ။ ဒီနေ့တော့ လျှောက်ကြည့်ကြတာပေါ့”

တဲများမှာ သိန်းထွေးနှင့်ဝင်းအောင်ကို အစောင့်ထားပစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကိုယ်ပေါ်တွင် ကျော့ဖိုးအိတ်သေးသေးနှင့် လက်နက်များသာ ယူခဲ့ကြသည်။

“ဖေဖေကို သတိရလိုက်တာ ကိုကြီးမိုးရာ၊ ဖေဖေနဲ့ သားအဖနှစ်ယောက် တောပစ်ထွက်ရတာ အရမ်းသတိရတာပဲ”

သူမက ရှေ့မှသွားရင်း လွမ်းဆွတ်စွာ ငြီးတွားသည်။

“အေးပေါ့ဟာ... လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့။ တိုလူသားတွေသာ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့တော့ လောကကြီးကို ခွဲခွာရတာပါပဲ။ ဝမ်းဆည်းမနေပါနဲ့ကွား... ကိုကြီးမိုးတို့ ရှိသားပဲ”

ခင်မမ္ဘီ စကားမပြောနိုင်။ ခေါင်းငုံ့ပြီးသာ လမ်းဆက်လျှောက်နေခဲ့သည်။ နွေဦး စိတ်မကောင်း။ ကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။ ငါ့အဖေ ဆုံးသွားရင်ရော ဘယ်လိုနေမလဲ... တွေးကြည့်ခံစားတတ်ပါသည်။

အတန်ကြာမျှ သုံးယောက်သား ငြိမ်သက်စွာ သွားနေကြရာမှ

“ကဲပါကွာ... တို့လာတာ တောလည်ရအောင် မဟုတ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမဲပစ်ထွက်တယ်ဆိုတာ သတိတော့ရှိမှ။ စိတ်မကောင်းရောတွေ ခေတ်ဖယ်ထားလိုက်နော် ညီမလေး။ စိတ်ကို ဖော့ထားလိုက်ပါနဲ့... အိုကေနော်... အိုကေ”

သည်တော့မှ ခင်မမ္ဘီက ဝမ်းပန်းတနည်းပုံစံလေးမှ ရုန်းထွက်သည်။

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ တောထက်တစ်ကောင်”

ခင်မန္တိအသံက ကြားရရုံမျှ သုံးယောက်သား ခြေသံလုံစွာဖြင့် တောဝက်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြသည်။ တြိဂံပုံဖြစ်အောင် နေရာယူကြသည်။ ခုညနေ တောဝက်သားဟင်းများ စားရလေမလား။ သို့သော် သိပ်လွယ် ကူမည်တော့မဟုတ်။ ကိုရွှေတောဝက်က သူတို့လုပ်သမျှတော့ ခေါင်းနဲ့ မည်မထင်။

“မန္တိ... အတင့်မရဲနဲ့... ကျွတ်!”

နွေဦးက ခင်မန္တိကို စိုးရိမ်တကြီးလှမ်းအော်သည့်အသံအား တော ဝက်ကြားသွားလေပြီ။ မျှစ်စို့များ ရှာဖွေစားသောက်နေရာမှ တုံ့ခနဲရပ်ပြီး အသံလာရာဘက်သို့ စူးစမ်းကြည့်လေသည်။

“ဒိုင်း!”

ကိုဝင်းမိုးက အရင် သေနတ်နှင့်ပစ်သည်။ သို့သော် သေနတ် ကလည်း အစိမ်း၊ ယခုမှ ရွာထဲက မုဆိုးကျော်များဆီမှ ငှားရမ်းခဲ့သည့် သေနတ်။ ကိုဝင်းမိုးသည် မြိုင်ရာဇာတွတ်ပိလောက်မှ မစွဲချေတကား။

သေနတ်သံကြောင့် တောထွက်က မိတာ ၁၀၀ တာသွက်သည့် နယ် ခွန်အားရှိသမျှ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလေပြီတည်း။ နွေဦးက တဟားဟား အော်ရယ်နေပြီး ခင်မန္တိက နှုတ်ခမ်းစုလေသည်။

“ကိုကြီးမိုးက မပိုင်ဘဲ သွားပစ်ချင်တာအရင်၊ ကောင်းတယ်၊ ဖွတ်တောင် ဖုတ်စားရမှာမဟုတ်ဘူး... ဖေဖေနဲ့များ ကွာပါ!”

“အေးလေ... ဒီဝက်ကလည်း အပြေးပြိုင်ပွဲဝင်နေကျနဲ့တူတယ်၊ ကြည့်စမ်း! တာလွတ်တာနဲ့ တန်ခနဲပြေးတော့တာပဲ”

အမဲပစ်ရတာ တော်တော်ပျော်စရာ၊ ရယ်စရာကောင်းပါသည်။ ဝင်းမိုးကတော့ သူ့ကိုယ်သူ မုဆိုးကျော်ဖိုးတော်စတိုင်လ်မှ မိုက်ကလေး

တိုင်လ်သို့ အနည်းငယ်လျှော့ချလိုက်ပြီး အင်ကြင်းပင်ရင်းမှာ ပစ်၍ထိုင် ချိတ်ပါသည်။

“နင်တို့က ငါ့ကိုပဲအပြစ်ပြောနေကြတာကိုး၊ ငါ့မှာတော့ ရင်တွေ နှုတ်လိုက်ရတာ၊ ကြည့်စမ်း... ပထမဦးဆုံး ရည်းစားနဲ့ချိန်းတွေ့တဲ့ည ဘတ်တောင် ရင်ခုန်သံပြင်းနေသေးတယ်”

“လာဦး... ညစ်ညစ်စုတ်စုတ်တွေ”

“ကဲပါ... လာ... ထိုင်မနေနဲ့ဦး ဆက်လျှောက်ကြစို့”

“အေးလေ... တော်ကြာ ဖွတ်ကလေးတစ်ကောင်တောင်မှ မရ

အင် ကိုသိန်းတွေ့တဲ့ ကိုဝင်းအောင်တို့က လှောင်ပြုံးပြုံးကြဦးမယ်”

ခင်မန္တိစကားကြောင့် ကိုဝင်းမိုးက ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေရာ ကြိုးထပြန်သည်။ သူတို့ လှောင်ပြုံးပြုံးတာတော့ မခံချင်။

“ကဲ... သွားကြဦးစို့ရဲ့”

“မရှောင်ရင် လွတ်တယ်ပေါ့ဗျာ၊ တွတ်ပိထဲကလို”

“ကဲ... လာပါ၊ မိုက်ကလေးကလည်း”

အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ရယ်လျှင် တောကောင်လေးများ လန့်ပြေး ခြွင်းသဖြင့် သူတို့သုံးယောက် ကျိတ်ပြုံး ကျိတ်ရယ်ရယ်ကာ၊ ခြေသံ ချဉ်းဖြင့် ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟော!”

ရှေ့မှာ တွေ့ပြန်ပြီကော။ ယုန်ကလေးနှစ်ကောင်။ ကြည့်ရတာ မိတာတွေကွယ်ရာမှာ လာပြီးချိန်းတွေ့နေကြသည့် ယုန်ကလေးတွေ ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် ညားခါစ ယုန်ဇနီးမောင်နှံလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ နေ့ ကတည်းကတံသပ်တွေ့ရင်း မပစ်ရက်ဖြစ်နေစဉ် ခင်မန္တိက မှတ်

ပြောင်းဖြင့် ဖိုးဖိုးဝတ်စော် မှတ်တည့်လိုက်၏။

“ကဲ... ကိုကြီးမိုး၊ သွားကောက်ချည်”

ခင်မန္တိက တောပစ်သေနတ်ကြီးတကားကားနှင့် ဝင်းမိုးအား လဲကျကျန်ခဲ့သည့်ယုန်ကလေးကို အကောက်ခိုင်း၏။ ဆရာကြီးကလည်း ဝမ်းသာအားရ ပြေးကောက်ပါလေ၏။

“သိက္ခာတော့ ကျတယ်ဟာ၊ သေနတ်သမားတွေက တစ်ကောင်မှ မရဘဲ၊ နင့်မှတ်ပြောင်းကမှ တစ်ကောင်ရသေးတယ်။ ဖွတ် ဖုတ်စားရမယ့်ဘဝတော့ လွတ်သွားတာပေါ့။ မှန်း... ဒါ ယုန်မလေးဆင်တယ်ဟိုက်! ယုန်ခိုက်ကြီးသည်လေးများလား၊ ခိုက်ကလေးကို ဖောင်းနေတာပဲ”

“ရက်စက်တယ်ကွာ”

ပစိပစင်များလှသည့် ဝင်းမိုးစကားကို နွေဦးကလည်း ထောက်ခံလိုက်သည်။ ဟုတ်တယ်... မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ရုပ်ကလေးကလည်း ဖြူစင်နုနယ်ပါလျက် မုဆိုးကြီးအလန်ကွာတာမိန်း လုပ်နေတာကတော့ သူမခံစားနိုင်။ သူမကို အဖော်လောက်ပဲ ဖြစ်စေချင်ပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏စကားများကြောင့် ခင်မန္တိမျက်နှာလေး ငယ်ကျသွားပြီး ယုန်ကလေးရှိရာသို့ လေးတိလေးကန် ရောက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ယုန်ကလေးကို သေသေချာချာကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုလေသည်။

သူမ စကားမဆိုနိုင်တော့၊ ယုန်ကလေး သေရတာလည်း မသက်သာ။ ပြောင်းမှမှတ်တံ၏အဆိပ်ကြောင့် မျက်လုံးအပြူးသား လျှာတစ်လစ်နှင့်။

ကြည့်နေရင်းပဲ ခင်မန္တိမျက်နှာလေးက ပြိုတော့မည့်မိုးလို ချစ်ချင်းအုံ့ပျလာခဲ့၏။ ဝင်းမိုးက နွေဦးကိုမျက်စိမှတ်ပြပြီး သူမကို ဆက်ပြော

ဆဲသည်။

“နင်တော့ ဝဋ်လိုက်မှာ အသေအချာပဲ၊ အဲဒါ စုံတွဲတွေဟာ။ ခင်က တစ်ကောင်ပစ်ချလိုက်တော့ ဟိုခမျာ မုဆိုးဖိုဖြစ်သွားရှာပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းလည်း တစ်နေ့ကျ မုဆိုးဖို... အဲ! မုဆိုးမဖြစ်တော့မှာပဲ”

သည်တော့လည်း စောစောက ငိုတော့မလိုရှုပ်ကလေးက ဂျစ်တန်ကန်ရုပ် ပြန်ထွက်လာ၏။

“ဖြစ်ဖြစ်... ဘယ်သူမှ ပြိုင်တူကြီးမသေဘူး”

ခင်မန္တိက ထိုနေရာမှ ဆောင့်ခနဲယွက်ခွာသွားတော့ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ မှန်းချက်နှင့်နှင်းထွက် မကိုက်တော့ဘဲ တဟားဟားသာ အော်ချယ်နေကြရလေသည်။

“ဒီကောင်မလေးက မာတယ်ဟာ၊ သူ့ကိုငိုအောင် စလို့မရဘူး”

“မထင်နဲ့ ကိုဝင်းမိုးရ၊ တစ်နေ့ကျ သူငိုတတ်သွားမှာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ညီမလေး ငိုအောင်တော့ ခင်ဗျား ဆွံ့စားလိုက်ပါနဲ့ဗျာ”

ကိုဝင်းမိုး၏ ဆွေးဆွေးမြည်မြည်အသံကြောင့် နွေဦးပင် ကြောင်သွား၏။

“ဟာ! ကိုဝင်းမိုးရာ၊ ခင်ဗျားညီမလေးလည်း ကျွန်တော့်ညီမသေးပေါ့၊ မကျီစားပါဘူးကွာ... စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့်တော့ သူဆတ်ရာမရစေရပါဘူး”

“အေးဗျာ... ကျွန်တော် အစိုးရိန်လွန်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားအနားမှာက ပန်းလှလှလေးတွေ အများ

ကြီး ဝိုင်းရံနေတာပါ။ ကျွန်တော့်ညီမလေးကိုတော့ ဝေဒနာတွေ မပေးလိုက်ပါနဲ့နော်”

ကိုင်းမိုး၏စကားကို နွေဦး မဆွေးနွေးချင်တော့။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဘာတွေဖြစ်နေကုန်ပြီမှန်း သူ မဆန်းစစ်ရသေး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် Check မလုပ်ရသေး။ ရင်ထဲမှာတော့ ကတိပေးနေမိသည်။

“စိတ်ချပါ ကိုင်းမိုးရယ်၊ ခင်ဗျားညီမလေးကို ကျွန်တော်တို့အောင် ဘယ်တော့မှမလုပ်ပါဘူး”

ယုံညနေက ယုန်နှစ်ကောင်နှင့် ဖွတ်ကလေးတစ်ကောင် သူတို့ရရှိခဲ့ကြပါသည်။

တောထဲမှာ ရေချိုးရတာ အတွေ့အကြုံသစ်မို့ နွေဦး တော်တော်ပျော်နေမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တောအနည်းငယ်နက်သည်မို့ သူတို့ ခင်မန္တီကို တစ်ယောက်တည်း ခွဲမထားရက်ပါ။ သွားအတူ လာအတူ စားအတူ ယခု ရေချိုးတော့လည်း အတူတူဖြစ်သည်။

သူတို့နှင့် ရေချိုးဖို့ကို ကောင်မလေးက ဂျစ်ကန်ကန်နှင့် ငြင်းဆန်နေသေးသည်။

“ကိုကြီးမိုးတို့ အရင်ချိုးပေါ့၊ ပြီးမှ မဒွီချိုးမယ်၊ ထိုင်စောင့်ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် တဲ့ပြန်နင့်ပေါ့”

“စိတ်မချပါဘူးနော် မယ်မင်းကြီးမ၊ ဒေါ်လေးကို ငါအသေအချာ

အာမခံလာခဲ့တာပါ။ ကဲပါ... ပဲများမနေနဲ့၊ လူကဖြင့် လက်တောက်လောက်ရှိသေးတယ်။ ရောမအပျိုကြီးစတိုင်လ် ချိုးမနေနဲ့။ သွား... နင်တ ဟိုအောက်ဘက်နားမှာ ချိုး၊ ငါတို့က ဒီအထက်ဘက်မှာ ချိုးမယ်။ ငါတို့ကိုလည်း လှမ်းလှမ်းချောင်းမကြည့်နဲ့နော်၊ ငါက မရှက်ပဲမယ့် ကိုအောင်က ရှက်တတ်တယ်”

“သေလိုက်ပါလား... သွား”

ကိုင်းမိုးက သူညီမအရှက်ပြေအောင် ဒေါသဆွပေးပြီးတော့ သူတို့အထက်တွေ ချွတ်လိုက်သည်။

စမ်းချောင်းက ရေသိပ်မနက်၊ ပေါင်လယ်လောက်သာ ရောက်သည်ကြားထဲ ရေက မှန်လိုဖောက်မြင်နေရသဖြင့် သိပ်မနိမ့်လှ။

သည်ကြားထဲ ပုထုဇဉ်ပီပီ ခင်မန္တီ ရေချိုးရာဘက်သို့ မျက်စိက ရောက်ရောက်သွားချင်သဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲရသေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သား ရေတိမ်တိမ်လေးမှာ မှောက်လိုက်၊ လှန်လိုက်၊ ခေါင်းချိတ်ဖြင့် ဝေလငါးကြီးတွေ အူဖြူးနေသည့်သဖွယ်၊ အစွမ်းကုန် ကဲနေကြသည်။

ရေကူးကန်မှာ ကူးရတာထက်တန်တယ်၊ တန်ဆို အလကားကူးရတာပဲနော်၊ သူတို့ပျော်မြူးနေကြစဉ် ခင်လှမ်းလှမ်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ပြောင်းဆန်အောင် ရေကူးနေသည့် ခင်မန္တီထံမှ ငယ်သံပါအောင် သံလိုက်သည့်အသံ ကြားလိုက်ကြရ၏။

ဟိုက်... ကောင်မလေး ဘာဖြစ်ပြီလဲ။

ခင်မန္တီက ခပ်ဝေးဝေးမှာ လျှာရှည်ပြီး သွားချိုးနေတာကြောင့် ကာလမ်းသဖြင့် ပို၍ကျန်းမာသန်စွမ်း ပို၍ပူပင်ကြောင့်ကြဖြစ်နေသည်

နွေဦးက သူမအနားသို့ အရင်ရောက်သွားသည်။

“ဘာလဲ... မဒွီ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာမြင်လို့လဲ”

“ဟို... ဟို... ကိုကြီးမိုး လာပါ၊ ကိုကြီးမိုး”

ခင်မဒွီလက်နှစ်ဖက်က သူမ၏ညာဘက်ဒူးအထက်ကို တအားဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ကိုကြီးမိုးဆိုသောကြောင့် ဝင်းမိုးကို လှမ်းကြည့်တော့လည်း မသိသည့်အတူတူ ဆက်မလာတော့ဘဲ သူ့နေရာမှာသူ ပြန်ရေချိုးနေတာ တွေ့ရလေသည်။

“ဘာလဲကွ... ကိုယ်ပြန်ရမှာလား၊ ကိုယ်ကတော့ စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ပြေးလာလို့ရတာ၊ ငှက်ကြီးဝံ့ဝံ့ကျလို့၊ ဒါဆိုလည်း ရတယ်... ကိုဝင်းမိုးကို လွှတ်လိုက်မယ်”

သူ ကျွဲမြီးတိုစွာပြောရင်း ပြန်လှည့်ဖို့ပြင်သည်။ ရှက်ရမယ်ဆို ကိုယ်လည်း ရှက်တာပေါ့။ ကိုယ်ပေါ်မှာ ရေကူးဘောင်းဘီလေးနဲ့သာလေ။

“ဟို... ဟို... မျှော့... အား... လုပ်ပါဦး... မျှော့က ဆက်တက်နေပြီ”

ခင်မဒွီသက်က ပေါင်ဖျားမှ ပေါင်ရင်းရောက်အောင် လုံချည်ပေါ်မှ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းကို နွေဦး ယခုမှ သဘောပေါက်၏။

“မျှော့... ဟုတ်လား၊ မုန်း... မရှက်နဲ့၊ ကိုယ် လုံချည်ပေါ်ကပဲ ဖမ်းမယ်”

နွေဦးက မြို့ကြီးသားပေယံ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသာဘာသာတည်းက သူငယ်ချင်းပေါင်းစုံနှင့် ပင်လယ်ဘက်၊ ဖြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်တွေထဲလည်း အလည်လိုက်ဖူးသဖြင့် မျှော့နှင့်မစိမ်းပါ။

ယခု... ခိုးမမျှော့ကတော့ ဘယ်လောက်ကြီးမည်မသိ။

ပန်းပုသူဇာသဖွယ် ရေစိုလုံချည်နှင့် ကပ်ချပ်နေသည့် ကောင်မလေးအနားသို့ သူ ဖျတ်ခနဲကပ်သွားပြီး မျှော့ကို လက်ပြောင်းယူဖို့ ကြံဆသည်။

“ဖယ်... မင်းလက်၊ ကောင်းတယ်... အဝေးကြီးမှာ လာချိုးခင်ဦး”

ခင်မဒွီလက်ဖယ်တော့ ကိုရွှေမျှော့က ဆက်တက်ဖို့ အားယူသည်။ တောက်! လူလည်ပန်ကာမျှော့...

ဧကန္တ အထီးပဲဖြစ်ရမည်။

ဘယ်အထိအောင်များ မောင်မင်းကြီးသားမျှော့က တက်ချင်အသသည်မသိ။

“အား... အား... ကိုကြီးမိုးရေ... ကိုကြီးမိုး လာပါဦး”

မျှော့ကလည်း ကဲကဲ၊ ခင်မဒွီကလည်း အကြောက်လွန်ကာ ပူပူနေတော့ပြီ။ ရေထဲမှာဆို အလုပ်ဖြစ်မည်မထင်တော့။

မျှော့ကို လက်တစ်ဖက်က ဆုပ်၊ လက်တစ်ဖက်က သူမပခုံးကို တွန်းရင်း လမ်းပေါ်သို့ အရင်တက်စေရသည်။

သူမက တအားအားအော်နေသည်။ လုံချည်ပေါ်မှ မျှော့ကိုဆုပ်ရတာလည်း အားမရှိ၊ မျှော့ကို တအားဆုပ်ဆွဲတော့ ကိုရွှေမျှော့က သားချေကြိုးနယ်။ တစ်ဖက်လွှတ်၊ တစ်ဖက်ကပ်ပုံစံဖြင့် လုံးလုံးကျွတ်လွတ်သွား။ အရေးထဲ ကောင်မလေးလုံချည်ကလည်း ကျွတ်တော့မည်။

သူ အရမ်းစိတ်တိုလာ၏။ မျှော့ကိုရော လူကိုရော။ ဘယ်နှယ်မှာ... ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့။

အတန်ငယ်ကြာနေသဖြင့် ကိုဝင်းမိုးလည်း အနားသို့ရောက်
အောင် တရွေ့ရွေ့လိုက်လာလေ၏။ အခြေအနေတွေက တိုးလှိမ့်လှိမ့်
မျှော့မှာ ရှေ့သို့ဆက်တက်ခွင့်တော့ မရ။

“ဘာလဲကွ၊ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

“မျှော့... မျှော့... မျှော့ရွာမရလို့”

မျှော့လို့ဆိုလိုက်တာနဲ့ ကိုဝင်းမိုးရပ်က ကျားနှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့
လိုက်ရသည့်နှယ်။

“ဟာကွာ... မျှော့စတာ့ ငါမဖမ်းရဲဘူး။ မင်းဟာသာ အဆင်
ပြေအောင် ကြည့်လုပ်ပေးတော့”

ကိုဝင်းမိုး နောက်ခိုင်းထွက်သွားမည်ပြုရာမှ သူ့ကိုယ်ပေါ်
တဘက်ကို နှမဆီသို့ လှမ်းပစ်ပေးခဲ့သည်။ ယခုမှ သူ့အသက်ရှူချောင်
သွားသည်။

“ကဲ! အမိ ရှက်မနေနဲ့၊ လုံချည်ပေါ်က ဖမ်းနေလိုက်တော့
နဲ့ ဒီနေရာမှာ ညအိပ်ရလိမ့်မယ်။ မင်းဟာသာပဲ မျှော့ကို ပြပေးတော့”

သူ့စကားကြောင့် ခင်မန္တီ အရှက်လွန်ပြီး တအိအိသိုလေသည်။
သူနှင့်မျှော့မှာ တို့လိုတန်းလန်။

“ကဲကဲ... ဘယ်လိုလဲ၊ မြို့မှာလိုသာ ရေကူးဝတ်စုံတွေဘာတွေ
ဝတ်ခိုင်းရင် သတ်တောင်သတ်သေမလားမသိဘူး။ လှန်စရာရှိ မြန်မြန်
လှန်၊ ကိုယ်စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ သူ့ပေါင်များ ကြည့်ချင်လွန်းလို့ မှာ
နဲ့... နိုင်ငံခြားကားတွေ ကြည့်ရလွန်းလို့ ရိုးနေပြီ”

ကောင်မလေး အရှက်မပြေစေတော့ရယ်လို့ စကားရော
ရောပြောရင်း သူ လုံချည်စကိုဆွဲလှန်ပြီး ရောင့်တက်လှသည့် ကိုရွှေ

ကို တံတွေးဆွတ် ဆွဲခွာပစ်လိုက်သည်။

မြန်မြန်။ ခဏလေးရယ်။ သို့သော်...

ဟောဗျာ”

အကြောက်လွန်သည်လား၊ အရှက်လွန်သည်လား။ နှစ်မျိုးစလုံး
ပဲ ရောသွားသလားတော့မသိ။ ကောင်မလေးခမျာ ခွေခွေလေး သူ့အပေါ်
သို့ လဲကျလာခဲ့သည်။

“ကိုနွေဦးရေ... ရပြီလား၊ ဟော... ဘာဖြစ်သွားပြန်ပြီလဲ။

ဟာ... ဒီကောင်မလေးနဲ့တော့ ခက်တာပဲ၊ ပြဿနာပဲ”

အဝတ်အစားလဲပြီးသွားသည့် ကိုဝင်းမိုး အနားသို့ရောက်ရှိလာ
သဖြင့် အနည်းငယ်တော်တော့သည်။

“အကြောက်လွန်သွားတယ်နဲ့တူတယ်”

“ကဲ! ရော... ခင်ဗျားအဝတ်လဲလိုက်ဦး”

ခင်မန္တီကို သူ့အစ်ကိုလက်အပ်ပြီး နွေဦး အဝတ်လဲရသည်။

မကြာမီ သူမ ပြန်လည်သတိရလာသည်။ သူ့အစ်ကိုလက်ပေါ်မှာ မျက်
ရည်များက အိခနဲ။

“ကဲ... မယ်မင်းကြီးမ ငိုမနေနဲ့၊ အဝတ်လဲပြီး လိုက်ခဲ့။ ငါ
တို့သွားနှင့်မယ်။ နောက် လျှာမရှည်နဲ့... ငါတို့နဲ့ အဝေးကြီးဆိုတော့
အရေးဟယ်အကြောင်းဟယ်ဆို ဒုက္ခရောက်ပြီမဟုတ်လား။ နောက် တို့
နဲ့ လက်တစ်ကမ်းမှာပဲနေ။ ကဲ! ထ... ထ... ဖိုးချုပ်တော့မယ်၊ အဝတ်
လဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်က ခင်မန္တီအနားမှ အရင်ထွက်ခဲ့သည်။ ကောင်
မလေး အဝတ်လဲပါစေ။

အတန်ကြာသည်အထိ ခင်မဒ္ဒိ အနောက်ကလိုက်မလာ။ ကိုဝင်းမိုးကတော့ စကားတပြောပြောနှင့် သစ်ခွပန်းတွေ့မလာပဲ ရှာဖွေနေခဲ့သည်။ ကိုဝင်းမိုးက သူ့ရည်းစားပေးဖို့ သစ်ခွပန်းသာ ခေါင်းကဲရောက်နေချိန်မှာ သူက ကောင်မလေး နောက်မှလိုက်မလာသေးသည်ကို စိတ်ပူနေမိ၏။

ကိုင်းမိုး... သူ့ကိုဘာတွေပြောနေမှန်းလည်းမသိ။ သူ့စိတ်က ခင်မဒ္ဒိဆီမှာ။

ရိုးမညနေက မှောင်ကော့မယ်။ ဆောင်းကလည်း ဆောင်းတွင်းမို့ နှင်းတွေက ခပ်ပါးပါးနှင့် အဖြူရောင်တွေ ဖုံးလာသလိုလို။

“သိလား... ကိုနေဦး ကျွန်တော့်ရည်းစားနဲ့ ခင်ဗျားကို မိတ်တောင် မဆက်ပေးရသေးဘူး။ သူကလေးက အေးတယ်ဗျ။ သူ့အစ်မတွေနဲ့ မတူဘူး။ တကယ့်ကိုအေးတယ်။ ခင်ဗျားကျရင်လည်း အေးတာရှာယူ။ ဘယ် နယ်ဗျာ၊ ကိုယ်ကလည်း လုပ်ကျွေးရသေးတယ်။ ယောက်ျားအပေါ်မှာ နေရာတာကာ ဆရာကြီးလုပ်နေမယ့်ပိန်းမမျိုးတော့ ဝေးဝေးကရှောင်တယ်”

“အေးလေ... ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားတွေကလည်း မိန်းမက ဒီလောက်ကွပ်ညှပ်တဲ့ကြားထဲကတောင် ကဲချင် သဲချင်ကြတာပါပဲ။ ဟိုးရှေးခတ်လိုသာဆို ဟားရယ်ဗျ။ . . သိလား။ မင်းတုန်းမင်းကြီး ဖိဖုရားတစ်ရာကျော်တာ ထားပါတော့၊ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ကလည်း မိန်းမခုနစ်ယောက်တို့ဗျ။ အဲ... မိဖုရားခုနစ်ပါးပေါ့လေ။ ရယ်ရတယ်... သူတို့ကျွေးနိုင်လို့ ယူတာပဲဖြစ်ရမယ်”

အလကား... ဝမ်းတွင်းရှူး။ ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်း မသိ။

နေဦး စိတ်တိုနေမိသည်။ နမကိုတော့ နည်းနည်းမှ စိတ်ပူပင်ရမှန်းမသိ။ ဟိုခမျာ ဘာဖြစ်နေလို့ ကြာနေရှာတာလဲ။ နည်းနည်းမှ စိတ်ပူပုံမရ။ တက်ကြွစွာ လမ်းလျှောက်နေလေသည်မှာ တကယ့်ကို လမ်းလျှောက်ပြိုင်ပွဲဝင်နေသည့်နယ်။

နေဦး သည်းမခံနိုင်တော့။ မခံစားနိုင်တော့။ သူ ခင်မဒ္ဒိအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်လှပါပြီ။ သူ ကိုင်းမိုး၏ မြောက်ကြွကြွသွားနေသည့် ကိုယ်လုံးကြီးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲပစ်လိုက်၏။

“နေဦးဗျ ကိုင်းမိုး။ ကောင်မလေး ခုထိမလာသေးဘူး။ ဘာဖြစ်နေလဲမသိဘူး၊ ပြန်ကြည့်ချေဗျာ... ကျွန်တော် ဒီကစောင့်နေမယ်။ ခင်ဗျား ပြန်ခေါ်ချည်”

“ဟား... သနပ်ခါးတွေတာတွေများ လူးနေသလားမှမသိတာ။ မိန်းကလေးတွေ အဝတ်လဲတာ၊ ဒီလောက်တော့ ကြာချင်ကြာမှာပေါ့ဗျ။ လာစမ်းပါ... ဒီလမ်းတွေ သူ့ကျွမ်းပါတယ်။ သူ့အဖေနဲ့ ရောက်နေကျ နေရာတွေပါ။ ပြောသာပြောရတယ်... ဦးလေးရှိတုန်းက ခဏခဏ ချေသားတွေ ဆတ်သားတွေ စားရတယ်ဗျာ။ ဦးလေးက အပျော်တမ်းမှဆိုးလည်း လုပ်တယ်လေ”

“ကျွန်မ! အဲဒါတွေထားဗျာ၊ ကောင်မလေးကို ပြန်ကြည့်ချည်။ နည်းနည်းကြာနေပြီဗျ။ ဒါ ရိုးမ... ဘာမဆိုဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ လျှော့မတွက်နဲ့”

သူက ပူပူပင်ပင်ရှိနေသလောက် ကိုင်းမိုးက မပူလှချေ။ အနီးမှ ကညင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ထိုင်ချဖို့သာ ပြင်သည်။

“ဒီနေရာမှာ ကျားတွေ ဆင်တွေ မရှိပါဘူးဗျာ။ လား... ဒီက

ပဲ ထိုင်စောင့်ကြမယ်။ တစ်ညနေလုံး လျှောက်သွားနေရတာ မောတယ် ဗျာ။ အကျင့်မရှိလို့လားမသိဘူး။ ခြေထောက်က အောင့်လာသလိုပဲ။ ည ကျမှ ဆေးလူးအိပ်ရမယ်”

ကိုဝင်းမိုး ထိုင်ချအနားယူသော်လည်း သူစိတ်မရှည်တော့။

“ကျွန်တော် လိုက်သွားကြည့်လိုက်မယ်၊ တော်ကြာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေရင် ဒုက္ခ။ ခင်ဗျားလည်း မကောင်း၊ ကျွန်တော်လည်း မကောင်း ဖြစ်နေဦးမယ်”

ကိုဝင်းမိုးထံမှ တုံ့ပြန်ချက်ကို သူစောင့်မနေတော့။ တလွှားလွှား ခြေလှမ်းများဖြင့်သာ စမ်းချောင်းနံဘေး ခင်မဒွိရှိရာသို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။

“ဟေ့! အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ လူကြီးတွေကဖြင့် စိတ်ပူလို့ လဲလေ... အဝတ်မလဲဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဘာလဲ... သေချင်လို့ လား၊ ကြည့်စမ်း! တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေပြီ”

နွေဦး ခင်မဒွိကို ပိတ်အော်ပစ်လိုက်၏။ သူမက စမ်းချောင်း နံဘေး အပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်သို့ ကျောက်ခဲများဖြင့် လှမ်းပစ်နေသည်။ ယခုထိ အဝတ်မလဲရသေး။ ရေစိုလုံချည်နှင့်ပင် ရှိတုန်။ တဘက်ကိုပဲ ခြုံထားတုန်။

“ကျွန်မ... ကျွန်မအင်္ကျီ မျောက်ဆွဲသွားလို့”

အိုး... ကြံကြံဖန်ဖန်။

တော်တော်ဆော့သည့်မျောက်လွှဲကျော်တွေပဲ။ ယခုမှ သူ အင်္ကျီ

စင်္ကြံကွက်ကို သဘောပေါက်သွားခဲ့၏။ မျောက်တွေက တစ်ပင်မှတစ်ပင် သို့ ကူးပြေးကြလေပြီ။

“ကဲ! မျောက်ဆိက လိုက်လုနေလို့တော့ မရတော့ဘူး။ စခန်း ကျွန်ုပ် ကိုယ် တစ်ထည်ထပ်ပေးမယ်။ အင်္ကျီမရှိလည်း ဘောင်းဘီဝတ်လိုက် ဆေး ဒုက္ခပါပဲ... တော်တော်နဲ့တဲ့ကောင်မလေးပဲ”

“ဟို... အင်္ကျီက”

“အေးပါ၊ အင်္ကျီမရှိလည်း ဘောင်းဘီရှည်ကိုအရင်ဝတ်ပေါ့ကွ။ ဆင်္ဘောက စာမေးပွဲမဖြေတတ်တဲ့ကလေးလို့ပဲ။ ကိုယ်က အောက်ပုဒ်တွေ အရင်ရရင် အောက်အပုဒ်တွေ အရင်ဖြေမှပေါ့။ အစဉ်လိုက်ရမှဖြေမယ် ဆိုရင် အောင်မှတ်တောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး”

သူက ဥပမာတွေ... ဥပမာတွေနှင့် ရှင်းပြလည်း သူမက ဆိုလို့

“ဟိတ်! လဲလေ၊ တော်တော်ခက်တဲ့ကောင်မလေးပဲ။ ကိုယ် ဟို အင်္ကျီလှည့်နေမယ်။ စိတ်ချ... လှည့်မကြည့်ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ဟိုဘက် ဆီဝေးဝေးကစောင့်မယ်”

ပြောပြီး သူ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှသွားစောင့်ဖို့ စောင့်ခေါ်ဖို့ပြင်လိုက် သည်။ ကောင်မလေးပုံကြည့်ရတာ ဖရာမပြဿနာကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုး ရသည့်နယ်။ စိတ်ရှုပ်ထွေး စိတ်ဒုက္ခရောက်နေရပုံလေးက အထင်း

ကောင်မလေးရေ... လောကကြီးထဲမှာ ဒီလောက်ပြဿနာလေး အောက်နဲ့ ဒီလောက်ထိ စိတ်ဆင်းရဲနေမယ်ဆိုရင် မင်း ရှေ့လျှောက်ပြီး သိလိုရင်သန်ကြီးထွားရပါမလဲ။

“ဟို...ဟို”

အပြောရခက်စွာ တစ်ခုခုပြောချင်နေသည့်ပုံကြောင့် သူ လမ်းဖွင့်မေးခွန်း မေးလိုက်ရသည်။

“ဘာလဲ... ပြော ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ မျောက်ဆီကတော့ အကျိုးပြန်မတောင်းခိုင်းနဲ့။ ခုလောက်ဆို မျောက်က ဝတ်ကြည့်နေလောက်ပြီ။ ဖောရိန်းကလာတာဆိုပြီး ဆွေထဲမျိုးထဲ လျှောက်ကြားနေလောက်ပြီ”

သူ ခင်မန့်ကို ဘုမ္မာလိုက်၏။

“ဟို... အစ်ကိုအကျီ ငှားခဲ့ပါ၊ ပြီးရင် ဟိုဘက်နားက သွားစောင့်”

“ဟေ!”

သို့သော် နွေဦး သူဝတ်ထားသည့်စပိုရှပ်လက်ရှည်ကို ခေါင်းမှ ချွတ်၍ သူမကိုပေးလိုက်ပါသည်။ ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သူမကိုသွား၍ စောင့်၏။

သူ့ခေါင်းထဲမှ အတွေးများ...

ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘယ်အပျိုလေးက အကျီမရှိဘဲ အပေါ်ပိုင်း ဟာ လာဟင်းလင်းကြီး နေတတ်မလဲ။ တဘက်ခြုံထားသည်ဖြစ်စေ။

သူ အဖြစ်အပျက်တွေကို ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ အံ့လည်းအံ့သြနေမိသည်။

ခဏငယ်အတွင်း ကောင်မလေး အနားသို့ရောက်လာလေသည်။ အံ့မယ်... သူမကတော့ စတိုင်ကျကျ လှလှပပလေး။ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် စပိုရှပ်လက်ရှည်မှာ တဘက်အပြာကို ထပ်ပတ်ထားသေး၏။ သူမကတော့ အပေါ်ပိုင်းဗလား။ ညနေစောင်းရုံမက အနည်းငယ်ပင် မှောင်လာ

တော့မည်မို့ ရိုးမဆောင်းက တော်တော်စိမ့်အေးလာနေ၏။

“ကဲ! အမိ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကို တံဘက်ကလေးလောက်တော့ ပြန်ပြီးစွန့်ကြပါနော်။ ဒီမှာ ချမ်းလွန်းလို့ သေတော့မယ်”

“အို... ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

သူမက ခါးခါးသီးသီးငြင်းတော့ နွေဦး စိတ်တိုသည်။ မိန်းမများ ဆရာနာနဲ့ကို မတန်ပါဘူး။

“ဘာမဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း ချမ်းနေလို့ ရတာ။ ကိုယ်လည်း သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ်၊ ခိုက်ခိုက်တောင် တုန်နေပြီ... ”

တကယ်ပဲ သူ ခင်မန့်ထံမှ တဘက်ကို ဆွဲလှ ခြုံပစ်လိုက်ပါ၏။

“အဲ... ”

သူမထံ မျက်စိရောက်၊ သူမ၏အခက်အခဲကို သဘောပေါက်မည်သွားသည်မို့ တဘက်ကိုပြန်ပစ်ပေးပြီး၊ နွေဦး ခင်မန့်ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ်ပဲ သွားရလေတော့သည်။

မျောက်က သူမထံမှ ဘရာဇီယာပါ ယူပြေးသွားတာကိုးလေ။

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ခင်ဗျားညီမအကျီတွေ မျောက်လုပြေးလို့”

ခင်မန့် ရှက်သွေးဖြာနေဆဲ ကိုဝင်းမိုးကတော့ တဟားဟားအော်ဆီပဲ တတ်ခဲ့သည်။

“မန့်ရယ်... နင့်မလည်း ဖြစ်လိုက်ရင် အသည်းအသန်။ ဒါနဲ့

ညောင်ဦးကမ်းပါးပြိုတော့ စမ္မာနဂိုရ်က နွားမကြီးပေါင်ကျိုးရတော့တာနဲ့ ဟုတ်လား ကိုနွေဦးရေ... ဆောရီးဗျာ... ကျွန်တော်ခေါ်လာတဲ့

ကျွန်တော့်နမရဲ့ဒဏ်ကို ခင်ဗျားပဲ ကြူးခံနေရတယ်နော်။ စိတ်မကောင်း

ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ချမ်းတတ်တယ်ဗျ။ ငှက်ဖျားအခံလည်း ရှိတော့..."

"ကဲပါဗျာ... ခင်ဗျားအင်္ကျီလည်း ကျွန်တော် ချွတ်မယူပါဘူး။ အဲဒီမှာ ခင်ဗျားတို့မောင်နှမသာ နောက်ကလိုက်ခဲ့။ ကျွန်တော်တော့ သွား နှင်ပြီ"

တကယ်လည်း ချမ်းလှတာမို့ စခန်းသို့ရောက်အောင် နွေဦး ရှေ့မှပြေးနှင့်လေတော့သည်။

စခန်းနားရောက်တော့ သူတို့ကင်ထားပစ်ခဲ့သည့် ယုန်များနှင့် ဖွတ်များမှ အနံ့မွှေးမွှေးများက ဆီးကြိုသည်။

"ဟား... အာစရိ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲဗျ။ ငှက်နွှဲ တောထဲ မှာ ရိုက်အလှခံရလို့နဲ့တူတယ်"

စခန်းသို့ ဗလာကျင်းလျက် ပြန်လာသည့်နွေဦးကို စခန်းမှာ ကျန်ခဲ့ကြသည့် သိန်းထွေးနှင့်ဝင်းအောင်က အံ့သြစွာ မေးကြစမ်းကြသည်။ သူတို့ကို လက်ကာပြပြီး နွေဦး ကိုယ်တံတွင်းသာ ကိုယ်ဝင်ပြီး လျင်မြန်စွာ အင်္ကျီဝတ်ရသည်။ သည့်နောက် တဲရှေ့ကွက်လယ်မှ မီးဖိုနား သို့ပြေးပြီး မီးကင်ရပါ၏။ သူ့လက်တွေ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချမ်းအေးလှ ပြီလေ။

သူ့အခြေကျမှ ကိုဝင်းမိုးတို့မောင်နှမ အနားသို့ရောက်ရှိလာခဲ့ ၏။ ကိုဝင်းမိုးက မီးဖိုမှာ တစ်ခါတည်းတန်းဝင်ပြီး မီးလှုံသော်လည်း ဆင် မနွှိက အဝတ်လဲဖို့ တဲထဲဝင်ရသည်။

"အဲဒီအင်္ကျီယူလိုက်တော့ မနွှိ၊ ကိုယ်မဝတ်တော့ဘူး" တကယ်က သူမယူရမှာ အားနာမှာစိုးလို့ ပြောခြင်းဖြစ်တာ

လည်း ခင်မနွှိက နားလည်မှုလွှဲသွားပုံရလေသည်။ သူ့ကို မျက်မှောင်ကြွတ် ထုတ် ပြန်ကြည့်၏။

"မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းမှာ အင်္ကျီနည်းနေလို့ပါ"

"မသိပါဘူး၊ မိန်းကလေးဝတ်ပြီးသားမို့ မဝတ်ချင်တော့တာလား ဟဲ့"

"ဟာ! မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် အယူမသီးတတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေး လည်း လူပဲ၊ ယောက်ျားလည်း လူပဲ၊ အတူတူပေါ့။ အဲဒီအင်္ကျီလေးက နည်းလည်းလိုက်လို့ပါ"

သည်တော့မှ ခင်မနွှိ ကျေနပ်စွာ တဲထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။ ထိုအခါ စဉ့်ရှပ်လက်ရှည်အပါပုပ်ရောင်လေးက သူမနှင့်လိုက်ဖက်လှ သည်။

မကြာမီ မီးပုံလေးနဘေးမှာ သူတို့အားလုံး ညစာစားကြသည်။ မိန်းကလေးကို ခုတ်ပိုင်းထည့်ထားသောကြောင့် ဝါးဆစ်ကင်းပိတ်များမှ ဆောင်းဖောင်းပြည့်သံများကလည်း သိတင်းကျွတ်ကာလမှာ ဈေးကအိုး ကဲ့နေသည့်နယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မလိုလဲလိုလဲ တောကောင်များ ခြောက်လှန့်ခြင်းလည်းဖြစ်ပါသည်။

ရိုးမဓါသစ်တော သစ်ပင်အမြင့်ကြီးများအကြားမှာ နင်းတွေက ထူထပ် သိပ်သည်းစွာ ကျနေပါ၏။ သူတို့အားလုံး သိုးမွှေးဦးထုပ် ဆောင်းထားကြသည်။

ပလတ်စတစ်ပန်းကန်လေးများထဲမှာ ပူပူနွေးနွေး ထမင်းများ ခန်းသားကင်များက မွှေးမွှေးနွေးနွေးရှိကြသည်။ ရွာမှယူလာသည့် ကြော်နီ ရေနွေးကြမ်းနှင့်မို့ တော်တော်ပြည့်စုံလှပါသည်။

မတ်ခွက်နှင့်ကျီလာသော ရေခဲခွက်ကြီးကို အလယ်မှာချစ်သူတို့သုံးယောက် တစ်လှည့်စီသောက်ကြသည်။ သိန်းထွေးနှင့် ဝင်းအောင်တို့က တစ်ခွက်။

“တောက်! . . . တောအရက်ကလေးဘာလေး ပါလာရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။ ဖွတ်ကင်လေးနဲ့မြည်းလိုက်ရရင် . . . ကျစ်!”

ကိုဝင်းမိုးရဲ့မချီတင်ကံစကားသံကြီးက မစားရဝခမန်း။ သွားရည်ကျချင်စရာ။ သို့သော် ခင်မဒ္ဒိက ချောမမျက်စောင်းကြီး ပစ်ထိုးလေ၏။

“တောထဲတောင်ထဲများ . . . ဘုရားတရားတော့ သတိမရဘူးအရက်ပဲ သတိရသတဲ့။ ဘယ်တော့မှ သံသရာမှာ မကျွတ်မယ့်လူကြီး”

“ဟ! အချိန်တန်တော့လည်း ကျွတ်စရာရှိ ကျွတ်မှာပေါ့။ ထေလောဆယ်တော့ တောအရက်ကလေးပဲ သတိရနေတယ်ဟ။ အခုလို ခုလည်းချမ်း လွမ်းလည်းလွမ်းတဲ့အချိန်မှာလေ။ ကြည့်စမ်း! ကိုနွဲ့ဦးကလည်း သာနေတယ်ဗျာ။ လဆန်းရှစ်ရက်လဆိုတော့ လက ညကိုမထွေဖောက်နိုင်ဘူး။ လသာနေရတာကိုက မခိုတယ့်လေ။ နှင်းတွေရယ်၊ ဝယ်ယိုအလင်းရယ်နဲ့ ရိုးမည . . . ရိုးမညလေ။ ဟား . . . ကျွန်တော်တော်အရမ်းလွမ်းတယ်ဗျာ”

“ဘာလဲ . . . တောအရက်ကိုလား။ ကိုကြီးမိုးနော် . . . မဟုတ်နဲ့ တိုင်ကိုပြောမယ်သိလား”

ကိုဝင်းမိုး၏ခံစားချက်တွေကို ခင်မဒ္ဒိက အနားသတ်ပေး၏။ ကတော့ အကျိုးရှိအောင် ယုန်သားကင်တွေ နာနာဖိစားနေပါ၏။ ဟားတယ် . . . စကားပြောနေတာထက် အစာစားတာကမှ ဝဦးမယ်။

သုံးယောက်အလယ်မှာ ချထားသည့်ယုန်ကင်လေးခမျာ ယခုတော့ အရိုးချည်းကျန်လေပြီ။ သူက ကိုယ်လည်းစား၊ ခင်မဒ္ဒိအထဲလည်း သည်းပေးပြီး ကိုဝင်းမိုးကိုတော့ အရိုးပဲပစ်ချပေးလိုက်၏။

“ဟား . . . ရက်စက်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို အရိုးပဲပေးရသလား”

“ခင်ဗျားက ကိုယ့်အာရုံနဲ့ကိုယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီမှာ တောအရက်မြင်ပြီး အရိုးသာ ကိုက်ပေတော့”

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သုံးယောက် ပျော်ရွှင်စွာ ထမင်းစားပြီးကြသည်။ ချိတ်ရောက်လာတော့မည့် အန္တရာယ်ဆိုတာကြီးကို လုံးဝမသိသေးသဖြင့် သူတို့အားလုံး အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာ ပျော်ရွှင်နေမိကြသည်။

လုံးဝ အိပ်ချင်စိတ်မရှိကြသေး . . .

မီးပုံကြီးနဘေးမှာ သုံးယောက်သား တော်တော်ညဉ့်နက်သည်ထိ စကားကောင်းနေခဲ့ကြသည်။ အထမ်းသမားလေး နှစ်ယောက်ကတော့ စောစောကပဲ အိပ်ရာဝင်သွားကြပေပြီ။

တောထဲတောင်ထဲမို့ ထင်းတွေက ပေါ်လှသည်။ သိန်းထွေးတို့ သောက်ချိုးထားသည့်ထင်းခြောက်တွေက လေးငါးရက် ဆက်ထည့်တောင် နံမည်မထင်။

ထွေရာလေးပါးစကားတွေ ကုန်သလောက်ရှိတော့ ကိုဝင်းမိုးက သူတို့ပြောသမျှ ငြိမ်ငြိမ်လေးနားထောင်နေရှာသည့် ခင်မဒ္ဒိသို့ မေးခွန်းတစ်ခု ထုတ်လေသည်။

“မဒ္ဒိ . . . စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ဟာ။ ဦးလေးသေတုန်းက ငါက ကျွန်ရောက်နေတော့ ဘာမှသေသေချာချာမသိခဲ့ရဘူး။ ဦးလေးသုံးတာ

၆၈ ၀ ကြယ်ဝင်မျိုးဝေ

တစ်နှစ်တောင် ပြည့်တော့မယ်နော်၊ ဦးလေး ဘယ်လိုသေဆုံးခဲ့တယ်ဆိုတာ ပါကိုပြောပြပါလား။”

ကိုင်းမိုးမေးခွန်းကြောင့် ခင်မန္တီမျက်နှာလေးမှာ ဝေဒနာတွေ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဤမေးခွန်းကို သူလည်း စိတ်ဝင်စားပါ၏။

ခင်မန္တီဖေဖေ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ သေဆုံးခဲ့တာလဲ။ ကိုင်းမိုးနှင့် သူ ခင်မန္တီထံမှအဖြေကို စိတ်ဝင်စားစွာ ငုံ့လင့်နေကြသော်လည်း သူထံမှ ဘာကသံမှထွက်မလာသေး။ သူမက သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးဆင့်စွာ ချလိုက်သည်။

“ဖေဖေဆုံးမယ့်အခေါက်က တောလိုက်ထွက်တော့ မန္တီ မလိုက်ရဘူး။”

သူမ၏အသံက အိမ်မက်ထဲမှာ စကားပြောနေသည့်သဖွယ်။ အထဲတို့က တိုးရှုပြတ်တောင်းလျက်။ သူမ ခံစားနေရပေမည်။

“နှစ်ရက်ကြာတော့ ဖေဖေပြန်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခါတိုင်းတောကောင်တစ်ကောင်မှ ပါမလားဘူး။ ခါတိုင်းလို မြင်မြင်ထင်ထင်ပြန်လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ညကြီးမင်းကြီးပြန်လာခဲ့တာ”

“အဲဒီညက ဖေဖေ... ဖေဖေ...”

ပြောနေရင်းမှ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့်အုပ်လျက် သူငိုချေပြီတည်း။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ အတန်ကြာငို၍ပြီးတော့ သူမ စိတ်ကိုတင်း၊ အံ့ကိုတင်းထဲကြိတ်လိုက်သည်။ စကားကို ဆက်ပြောပါလေ၏။

“အဲဒီညက ဖေဖေပြန်လာတော့ ညကိုးနာရီကျော်နေပြီ။ အခုမှာလည်း ဒဏ်ရာကြီးနဲ့၊ ဒဏ်ရာကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး အိမ်ကိုရောက်

အောင်ပြန်လာခဲ့တာ။ မန္တီတို့ကို တစ်ခုခုပြောချင်ပုံရပေမယ့် ဘာမှပြောသွားနိုင်ခဲ့ဘူး။ စကားတွေက ဗလုံးဗထွေးနဲ့၊ သွေးထွက်လည်း တော်တော်လွန်နေပြီလေ”

“ဒဏ်ရာက ဘာဒဏ်ရာလဲ၊ ဓားခုတ်ရာလား”

“ဟင့်အင်း... သေနတ်ဒဏ်ရာ”

သူတို့အံ့သြသွားကြသည်။ သေနတ်ဒဏ်ရာ... တဲ့။ ကာလဲ။ အမဲပစ်သေနတ်လား... ဒါမှမဟုတ် လူပစ်တဲ့သေနတ်လား။

“အိမ်ထဲရောက်ပြီး နာရီဝက်တောင် မကြာပါဘူး။ ဖေဖေ သေခဲ့သွားခဲ့တယ်။ ဘာတွေပြောချင်သလဲတော့ မသိဘူး။ ဂူးဂူးဝါးဝါးနဲ့ မသိဘူး”

ခင်မန္တီစကားများကို သူတို့စဉ်းစားကြပါ၏။ ဘာတွေပြောသွားခဲ့တာလဲ။ ခင်မန္တီအဖေသည် ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးတွေနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့ရသလဲ။ ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေနဲ့ ကြုံသွားခဲ့ရတာလဲ။

“သက်ဆိုင်ရာက ဘာမှမစုံစမ်းကြဘူးလား၊ လက်သည်မပေါ်ခဲ့ဘူးလား မန္တီ။ ဥပမာဟာ... လူတစ်ယောက်ယောက်က သတ်သလား။ အသင်းအဖွဲ့တစ်ခုက သတ်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဦးလေးမှာ ရန်ပျိုးတွေ ဘာတွေ ရှိမရှိ”

“စုံစမ်းတာပေါ့၊ သက်ဆိုင်ရာ စုံစမ်းပေးကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေက တစ်ယောက်တည်းသွားတာဆိုတော့ ဘာသံလွန်စမှ မရလိုက်ဖြစ်နေတယ်”

“သူနောက်ဆုံးပြောသွားချင်တာ ဘာလဲ၊ အမူအရာနဲ့ရော လုပ်ပြခဲ့ဘူးလား”

နွေဦးစကားကို ခင်မန့် အလေးအနက်ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ရင်း စဉ်းစားရတာ ရင်ကို ပင်ပန်းစေပါတယ်။ သူမ ဖေဖေရုပ်သွင်း၊ ဖေဖေအသံ တို့ကို ရုပ်ရုပ်အနေကြည့်နေရသလို အားလုံးပြန်မြင်ယောင်မိပါလေသည်။

“ရေ... ရေ... ရေလိုလည်း ပြောတယ်၊ ကျွန်မတို့က တောင်းတယ်ထင်လို့ ရေပေးတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ အင်... အင်... အင်ကြင်းလို့လည်း ပြောခဲ့တယ်။ မေမေကတော့ ကယောင်ကတမ်းပြော နေတယ်လို့ ယူဆတယ်။ ကျွန်မကတော့ ဖေဖေ တောထဲမှာ တစ်ခုခုမြင် လာလို့ ပြန်ပြောပြနေတယ်ထင်တာပဲ။ အင်ကြင်းပင်နဲ့ရေက ဘာလဲတော့ မသိဘူး။”

သူမ၏စကားများကို သူတို့စဉ်းစားကြည့်သည်။ အင်ကြင်းပင် နဲ့ရေ။ အင်း... တောထဲမှာတော့ အင်ကြင်းပင်ကြီးတွေ အများကြီးပင် သုံးယောက်သား ငြိမ်သက်စွာ တွေးတောနေမိကြလေသည်။

“ကဲကဲ... တို့တွေ အိပ်ရာဝင်ကြစို့၊ မနက်လည်း အမဲလိုက် ကြရဦးမှာ။ ကဲ! မနီလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာတွေကို ကြိုးစားပြီး မေ့ပစ်လိုက်တော့။ လူ့ဘဝရယ်လို့ ရောက်ရှိလာကတည်းက လူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သေကွဲတွေ ရှင်ကွဲတွေ ကွဲကြွားကြရမှာပဲ။ ပါပဲ။ မသေခင်သာ ပြုစုကြ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မေတ္တာထားကြ။ ဒါပဲရှိတာပဲ... ကဲ... အိပ်... အိပ်တော့၊ ငါနဲ့ကိုနွေဦးက မီးပုံမှာ ထိုင် တွေ့ထပ်ဖြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ကိုကြီးမိုး၏လက်တွေ့ကျသောစကားများကို ခင်မန့် ကြိုးစား ပြီး နှလုံးသွင်းရပါသည်။ လူဆိုတာ သေမျိုးချည်းပါ။ သို့ပေမယ့် ခင်မန့် ဆီမခမ်းသေးဘဲ ဖေဖေလို ဥစ္စေဒကကံနှင့် သေဆုံးခဲ့ရတာကိုတော့

မသိဘူး။ ဖြေဆိုသည်လို့မရနိုင်သေး။

သို့ပေမယ့် လောလောဆယ် အိပ်ရုံမှအပ၊ သူမမှာ လုပ်စရာ အလုပ်မရှိ။ အိပ်ပျော်သည်ဖြစ်စေ မပျော်သည်ဖြစ်စေ၊ အိပ်ရာထဲရောက် သတ်မျက်ရည်ကျချင်ကျ။ ယခုတော့ အိပ်ရာဝင်ရပါလိမ့်မည်။

“ကိုဝင်းမိုး... ကျွန်တော်တို့အားလုံး အိပ်လို့ဖြစ်ပါ့မလား။ ဟို တောထဲကနစ်ယောက်လည်း အိပ်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း အိပ်လို့ဖြစ်ပါ့ မလား။ လိုလိုမယ်မယ်... ကင်းတော့ တစ်ယောက်စောင့်မှနဲ့တူတယ်။ အဲဒါ သိပ်မနက်ဘူးဆိုပေမယ့် သတိဆိုတာ ပိုတယ်ဘယ်ရှိမလဲဗျာ”

နွေဦးက အမြော်အမြင်ကြီးစွာ ဆိုခဲ့သည်။

“ဟာဗျာ... ကိုနွေဦးကလည်း ဒီတောဒီတောင်ထဲမှာ ဘာ လုပ်ရယ်မှမရှိပါဘူးဗျ။ ကျားတွေ ဆင်တွေလည်း မရှိသလောက်ပါဘဲ။ အဲဒါတော့ မီးဖိုထားတာပဲဗျာ... မနီ... နင်တို့သားအဖ တောပစ်ထွက်

တာရော နင်တို့ ကင်းစောင့်ကြသလား”

ကိုဝင်းမိုးက မနီသို့ သရော်တော်တော်လှမ်းမေးသည်။

“မစောင့်ကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက သစ်ပင်ပေါ်မှာ လင့်စင် တာဗျ။ ကိုကြီးတို့လိုမဟုတ်ဘူး။”

“အမယ်ဟာ... သစ်ပင်ပေါ်တက်အိပ်တာကမှ ဖြေပါးကင်းပါး ကြောက်ရသေးတယ်။ မြွေတွေဘာတွေက သစ်ပင်ပေါ်မှာ နေကြတယ်ဟာ။ အဲဒါ နန်းစောင်းတို့ စပါးကြီးတို့ တောကြီးမြေဟောက်တို့၊ မြွေမှန်ရင် တို့ကတော့ ကျွန်မကြတယ်။ ကဲ... လာ ကိုနွေဦး၊ အိပ်ကြမယ်။ တဲလည်း အိပ်ပျော်ထားမှာပဲဗျာ... ခင်ဗျားတောကောင်တွေ ဇစ်တော့ မဖွင့်ဘတ် တဲ့ဗျာ”

“သတိဝီရိယနဲ့တော့ အိပ်ဗျာ”

သူ့ မလွဲမကင်းသာ တဲထဲသို့ဝင်လာရသည်။ အပြင်မှာ မီးပုံကြီးကတော့ ထင်းတုံးကြီးများ လောင်ကျွမ်းမှုကြောင့် တဟုန်းဟုန်း တောင်လောင်နေလေသည်။

“ဟေ့လူ! အိပ်ပါပြီဆိုမှတော့ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမကတော့ အအိပ်ကြီးတယ်ဗျို့။ ခင်ဗျားပဲ အားကိုးရမှာပဲ။ သတိဝီရိယလေးနဲ့ အိပ်ပေါ့ဗျာ”

ဤသို့ဖြင့် ရိုးမညထဲမှာ နှင်းကျသံတဖြောက်ဖြောက်၊ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် သူတို့အိပ်ခဲ့ကြရလေသည်။

အခန်း(၄)

ရိုးမ၏နံနက်ဦးအလှူက နုပျိုလန်းဆတ်လှသည်။

ညက သူတို့တွေးထင်သလို ဘာအန္တရာယ်မှ မတွေ့ကြရသေး။ အာယာများတဲ့ရိုးမလား၊ ပကတိကြည်လင်သန့်ရှင်းတဲ့ ရိုးမလားဆိုတာတော့ ဆိုရသေး။

နံနက်စောစော အမဲလိုက်ဖို့အတွက် သူတို့ပြင်ဆင်နေကြသည်။ အထူးပြင်ဆင်စရာတော့မလို၊ ထမင်းချက်ပြီး ထုပ်ရုံပေါ့။ ဟင်းက အမဲထစ်ရမှ ရမည်။

“ကိုဝင်းမိုးရေ... တဲတွေပျက်ပြီး ကိုသိန်းထွေးတို့ကိုပါ တစ်ခါ စည်းခေါ်ပြီး လျှောက်သွားရရင် မကောင်းဘူးလား။ အနှောင်အဖွဲ့ကင်းတင်းနဲ့ သွားချင်တဲ့နေရာသွား... ပစ်ချင်တဲ့နေရာ ပစ်ရတာပေါ့!”

“မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်က ဒီနေရာကပဲ ချောင့်နေပစေ။ ကျွန်တော်တို့ကြိုက်သလို လျှောက်သွားလို့ ပစ်လိုရပါမယ်ဗျာ။

မဒွီ ဒီနေရာကို ပြန်လာတတ်ပါတယ်”

ခင်မဒွီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“တစ်တောလုံး မကျွမ်းပေမယ့် ဒီနေရာတော့ ပြန်လာတတ်ပါတယ်။ ဒီနေရာက ဒီအင်ကြင်းပင်ကြီးရယ်၊ ကညင်ပင်ကြီးရယ်က ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာတော့ အမြင့်ဆုံးပဲ။ မှန်းပင်ပေါ့... ဒီနစ်ပင်ကြည့်ပြီး မှန်းသွားလို့ရပါတယ်”

ခင်မဒွီက သိန်းထွေးနှင့်ဝင်းအောင်ကို မြင်းကျောင်းထားဖို့ပါ တာဝန်ပေးခဲ့ပြီး၊ သူတို့သုံးယောက် အမဲပစ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ခင်မဒွီက ရှေ့ဆုံးမှ ဒေါင်းပျိုမလေးလို တက်ကြွစွာ အရင်ထွက်သည်။ ဒီနေ့ သူမဝတ်ထားတာ စတိုင်ကျလှသည်။ သူမကတော့ ဘာပဲ ကောက်ဝတ်ဝတ် အဆင်ပြေနေတော့တာပါပဲ။

ဘုရားရေ! ရှမ်းကြိုက်လို့များ နွားချောနေလေသလား။ နွေဦးသူ့ခေါင်းသူ ခါရမ်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဦးနှောက်ဆေးချင်လို့ အဖျော်တမ်း အမဲပစ်လာတာမို့ ဦးနှောက်အလေးမခံချင်သေး။ ဝင်လာချင်သဖြင့် ပြုတစ်ပြုတစ်ဖြစ်နေသည့် မေတ္တာတွေ၊ အချစ်ဆိုတာတွေကြီးကို သူပိတ်ပင်ထားဆီးထားလိုက်သည်။

မဝင်နဲ့ဦးဟေ့... ဝင်မလာကြပါနဲ့ဦး... ငါ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးလို့ပါ။

သူမက ဒီနေ့ စတိုင်ဘောင်းဘီအညိုနှင့် သူမပေးထားသည့် စမ့်ရှပ်အဝါပုပ်ရောင်လက်ရှည် ဝတ်ထားသည်။ အပေါ်မှ ဂျင်းဂျာကင်တစ်ထည်လည်း ထပ်ဝတ်ထားပြီး သူမ၏လက်နက်ဖြစ်သည့် မြားနှင့် မှုတ်ပြောင်းကို စနစ်တကျ လွယ်ပိုးထားသည်။ ထမင်းထုပ်နှင့် စားရေခိုက်

တိုက်ခိုက်မှုများကိုလည်း ကျောပိုးအိတ်ကလေးနှင့် သူမပဲ သယ်ရပါ၏။ တောလိုက်ဖိနပ်စီးထားသော လန်းဆန်းတက်ကြွ သူမအသွင်က တကယ့် ငန်းပျိုမလေးသဖွယ်။

တောထဲမှာ သူတို့ လျှောက်သွားနေကြသည်။ လမ်းရယ် ဘာရယ် သိပ်မဟုတ်လှသော်လည်း တောင်ပေါ်မှာ သွားလို့လာလို့ရပါသည်။ သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီးများက ပင်ခြေပင်ရင်း ရှင်းပါသည်။ လောင်းရိပ်တွေ ကြောင့်လားတော့ မသိ၊ ပင်ခြေမှာ ခြုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း သိပ်မထူထပ်လှ။ အဲဒီအတူ တောကောင်လေးများလည်း သိပ်မထူထပ်လှ။ ခင်မဒွီက သည့်ဆက် တောနက်မှ တောကောင်ပေါသတဲ့၊ သို့သော် တောတအားကြီးနက်သည့်နေရာသို့ သူတို့မသွားလိုပါ။ ကြောက်သည်ထက် အန္တရာယ်ကို မတွေ့ကြချင်လို့ဖြစ်ပါသည်။

တောကောင်လေးများကို လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲတော့ တွေ့ကြရပါသည်။

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ”

တောင်ခါးပန်းမှ စိမ့်ထွက်နေသည့် စမ်းရေအိုင်ထဲ ရေသောက်ဆင်းနေသည့် ဆတ်ကလေးနှစ်ကောင်ကို သူတို့လှမ်းမြင်ကြရသည်။ လာပြန်ပြီ... ဆတ်စုံတွဲ။

“မဒွီ... ပစ်လေ၊ မှုတ်လေ... ဘာလဲ... ဝဋ်လိုက်မှာစိုးလို့ထား”

“ရှု... ဆတ်ကလေးတွေ ကြားသွားမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ဆတ်ကလေးများရှိရာ ရေအိုင်သို့ ညှပ်သွားချောင်းမြောင်းချဉ်းကပ်ကြသည်။ ခင်မဒွီက လက်မြှောက် လက်ခါပြ

ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းသစ်ပင်အောက်မှာ ကျန်ခဲ့၏။ ဒီပွဲမှာ သူမ မပါဘူးပေါ့လေ။

ဆတ်ကလေးနှစ်ကောင် နေရောင်အောက်မှာ ရေသောက်နေကြပုံက ပန်းချီဆန်လေသည်။ တော်တော်လှပသည့် ရှုမျှော်ခင်းလေးတစ်ခုက ဖျာလေးတစ်ပုဒ်သဖွယ်။ သို့သော် သူတို့သည် အမဲလိုက်သူများဖြစ်ကြသည်။ သနားနေလို့မဖြစ်။ ခံစားနေလို့မဖြစ်။

ကိုဝင်းမိုးနှင့်သူ... မျက်ရိပ်ပြပြီး ဆတ်ကလေးများကို နေရာခွဲ ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။

“ဒိုင်း! ... ဒိုင်း! ...”

ကိုဝင်းမိုးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ချော်လေသည်။ သူပစ်တာလည်း ထိမထိ မသိရ။ ကိုယ့်တောပစ်သေနတ်နှင့်ကိုယ်ပေမယ့် ကိုယ်တလည်း မပစ်ရတာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

ဆတ်နှစ်ကောင်က ရေအိုင်မှ တက်ပြေးကြလေ၏။

“ဒိုင်း! ... ဒိုင်း! ...”

သူတို့ ထပ်ပစ်ကြပြန်သည်။ ဆတ်ကလေးများ သွေးရှူးသွေးတန်းပြေးနေသည်မှာ သနားစရာ။ အမဲလိုက်တဲ့အလုပ်ဟာ တော်တော်ရက်စရာ ကျတာပဲ။

“ဟာ! တစ်ကောင် လဲကျန်ခဲ့ပြီဟေ့၊ လာ... လာ... သွားကောက်ကြရအောင်။ တစ်ကောင်သေရင် ကျန်တစ်ကောင်တော့ မုဆိုးလား၊ မုဆိုးမလား ဖြစ်ပြီ။ ကိုနွေဦးရေ... ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျား ဝဋ်လို့ အလှည့်ပဲ”

ကိုဝင်းမိုးစကားကြောင့် နွေဦးပြုံးလိုက်ရင်း ခင်မနွဲ့ ဂျစ်တစ်

တန်စကားလေးများကို ပြန်သတိရလေသည်။

“ဖြစ်... ဖြစ်... ဘယ်သူမှ ပြိုင်တူကြီးမသေဘူး... တဲ့”

ဟုတ်တာပေါ့ ကောင်မလေးရယ်။ ဘယ်စုံတွဲမှ နှစ်ယောက်ပြေးပြီး မသေကြပါဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ကျန်ခဲ့ရတာချည်းပါပဲ။

ဆတ်ကလေးကို ကိုဝင်းမိုးက ဝမ်းသာအားရ ပြေးကောက်၏။ သူက ဒီအဖွဲ့မှာ ဆရာကြီးလုပ်နေသော်ငြား တစ်ကောင်မှ သူ့လက်နှင့် မဆက်သဘူး။ မထိသေး။ ကိုဝင်းမိုးမှာ အမဲထမ်းသမားစစ်စစ် လုပ်နေရတာမို့။

“ဟာ! အတော်လေးတယ်ဗျ၊ ဆိတ်မဒန်းတစ်ကောင်လောက် ဆေးတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မနိုင်ဘူး။ ခုနစ်ပိသာ ရှစ်ပိသာတော့ အနည်းလေးပဲ”

“တစ်ယောက်တည်းမနိုင်လည်း နှစ်ယောက် ရှိထမ်းကြမယ်။

တို့ကြီးမိုးနဲ့ မဒွီ ထမ်းမယ်”

အနားသို့ရောက်ရှိလာသည့် ခင်မနွဲ့က ဝင်ပြောခဲ့သည်။ သူမသည် တာဝန်ယူတတ်သူဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးရယ်လို့ အချောင်ခိုနေချင်စိတ် မရှိပါချေ။

“ရတယ်... နေ၊ ကိုယ်ပဲ ထမ်းပါမယ်။ မဒွီတို့မောင်နှမက နောက်အကောင်တွေရမယ်”

“ဒီမနက်တော့ တော်လောက်ပါပြီဗျ၊ ဒီအနီးအနားမှာပဲ ခဏအကြိမ်။ ဒီရှေ့က တောင်ကုန်းလေးမှာ နားကြမယ်။ အရိပ်လည်း ရတယ်။ ဟိုရှေ့မှာ စမ်းရေအိုင်လေးလည်းရှိတယ်”

“အင်း... ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် စခန်းတော့ မပြန်တော့

ပါဘူး။ အတော်လည်း ဝေးကျန်ခဲ့ပြီ။ ညနေစောင်းမှ ပြန်ကြတာပေါ့။

“ကဲ! ဒါဆိုလည်း လောလောဆယ် ဆတ်ကိုဖျက်မယ်။ ပေါင်တစ်ချောင်းလောက် ကင်လိုက်ရင် ခုမနက်စာ လုံလောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော အခြောက်လှန်းထားတာပေါ့။”

နွေဦးက အမဲလိုက်ဖူးသူပီပီ ဆတ်ဖျက်ရာမှာ ကျွမ်းကျင်လေသည်။ သူ့အမဲဖျက်စားကလည်း ပထန်ခေးကောက်လို ထက်လှပါတယ်။

ကိုဝင်းမိုးက အနီးအနားမှာ ထင်းလျှောက်စုပြီး ခင်မဒွီကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းစမ်းရေအိုင်မှာ ရေသွားခပ်လေသည်။ မကြာမီ သူတို့ မီးဖိုတစ်ခုကို ကောင်းစွာပြုလုပ်နိုင်ကြ၏။ ဆတ်ပေါင်ကို တံဆိပ်ထိုးပြီး မီးဖိုမှာ ကင်ထားပြီးလျှင် နွေဦးက ကျန်သည့်အသားများကို ကျင်လည်စွာ လှီးဖြတ်ယူသည်။ ခင်မဒွီက သူလိုထားသည့်အသားများကို ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ဆတ်သားခြောက်ပြုလုပ်ရန် ညှင်းလေသည်။

“တယ်လက်ညှိပါလားဟေ့... အကုသိုလ်တုံးတွေ”

ထင်းတစ်ပွကြီးနှင့်ပြန်လာသည့်ကိုဝင်းမိုးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို အားပါးတရ ဩဘာပေးသည်။

“အမယ်... သူများတကာကို အကုသိုလ်တုံးလေးဘာလေးနဲ့ ပြီးတော့ စားတဲ့အခါကျရင် သူ့လက်ချည်းပဲ။ ကိုကြီးမိုးနော်... စကားကိုကြည့်ပြော။ သိလား”

သည်တော့မှ ကိုဝင်းမိုးက တဟားဟားရယ်ကာ မီးဖိုဘေးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်တိုင်ချလိုက်၏။

“မှားပါတယ်... မှားပါတယ်နော်၊ ခင်ဗျားတို့ကို မပြောရဲပါဘူးတဲ့ဗျာ။ မြန်မြန်သာ ကျက်အောင်ကင်ပေးကြပါတော့။ ဆာတယ်ဗျာ”

ဆတ်သားကို အကျက်ညီစေရန် တံဆိပ်ကို လှည့်ပတ်ကင်ပေးကြ၏။ မကြာမီ အသားကင်မှ ရနံ့များ မွှေးပျံ့လာတော့သည်။

“တောက်က! တောအရက်တစ်ပုလင်းလောက်သာ ပါခဲ့ရင် တကာယ့်နတ်သုဒ္ဓါပဲ”

ကိုဝင်းမိုးက မချင့်မရဲဆိုပြန်သည်။ ကိုဝင်းမိုးသည် နာမည်ကြီး ဆမင်းငတ်ဖြစ်လိမ့်မည်။ အသောက်သမားကြီးမဟုတ်ပါဘဲ အရက်ကို တမ်းတမ်းတတ ရှိချေသည်။

ခင်မဒွီ မျက်မှန်းကျိုးပါတယ်။

“ကိုကြီးမိုး မကြားဖူးဘူးလား၊ တောကို ကြာကြာစွဲသောက်ရင် ဆာရှေ့ဖြစ်တယ်ဆိုတာ။ ပထမ... တစ်ကိုယ်လုံး ဖောလာမယ်၊ နောက်ဆော့မယ်... ဒီမှာ... ဒီမှာ ကိုကြီးမိုး၊ အရက်ကိုခုံမင်စွဲလန်းနေပြီဆိုရင် ထည်း သူများသားသမီးတွေကို ယူဖို့မစဉ်းစားနဲ့တော့။ မိန်းမယူဖို့ မစဉ်းစားနဲ့တော့ သိလား။ အရက်ကိုချစ်တဲ့သူဟာ အရက်နဲ့ပဲ လက်ထပ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ မိန်းမတွေကို လက်ထပ်ဖို့မကြိုးစားနဲ့တော့”

“အမယ်လေးဟာ... နင်ပြောလိုက်မှဖြင့် တစ်ဆုံးပဲ။ ငါက ဆတ်သားကင်လေးနဲ့ မွှေးလွန်းလို့ပြောမိတာပါ။ ငါ အရက်သမားကြီး မဖြစ်သေးပါဘူး”

ကိုဝင်းမိုးစကားကို ခင်မဒွီ မတုံ့ပြန်တော့။ ဆတ်ပေါင်ကိုသာ အကျက်ညီအောင် လှည့်ပတ်ကင်နေခဲ့သည်။

“ကဲဟေ့! ရေချိုးပြီးမှ ထမင်းစားကြတာပေါ့။ ငါတို့ ရေအရင်းချိုးကြရအောင်”

ကိုဝင်းမိုးက ဆော်သြရင်း ရေချိုးဖို့ပြင်ဆင်၏။

“ကျွန်မ မချိုးတော့ဘူး”

“ဘာလဲ... မျှော့ကြောက်သွားလို့လား။ ကိုယ်တို့အနားမှာပဲ ချိုးပေါ့။ မျှော့တွယ်လည်း ဖြုတ်ပေးရတာပေါ့”

သူ့အပြောကြောင့် ခင်မဒ္ဒီ ပြန်တွေးရှက်နေပုံရ၏။ ကောင်မလေး ခေါင်းမဖော်တော့။

“နေပါစေ... ကျွန်မ မချိုးတော့ဘူး။ ညနေကျမှ ချိုးတော့မယ်”

“ဒါဆိုလည်း စောင့်ကျန်ခဲ့ မဒ္ဒီ။ ငါတို့မပြန်ခင် ကုန်အောင်လည်း စားမထားနဲ့ဦးနော်”

“အဲဒီကိုကြီးမိုး အစားခုတ်တယ်။ မဒ္ဒီက ဘယ်အရင်စားနှင့်ပါ့မလဲ။ စောင့်မှာပေါ့”

သူနှင့်ကိုဝင်းမိုးတို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စမ်းရေအိုင်သို့ ရေသွားချိုးကြသည်။ ကြည့်လင်သောရေအိုင်ကလေးက အချင်းကိုက် ငါးဆယ်ခန့်တော့ ရှိပေမည်။

ကျောက်စရစ်ခဲလေးများဖြင့် သာတောင့်သာယာ ရေအိုင်လေးသည် နတ်သိကြားများ ဖန်ဆင်းထားသည့်နယ်။

ဒါ... မှော်ရုံတောလား...

ငါတို့က ရာမ၊ လက္ခဏာနဲ့ သီတာဒေဝီပေါ့။ ဖွဟဲ့! ငါတို့လည်း ရာမ မဖြစ်ရပါစေနဲ့။ ခင်မဒ္ဒီကိုလည်း ဒဿကီရိ အသီးမခံစေချင်။

ရေချိုးနေရာမှ ခင်မဒ္ဒီရှိရာသို့ မမြင်ရ။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုဝင်းမိုးက လောကကြီးကိုမေ့ပြီး လေကလေးတချွန်ချွန်နှင့် ရေအိုင်ထဲမှာ ဖင်ပူးတောင်းထောင်ပြီး ဆော့နေနိုင်သော်ငြား နွေဦး နေလို့မရတော့ချေ။

တောဆိုတာ မာယာများတယ်။ သူ ခင်မဒ္ဒီကို စိတ်မချနိုင်။

ဒုက္ခပါပဲ။ တာနောယကွကြီးလို အာခံတွင်းထဲ ငုံထားချင်လိုက်တော့တာ ဘာကြောင့်လဲ။

သွားစမ်းပါ။ ဒါ ရိုးရိုးသားသားစိတ်ပူမိတာ နေမှာပေါ့။ နွေဦးစမ်းရေအိုင်ထဲမှာ ကပျာကယာရေချိုးပြီး ကမ်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

“ဟာ... ကိုနွေဦး၊ ရေချိုးတာ မြန်လှချည်လားဗျ။ တစ်သက်တစ်ခါ ရိုးမထဲရောက်လာရတာဗျ။ အေးဆေးပေါ့... ချိုးပါဦး။ ကျွန်

ဆော်တော့ ပျော်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော်ချည်းစားနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင်တောင် ချမ်းတကကတွေလို ဟန်းနီးမွန်းမထွက်ချင်တော့ဘူးဗျ။ ပြို့တွေ ပင်လယ်

ကမ်းခြေတွေကို သွားမယ့်အစား ဒီရိုးမထဲကိုပဲ ပြန်လာချင်တော့တယ်”

တော်တော်ကဗျာဆန်သည့် ကိုဝင်းမိုးပါပင်။ ဒါမှမဟုတ် ရူးကြောင် မူးကြောင်နိုင်သလားတော့ မသိ။ ဟန်းနီးမွန်းထွက်တာ ရင်ထိတ်ထိတ် စိုးရိမ်နေရမည့် ဒီရိုးမထဲပဲ ပြန်လာဦးမတဲ့လေ။

“ခင်မဒ္ဒီတစ်ယောက်တည်း တစ်ခုခုဖြစ်နေမှာစိုးလို့ဗျ။ တစ်ခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ခံခေါ်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား။ မကောင်း

ဘူးပါဗျာ”

နွေဦးစကားကြောင့် ကိုဝင်းမိုးက အံ့အားတသင့် စူးစမ်းကြည့်ကြည့်လာသည်။ သူ မနေတတ်၊ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းမဖြစ်အောင် မနည်းနည်းနေရသည်။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျား”

ကိုဝင်းမိုးက စကားကို တန်းလန်းရပ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် မိတ္တူယတွေက ပြည့်စုံလှလှ။

“အေးဗျာ... ကျွန်တော်စိုးရိမ်နေမိတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြန်နှင့်ဗျား၊ ကျွန်တော်တော့ ရောက်တုန်းရော၊
ခိုက် ရေဝအောင် ချိုးဦးမယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုတော့ မစိုးရိမ်
မဟုတ်လား”

ကိုဝင်းမိုး၏မချိုမချင်အမေးကို သူ ရှက်စနိုး ရယ်ချလိုက်
ဖြင့် တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။

“မစိုးရိမ်ဘူးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျား၊ မြန်မြန်ပြန်ခဲ့... ခင်
သိပ်ကြာနေရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ အကုန်စားပစ်လိုက်မှာပဲ”

“မေတ္တာထားကြတယ်ပေါ့လေ”

လေထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်သံတွေ လွင့်ပျံ့နေကြ
အင်ကြင်းပန်းလေးတွေတောင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“သွားပြီဗျို့”

နွေဦး... ခင်မဒွီရိုရာအရပ်သို့ အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့သည်။

အခန်း(၅)

ကိုနွေဦးနှင့် ကိုကြီးမိုး ရေချိုးထွက်ခွာသွားသောအခါ ခင်မဒွီ
တစ်ယောက်တည်း မီးပုံနဘေးမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ တစ်ယောက်တည်းကျန်
သော်လည်း သူမ အားမငယ်မိ။ ဖေဖေရိုတုန်းကလည်း သားအဖနှစ်ယောက်
ပြည့်နေခဲ့ကြဖူးပါသည်။ နေ့လည်းနေ့မို့ အလင်းရောင်သည် လူကို ရဲ
ရဲစေသေးသည်။

သို့သော် သူမ ဖေဖေကိုအရမ်းသတိရနေတာတော့ အမှန်။ သည်
ရာတွေမှာ သူမတို့သားအဖခြေရာတွေ ထပ်ခဲ့ကြဖူးတာပေါ့။ ဖေဖေသာ
နှုတ်မလွတ်သေးပါက ဖေဖေပိညာဉ်သည် ဤတော့ဤတောင်ထဲမှာ
ညီလှည့်နေပါလိမ့်မည်။

တစ်ယောက်တည်းသွားလျှင် သေလူတဲ့။ ထိုအခေါက်က ဖေဖေ
သည် ဘာကြောင့်များ ခင်မဒွီကိုမခေါ်ဘဲ သွားရပါလိမ့်။
အင်ကြင်း... တဲ့၊ ရေ... တဲ့။

တောထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဖေဖေ ဘယ်သူတွေနှင့် ကြုံခဲ့ရသလဲ။ သည်မသိ။

ရွာထဲကလူတွေ အပြောအရတော့ ဖေဖေသည် တောတွင်းထဲ နက်ကိုင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နှင့် ကြုံခဲ့ရပုံပေါ်ပါသည်။ . . တဲ့။

လက်နက်ကိုင်အကြွင်းအကျန်အဖွဲ့လေးတစ်ဖွဲ့နှင့် ခရီးသွား လွှဲ ကြုံခဲ့ရလေသလား။ ရိုးမတောနက်နက်ထဲအထိ ဖေဖေက ရော့ လျှင်ဖြင့် မသမာသူအုပ်စုတစ်ခုနှင့် တိုးခဲ့တာပဲဖြစ်မည်။

ခင်မန္တိ အခဲမကျေပါ။ ဖေဖေကိုသတ်သွားသူများအား နာကြ လှပါသည်။

ကြည့်ပါဦး . . .

သာယာသောမိသားစုလေးတစ်ခုကို သူတို့ဖျက်ဆီးခဲ့ကြသည်။ ဖေဖေရှိစဉ်က ခင်မန္တိတို့ ဒီလောက်အထိ ဒုက္ခမရောက်ခဲ့။ ဖေဖေ

အိမ်၏တာဝန်အားလုံးကို သာယာလေး ထမ်းဆောင်သွားခဲ့သည်။

လယ်ထဲမှာ စပါးလည်းစိုက်၊ သီးထပ်လည်း စိုက်ခဲ့သည်။ မုဆိုးအလုပ်ကိုလည်း အခါအားလျော်စွာ လုပ်တတ်သေးသည်။ ခြံ

လည်း သီးနှံများ စိုက်ပျိုးတတ်ပါသေး၏။ ထိုသို့ ဘက်စုံထောင့်စုံ ဖွေနိုင်ခဲ့သဖြင့် သူမတို့ မမရတီကို ကျောင်းထားနိုင်လေသည်။

ဖေဖေအရိပ်အာဝါသမှာ သူမတို့သားအမိတွေ ငြိမ်းချမ်း ယာခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ သူမတို့တွေ အရိပ်မဲ့ခဲ့ရပြီ။ ဘဝ၏စစ်မြေပြင် ရင့်သော သူမတို့၏ခေါင်းဆောင်ဖေဖေ မရှိတော့။

ရာသီမကောင်းတာနှင့် မကျွမ်းကျင်မှုတို့ပေါင်းပြီး လယ်ထဲ

ကျွမ်းစီးပွားမဖြစ်ထွန်းခဲ့။ မမကျောင်းစရိတ်ကလည်း မသက်သာ။ ယခု လယ်လည်းကုန်ပြီ။

ဖေဖေမရှိကာမှ ဖေဖေမေတ္တာတရားနှင့် ဖေဖေအရိပ်အာဝါသ ကို သူမတို့ ပိုမိုမြတ်နိုး တန်ဖိုးထားမိရပါ၏။ ဖေဖေကို ခင်မန္တိ အရမ်း

မိသလား။ စိမ်းညိုသော တောတောင်များကိုကြည့်ရင်းက သူမ ဝမ်းပန်း

တည်း ရှိုက်ငိုမိတော့သည်။ “ရှဲ့ . . . ရှဲ့ . . . ရှဲ့ . . . ရှဲ့”

သည်စဉ် သူမနားထဲမှာ သစ်ရွက်တုံးသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ သားထဲမှာ ညှိခိုအုံ့ကြီးရသည့်အပြင် သူမ၏အာရုံကြောတို့ပါ တင်း

တင်းလာသလိုလို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ငိုနေရာမှ ခင်မန္တိ လှည့်ကြည့်

သည်။ “အလို! ဘုရားရေ” သူမနှင့်အနီးဆုံးမှာ စပါးကြီးမြေကြီးတစ်ကောင် . . .

“အား . . .” သူမမှာ အတွေးလွန်နေသဖြင့် ဤမြေကြီးကို မမြင်မိ။ သတိ

မရှိခဲ့။ စောစောက ကိုနွေဦးနှင့်အတူ ဖျက်ခဲ့သောဆတ်မှ သွေးညှို့နံ့

နံ့လား။ ကင်ထားသည့်ဆတ်သားကြောင့်လားမသိ။ စပါးကြီးမြေကြီး

အနားသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ။ သူမ အသံထွက်လို့မရတော့။ နေရာမှလည်း ထလိုမရ။ ဘာဖြစ်

သလဲ။ သူမ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိတော့။ မြေကြီးကိုကြည့်ရင်း ခင်

မဒွီ လှုပ်လို့မရ။

သူမအာရုံတွေ နောက်ကရှိ မူးဝေလာခဲ့သည်။ ဘုရားရေ! ကျွန်မ သေတော့မှာလား။ သေရတော့မှာလား။ သေခြင်းတရားသည် ဖေဖေ ပြီးတော့ သူမဆီ ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

စပါးကြီးမြွေကြီးက သူမအနားသို့ တိုးကပ်လာပြီး ပါးစပ်ကို အားကုန်ဖြလိုက်သည်။ ခင်မဒွီတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာသည်။ ထပြေချင်စိတ်တွေ ဖြစ်မိသော်လည်း သူမလှုပ်လို့မရ။ တစ်ကိုယ်လုံး ဇောဇောများ၊ ချွေးစီးများဖြင့် မူးဝေနေတာကိုလော့၏။

သတိလစ်မသွားအောင် မျက်စိကိုမှိတ်၊ အာရုံကို စုစည်းလိုက်ရသည်။ ငါဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ၊ ဒီမြွေကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ပစ်ရမလဲ၊ မြွေနဲ့လူ... တိရစ္ဆာန်နှင့်လူသား... အရှုံးမပေးနိုင်ပါဘူး။

မြွေကြီး၏ညှို့ချက်မှ လွတ်စေရန် ခင်မဒွီ မျက်စိကို အသားကုန်မှိတ်ထားခဲ့သည်။ သူမ၏လက်နက်ဖြစ်သည့် မှုတ်ပြောင်းလည်း အနားမှာမရှိ။

သည်စဉ် အေးစက်သော အတွေ့အထိတစ်ခု သူမ၏ခြေထောက်မှ စတင်သည်။ ခင်မဒွီ လန့်ဖျပ်ပြီး မျက်စိဖွင့်ရပြန်သည်။

“အား...”

အန္တရာယ်သည် အနီးဆုံးသို့ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ။ မြွေကြီးက သူမကို စတင်ရစ်ပတ်နေ၏။ သူမ ဘယ်သူ့ကို တမ်းတရမလဲ။ ဖေဖေ... မေမေ၊ ပြီးတော့ သူမမျက်စိထဲမှာ ပေးလာတာ... သူ... ကိုခန္တီ...

ကိုရေ... ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး...

နောက် ကျွန်မ ဂျစ်ကန်ကန်မလုပ်တော့ပါဘူးနော်... လိမ္မော်

နော်... မဆိုးတော့ပါဘူး...

သူမ၏မျက်စိထဲမှာ ပြေးလာသည့်နတ်သားတစ်ပါး။

အို... မဟုတ်ပါဘူး... သူပါ...

နားထဲမှာ ခြေသံ... ခြေသံတွေ...

ခင်မဒွီ တောင့်ထားလို့မရတော့ အကြောက်လွန်ပြီး သတိလစ်သွားခဲ့သည်။

မြွေကြီးရေ... ငါ့ကို မစားလိုက်ပါနဲ့နော်...

ငါတို့ချစ်ခြင်းကို နင်မခွဲဝါနဲ့...

ဖေဖေနောက်ကို ငါအသက်ရှစ်ဆယ်လောက်ရောက်မှ လိုက်ပါ

...

“မဒွီ... မဒွီ... ခင်မဒွီ”

သူမ၏နားထဲမှာ အသံတွေကြားနေရပြီ။ သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာက ထွေးလုံခြုံမှုကို ခံစားနေရသည်။ သို့သော် သူမ၏အသိဉာဏ်တွေ ပြင်းနေကြဆဲ။ ဦးနှောက်တွေ ဆူပွက်နေကြသည်။

ဘာလဲ... သူမကို ကြပ်တွေက ခေါ်နေကြတာလား။ မြွေကြီး သူမသေသွားပြီထင်သည်။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက လေးလံခန္ဓာဝန်ကြီးက လေးလံဆဲ။

“အား...”

ရင်ထဲမှလေးလံမှုများကို ပါးစပ်မှဖွင့်ထုတ်ပြီး အားပါးတရအော်လိုက်သလား... သူမ။

“မဒွီ... မကြောက်နဲ့... မကြောက်နဲ့တော့ ကိုကြီးတို့ရှိတယ်”

အို... ဒါ... ကိုကြီးမိုးအသံ၊ ခင်မဒွီ အားရှိစွာဖြင့် မျက်စိ

ဖွင့်ကြည့်မိလျှင် သူမ၏ရှေ့မှာ ကိုကြီးမိုးကို မြင်လိုက်ရသည်။

သူမကို ကလေးငယ်သဖွယ် တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ချီထားသူအား မော့ကြည့်မိပြန်၏။

“အား... ”

ကိုနွေဦး၊ ခင်မဒွီ အရှက်သည်းစွာ ကြိုးထလိုက်တော့ သူမ အလိုက်သင့် ပွေ့ထူပေးခဲ့သည်။ သူ့အသွင်က စိတ်နှမ်းလူနွမ်း မောလူ နေလေသည်။

“မြွေကြီးရော”

ကိုကြီးမိုးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြွေအသေကြီးကို လက်ညှိုးညွှန် ပြသည်။

“ငါ့အလိုဆို နှင်သေတာ ကြာလှပြီ၊ ကိုနွေဦးက နှင့်ကိုစိတ်ချ လို့ ပြန်လာကြည့်ပေလို့၊ ငါလာတော့ နှင်ပြာနေပြီ။ ဒါနဲ့များ သူ့ကိုယ်သူ သတ္တိကောင်းသလေးဘာလေးနဲ့။ အလကား... မိန်းမဟာ မိန်းမပဲ”

ကိုကြီးမိုး၏ပြစ်တင်စကားကို သဘောမကျပေမယ့် ခင်မဒွီ စကား ပြန်မပြောနိုင်သေး။

“ကိုယ်ရောက်လာတော့ မင်း သတိလစ်သွားပြီ မြွေကြီးကလည်း ရစ်နေပြီ”

“ဒါနဲ့ မောင်ပေါက်ကျိုင်းနဲ့ တွေ့သွားတာပေါ့၊ ဟုတ်လား။ ထော် ပါပေမယ့် မောင်မင်းကြီးသားရယ်။ ကိုနွေဦးက မြို့ကြီးသားပေမယ့် စွယ်စုံမင်းသားပဲ။ ကျွန်တော့်လိုသာဆို အခက်ပဲ၊ တောသားဖြစ်ပေမယ့် ကြောက် မြွေကြောက်နဲ့”

“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မြို့သားဆိုပေမယ့် တွေ့

တောက တောပျော်ပါ”

သူက ခင်မဒွီကို ကယ်တင်လိုက်ပေမယ့် အသားယူစကားတစ် နှုန်းမှမပြော။ ခင်မဒွီကိုသာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိနေ၊ သနားနေပုံရ၏။ သူ့ထိ သူ့မှာ အဝတ်မဝတ်ရသေး၊ နေရောင်အောက်မှာ ဝင်းဖန်စိုပြည် သော သူ့အသားများက ချွေးစို့လျက်ရှိသည်။

“အင်္ကျီဝတ်ကြတော့လေ”

သည်တော့မှ နှစ်ယောက်စလုံး အင်္ကျီဝတ်ကြသည်။

“ကဲကဲ... တမင်းစားကြစို့၊ ပြီးရင် နေရာပြောင်းမယ်။ ဒီနေ့ နာက သိပ်မနိပ်ဘူး”

“ကျွန်မတော့ စားလို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် စားပါ၊ မကြောက်ပါနဲ့တော့ကွယ်။ နောက် ညီ မင်းကို ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်တည်းမထားခဲ့တော့ပါဘူး”

နွေဦး၏အားပေးသံက အားမာန်အပြည့်။

“ကျွန်မ... ဖေဖေနဲ့တုန်းက အရမ်းအားရှိတာပဲ၊ ဖေဖေက သူ့အနားမှာ အမြဲထားတယ်။ ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်တည်း ခွဲထား မခပ်ခဲ့ဘူး”

“စောစောက ပြောပါလားဟ၊ ငါတို့ကတော့ ဘယ်သိမလဲ”

“မဒွီအပြစ်တင်နေတာ မထူတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေပြောခဲ့တာလေး သည်း သွားသတိရလို့ပါ။ တောဆိုတာ မာယာများတယ်တဲ့၊ တကယ်က ကျွန်မလည်း ပေါ့လျော့သွားလို့ပါ။ ဖေဖေအကြောင်းတွေးနေတော့ ပြော ပြီးလာတာ ချက်ချင်းမသိလိုက်ဘူးလေ။ မဒွီသိတော့ မြွေက အနီးဆုံး ရောက်နေပြီ”

၉၀ ○ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

ခင်မဒ္ဒိ စကားပြောနေဆဲ နွေဦးက ဆတ်သားများ ဖဲ့တွင်ထည့်ပေးသည်။

“ဟေ့လူ! ကျွန်တော့်အထဲလည်း ထည့်ပါဦးဗျ၊ ကျွန်တော်လည်း ဆတ်သားကြိုက်တယ်”

“ပေးမှာပေါ့ဗျာ၊ ခဏလောက် စောင့်ကြည့်ပါဦး”

ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် သူတို့ မနက်စာ စားသောက်ကြသည်။ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် သုံးယောက်သား ရှေ့သို့ဆက်သွားကြပြန်သည်။

○○○

အခန်း(၆)

တကယ်က သူတို့မှာ ဆတ်တစ်ကောင်လုံး ရပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် မုဆိုးကျော်များပီပီ ရိုးမအလှကိုလည်း ရှုစားရင်း၊ သစ်ခွပန်းလည်း ချောင်း ခရီးဆက်နေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဖတ်ယူလာသည့် ဆတ်သားများကို နွေဦးနှင့် ဝင်းမိုးက တစ်ချောင်းစီ သယ်ကြသည်။

ဆောင်းတွင်းမို့ ရိုးမအလှက ဝင်းဝင်းပပ။ သစ်တောသစ်ပင်များကလည်း စိမ်းစိမ်းစိုစိုရှိလှသည်။ မိုးတွင်းလို ဗွက်မထ၊ ခြင်မကိုက်ခြင်းက တစ်ပန်းသာသည်။

“စောစောပြန်မှဟေ့၊ တို့တွေ ထွက်လာတာ စခန်းနဲ့အတော် ချမ်းနေပြီ။ ရေချိုးဦးမှာနဲ့ဘာနဲ့”

ဝင်းမိုးက စောစောပြန်ဖို့နှိုးဆော်ရင်း သစ်ခွပန်းများကိုရှာသည်။ သို့သော် ပင်ယ်မြင့်မှ သစ်ခွပန်းများနှင့် ဝင်းမိုးသည် စပျစ်သီး ပမိသော

မြေခွေးနယ်။

“တောက်ကံ! ကွာ . . . အရပ်ကလည်း ပုလိုက်တာ၊ ကိုနွေဦးလောက် အရပ်ရှည်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ နောက်နေ့တွေ ဟိုကောင်တွေပါ ခေါ်လာပြီး သစ်ခွတက်ခွာခိုင်းရမယ်”

ကိုဝင်းမိုးက မချင့်မရဲနှင့် ညည်းတွားသည်။

“ကိုယ့်ရည်းစား ကိုယ်ပေးမှာ ကိုယ့်ဟာသာခူးမှ ပိုပြီးအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျား ကြိုးစားပြီး တက်ကြည့်ပါလား”

နွေဦးက အစထောင်ပေးသည်။ သို့သော် ဝင်းမိုးသည် ပါးနပ်သူဖြစ်သည်။

“ကိုယ်တက်သလား . . . မတက်သလား သူ့မြင်တာမှတ်လို့ဗျာ၊ ကိုယ်တက်တယ်ပဲ သူ့ရှေ့ကျပြောမှာပေါ့။ မင်းအတွက် ဒီပန်းလေးကို ကိုယ်အသက်စွန့်ပြီး ခူးခဲ့ရတာပါ ဘာညာပေါ့ဗျာ။ လုပ်ပါ . . . ကိုနွေဦးတက်တတ်ရင်လည်း ကျွန်တော့်အတွက် ခူးပေးစမ်းပါ။ အပင်ပါ ခွာပေးဗျာ”

“သူများအတွက် သက်စွန့်ဆံဖျား တက်ရမှာတော့ Feel မယ်ဘူးဗျာ။ အပင်ကြီးဒီလောက်မြင့်နေတာ မျောက်တွေမှ ရတော့မယ်”

နွေဦးက သစ်ခွပန်းတည်ရှိသည့် ကညင်ပင်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး ပခုံးတွန့်သည်။ တော်တော်မြင့်မား ပြောင့်တန်းသည့် ကညင်ပင်ကြီးသည် အကိုင်းအခက်လည်း မရှိလှ။

“သစ်ဆွဲလို့ကောင်းမယ်ဗျာနော်၊ ယောက်ျားကြီးလက် နှစ်ဖက်စာလောက်ကြီး။ အိမ်တစ်ဆောင်စာတော့ သာသာပဲ”

ကညင်ပင်ကြီးအောက်မှာ သုံးယောက်သား ထိုင်လိုက်ကြပြီး

ပင်ယံမြင့်မှ ပန်းသစ်ခွကို ဘယ်လိုချုံ့ကြ ယူကြရပါမလဲဟု သူတို့နှစ်ယောက်က ဆွေးနွေးနေကြသည်။

ခင်မခွီမှာ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ပန်းကိုစိတ်မဝင်စားလေသလားမသိ။ ဘာမှဝင်ရောက်မဆွေးနွေး။ သူမကြည့်ရတာ ငေးတိငေးပိုင်ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ! မခွီ အကြံပေးစမ်းပါဦးဟာ၊ ငါ့အတွက် သစ်ခွ နှင်တက်ယူပေးမလား”

ဝင်းမိုးက သူ့နှမကို ချစ်စနိုးပြောသော်လည်း နွေဦးက ယင်နားတောင် မခံနိုင်သူမို့ . . .

“ဟာဗျာ . . . တကယ်တက်ယူပေးနေမှ၊ မခွီ ဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ်”

သို့သော် ခင်မခွီက ဝင်းမိုးကို ကြင်နာစွာမေးခဲ့သည်။

“ကိုကြီးမိုး တကယ်ပဲ ဒီသစ်ခွပန်းလေးကို လိုချင်လို့လား”

သစ်ခွပန်းလေးက တကယ်လည်း လှပါသည်။ အရောင်ဖွေးဖွေးမှာ ပုံစံက ခပ်ဆန်းဆန်း။ အပွင့်ကလည်း ကြီးလှသည်။ တော်တော်ရှားပုံရသည့် ပင်မြင့်သစ်ခွဖြစ်သည်။

“လိုချင်တာပေါ့ဟာ၊ နှင်က ရွာမှာ သစ်သီးခူးနေကျမို့ တက်ဗျားယူပေးနိုင်မလားလို့၊ ငါ့ညီမ ယူပေးနိုင်ရင် ငါ မုန့်ဖိုးငါးထောင်ပေးမယ်ဟာ။ အပင်လိုက်ခွာပေးနိုင်ရင်လည်း ခွာပေး”

“ငွေစကားကြေးစကားတွေ ထည့်မပြောပါနဲ့ ကိုကြီးမိုးရာ။ မခွီ ငွေမမက်ပါဘူး။ မခွီကို ငွေစကား ဘယ်တော့မှထည့်မပြောနဲ့၊ ကိုယ့်အစ်ကို လိုချင်လွန်းအားကြီးမှန်းသိနေလို့ မခွီ တက်ယူပေးမှာ သိလား။

မဒ္ဒိ...ဟိုဘက်အပင်ကြီးကနေတစ်ဆင့် တက်ယူပေးမယ်"

"ဟာ! မဟုတ်တာ၊ မတက်နဲ့... မတက်နဲ့ မဒ္ဒိ၊ ကိုယ် စိတ်ချ
ဘူး။ ကိုင်းမိုး... ဒီပန်းမရတော့ရော ဘာဖြစ်သလဲဗျာ၊ တော်ကြာ ကောင်
မလေး ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်"

မဲကတော့ နှစ်မဲ တစ်မဲ...

ခင်မဒ္ဒိက နွေဦးကို နှစ်သိမ့်ပြီးလေး တစ်ချက်ပြုံးပြပြီး လေး
ကာပြလိုက်သည်။

"ရတယ်အစ်ကို၊ မဒ္ဒိအတွက် စိတ်မပူနဲ့"

ပြောပြီး သူမက အကိုင်းအခက်များ ဝေဖြာနေသည့် တစ်ဖက်
အပင်ကြီးကို ကျင်လည်စွာ တက်လေတော့သည်။ ဖိနပ်နှင့်ခြေအိတ်တို့
တော့ ပင်ခြေမှာ သေသပ်စွာချွတ်ခဲ့၏။

"ဟာ! ခက်တော့တာပဲ၊ ကိုင်းမိုးတို့မောင်နှမက အတော်ခက်
တာပဲ၊ ဒီလောက်အမြင့်ကြီးက ပန်းကို ခင်ဗျားမို့ တက်ယူခိုင်းရက်တယ်
ပြတ်ကျရင် သက်သက်ဒုက္ခရောက်ဦးမယ်။ နမကလည်း တက်တာပဲ"

နွေဦးမှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လို တပျစ်တောက်တောက်
ရွတ်နေမိသည်။ ဝင်းမိုးကတော့ ပြုံးစစ။

"ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် စိတ်ပူနေရတာလဲ ကိုနွေဦးရယ်
သူ တက်နိုင်ပါတယ်၊ တက်နိုင်လို့ တက်ပေးတာပေါ့ဗျာ။ ရွာမှာဆို သူ
သစ်သီးခူးနေကျပါ"

"ရွာမှာက ရွာမှာပေါ့ဗျာ၊ ဪ... သူ့ခမျာ တော်တော် ဆင်
ရဲပင်ပန်းရှာတာပဲနော်၊ ညီအစ်မချင်းတူပေမယ့် တစ်ယောက်က ဆေး
ကျောင်းတက်ပြီး ခပ်သာသာပဲနေရတယ်၊ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီဆိုတော့သည်"

တစ်ဘဝလုံး သက်သာပြီပေါ့ဗျာ၊ သူ့ခမျာလေးသာ"

နွေဦး၏ ညည်းညည်းတွားတွားစကားများကို ဝင်းမိုးက မျက်
နှံ့နှင့်ကြည့်သည်။ ကိုယ့်လူ ဘာတွေစားနေရသလဲဟူသည့်စတိုင်လ်။

"သနားမနေပါနဲ့ဗျာ၊ လူဆိုတာ သူ့ကုသိုလ်နဲ့သူ၊ သူ့အကျိုး
ပေးနဲ့သူ လာတာပါ။ မဒ္ဒိက မိသားစုအပေါ် သိတတ်တဲ့သူပဲ၊ အချည်း
နီးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဥပမာ... သိန်းတစ်ရာ နှစ်ရာ၊ တစ်ထောင်
နှစ်ထောင် ချမ်းသာတဲ့လူတစ်ယောက်ယောက်ကလည်း လက်ထပ်ချင်ရင်
ထက်ထပ်လိမ့်မှာပေါ့"

"မနောက်ပါနဲ့ဗျာ"

နွေဦးအသံက ဆွေးဆွေးမြည်မြည်။

"အလိုဗျာ... မနောက်ပါဘူး ဟော... ကြည့်၊ ကောင်မလေး
သစ်ပင်ပေါ်ရောက်နေပြီ"

ခင်မဒ္ဒိ သစ်ပင်တက်ပုံကို သူတို့မြင်နေရသည်။ တစ်ဖက်အပင်
ကြီး၏ တက်လို့ရသမျှနေရာကို တက်ပြီးတော့ သူမက သစ်ခွပင်ရှိရာ
အပိုင်းပင်ကြီးသို့ ဓားကောက်ကလေးဖြင့် လှမ်းပေါက်၏။ ဓားကောက်
လေးက နိုင်လွန်ကြီးတန်းလန်းနှင့်၊ သင်္ဘောကျောက်ဆူးနယ် ငြိတွယ်
နေတော့သည်။

"အဲဗျာ"

သူမက ကြိုးကို ခိုင်မခိုင်စမ်းကြည့်ပြီးသောအခါ မျောက်ကလေး
ထို့ လွှားခနဲခိုချပြီး ကြိုးကိုဆွဲလျက် တက်သွားလေ၏။

"အို!"

တကယ့်မျောက်ကလေးသဖွယ် သူမ၏ခါးမှ ဓားပြောင်လေးဖြင့်

သစ်ခွအုံကြီးကို ကလော်ပြီး ဖြတ်တောက်လိုက်သေး၏။ ပြီးတော့မှ သစ်ခွအုံကို ကြိုးဖြင့် တွဲလဲချပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမလည်း ကြိုးစတို ခိုလျက် ဆင်းသက်လာတော့သည်။

အတက်ခက်သော်လည်း အဆင်းကျ လွယ်လွယ်လေး။ သူတို့ နှစ်ယောက် ခင်မခွီကို လက်ခုပ်တီး ဩဘာပေးလိုက်ကြသည်။

“မခွီက အရမ်းတော်တယ်ကွာ... တကယ်... တကယ်”

“တော်ပါ။ ကိုကြီးမိုး မြှောက်ပြောတာပါ”

“တကယ်ပြောတာဟာ တကယ်ဆပ်ကပ်ထဲက မျောက်ကလေး ကျနေတာပဲ။ ဖင်လေးကို ကားလို့”

“အာ... ကိုကြီးမိုးနော်၊ တော်ပြီ... နောက် ဘယ်တော့မှ မပေးတော့ဘူး”

သူတို့မောင်နှမက ရယ်မောနေနိုင်သော်ငြား နွေဦး နည်းနည်း လေးမှ စိတ်မချမ်းသာ။ သူမလုပ်တာ သက်စွန့်ဆံဖျား နိုင်လှသည်ဟု ထင်မိသည်။

သည့်စဉ် ခင်မခွီက ရေးကြီးခွင်ကျယ်ပုံစံလေးဖြင့် မတ်ခနဲကြည့်သွား၏။

“အစ်ကို... ကျွန်မ သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ဘာရယ်မဟုတ် အလေးမျှက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တာ ဟိုးအရှေ့ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်း ကျွန်မတို့လိုပဲ တဲတွေတွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ တဲရှေ့ကလူတွေ ကြည့်ရ မုဆိုးပုံစံတွေမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတော့ အန္တရာယ်အန္တရာယ် ရနေသလိုပဲ”

“ဟာ!”

ဝင်းမိုးနှင့်သူ အကြီးအကျယ် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားမိကြ၏။

အပျော်အမဲပစ်ထွက်လာတာမို့ ဘာပြဿနာမှ မတိုးချင်ပါ။

“ကျွန်မတို့ ပြန်ကြရအောင်နော်၊ ကျွန်မတို့ တောနက်ထဲကို ချွန်နေကြပြီထင်တယ်”

“မခွီရာ... နင် ပြန်ရောပြန်တတ်သေးရဲ့လား။ တို့နေရာကို အိမ်သေးရဲ့လားဟာ”

“မှတ်မိတယ် ထင်တာပဲ၊ လာ... ပြေးကြစို့”

မိန်းကလေးပီပီ ကြောက်စရာရှိတော့လည်း ခင်မခွီ ကြောက်မိတယ်။ အထုပ်အပိုးများဆွဲပြီး သူတို့သုံးယောက် စခန်းသို့ပြန်လာကြသည်။

သို့သော် ကံကြမ္မာက သူတို့ကို စတင်ကျီစယ်လေတော့ပြီ။

○○○

အခန်း(၇)

“ဟေ့! မပြေးနဲ့... ရပ်”

“ဒိုင်း! ဒိုင်း!”

တစ်ဖက်မှအသံရှင်က သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်ပြီး ခင်မန့်တို့ ဟန့်တားလိုက်သည်။ သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ သူမတို့ အဖမ်းမခံနိုင် နေရာကလည်း ခြံနွယ်သစ်ပင်များ ထူထပ်သောနေရာဖြစ်သည်မို့ တို့ အားကုန်ပြေးလိုက်ကြသည်။

“အာ... ကျပြီ”

နောက်မှလည်း သေနတ်များဖြင့် လှမ်းပစ်ကြပါ၏။ ကြီးသော အင်ကြင်းပင်ကြီးများအောက်သို့ ဖြတ်ပြေးကြဆဲ၊ လက်တွဲသည့်သူမနှင့်နွေဦးမှာ ကျင်းချိုင့်တစ်ခုထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။

အသည်းအေးစဖွယ်၊ ကျင်းချိုင့်က တော်တော်နက်ပါသည်။ ဝင်းဖိုးကလည်း သူတို့ခုန်ဆင်းကြသည်မှတ်သဖြင့် လိုက်ပြီးခုန်ဆင်း

ရာ သုံးယောက်သား အမှိုက်သရိုက်များနှင့် လုံးထွေးသွားတော့၏။

ကျင်းချိုင့်ကြီးက အပေါက်ဝမှာ ခြံနွယ်သစ်ပင်များ ထွေးယှက် အုပ်စိုးနေသဖြင့် အလင်းရောင်မရ။ သို့သော် တဒဂံတော့ လုံခြုံပုံရပါသည်။

“ကြည့်လည်း လုပ်ကြည့်၊ မြွေတွေကင်းတွေ တွေ့နေရဦးမယ်”

“ရှု... အပေါ်က ကြားသွားဦးမယ်”

လောလောဆယ် သေရေးရှင်ရေးနှင့်တွေ့နေရသည်မို့ သူတို့သုံးဦး တွင်းချိုင့်ကြီးထဲမှာ တိတ်တိတ်ကလေး ငြိမ်သက်နေကြရပါသည်။ မိဘုန်းဖွယ်ကောင်းလေစွ။ အသည်းယားဖွယ် ကောင်းလေစွ။ တွင်းဘေး ဒီနပ်သံများ၊ စကားပြောသံများကို သူတို့ ကျယ်လောင်စွာ ကြားနေကြသည်။

“ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲကွ”

“ရှေ့မှာ... ရှေ့မှာ... ခြံတွေ သစ်ပင်တွေ လှုပ်သွားတယ်။ အောက်တွေ ဘာအကြံအစည်နဲ့ တို့စခန်းချတဲ့အနား ရောက်လာကြလဲ”

“မနှစ်ကလည်း တစ်ယောက် နယ်ကျွဲလာလို့ ပစ်လိုက်ရသေးသေး”

“မင်းအပစ်ကောင်းလို့ တို့ပစ္စည်းတွေ ဆုံးရှုံးရတာရော မဟုတ်မင်းလုပ်လိုက်ရင် အရမ်းချည်းပဲ”

“မူပါနဲ့ကွာ၊ အောင်ကြီးက ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ် ဖြည့်နိုင်ပါတယ်”
အပေါ်မှပြောစကားများကို သူတို့ အတိုင်းသား ကြားနေကြသည်။ ခင်မန့် အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်ထားမိပါ၏။ မနှစ်က တစ်ယောက်

ဆိုတာ ဖေဖေကိုပြောတာပေါ့။ ဖေဖေကိုသတ်သည့်လူတွေအား သူမ အမှတ်ကြိုက်ပစ်ချင်လှပါသည်။

ပစ္စည်းတွေ ဆိုးရှုံးရတယ်ဆိုတာကရော...

ဖေဖေပြန်လာစဉ်က ပစ္စည်းဟူ၍ အပ်တတ်ချောင်းမျှ ပါမလာခဲ့ပါ။ ဘာပစ္စည်းတွေကို ပြောပါလိမ့်။

တွင်းပေါ်မှ ဒီနပ်သံများ ဝေးသထက်ဝေးသွားမှ သူမတို့ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ထုတ်သုံးရသည်။

“ဟင်!”

သူမတို့ရောက်နေတာ ရေတွင်းဟောင်းကြီးပါလား။ ရေကထဲတစ်စက်မျှမရှိတော့။ သစ်ရွက်ကြွေများသာ ဒုန့်ဒေးရှိုလေသည်။ တွင်းအောက်မှာ ကြည့်တော့ အင်ကြင်းပင်ကြီးများကို တစ်စွန်းတစ်စ မြင်ရပြန်သည်။

“ဟာ! ဟုတ်ပြီ”

ခင်မန့် ထအော်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ကြောင်သွားကြသည်။

“ဘာလဲ... ဘာလဲ... ဘာဟုတ်တာလဲ”

“ဖေဖေဆုံးခါနီး ပြောသွားတဲ့... အင်ကြင်းခုံရေလေး”

တာ ရေတွင်းကိုပြောတာလားဘာလား... ဖေဖေ ဒီရေတွင်းထဲမှာ ခုခုကိုများ ဝှက်ထားသလားမသိဘူး။ မန့်တို့ရှာကြည့်ရအောင်”

“အေး... နင်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ တို့ရှာကြည့်ရအောင်”

သူမတို့သုံးယောက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင်ဖြင့် အောက်ထဲမှာ ဘာတွေ့ရမလဲ ရှာကြည့်ကြသည်။ သစ်ရွက်တွေကလည်း အပြားမို့ တော်တော်နှင့် မတွေ့ရ။

“ဟာ! ဒီမှာ ဘာလဲမသိဘူး”

ရွှေဦးထံသို့ ကျန်နှစ်ယောက်က ပြေးသွားကြည့်လိုက်ကြသည်။

အိတ်ထဲမှာရှိသည့် ယွန်းဘူးလေးကို သူတို့တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ယွန်းဘူးလေးထဲမှာ ဘာရှိမလဲ... စိတ်ဝင်စားစွာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟင်! ရွှေဆင်းတုတော်လေး သုံးဆူပါလား”

သူမတို့ အံ့အားသင့်နေကြဆဲ၊ ယွန်းဘူးထဲမှ စာတစ်စောင်ကို လိုက်ကြရသည်။

“ဖေဖေလက်ရေးပဲ”

စာလေးကို သူတို့စိတ်ဝင်စားစွာ ဝိုင်းဖတ်လိုက်ကြသည်။

သမီး...

ဖေဖေကတော့ အသက်ရှင်မလား၊ သေမလားမသိဘူး။ သူတို့အိတ်က လိုက်လာနေကြပြီ...

ဘုရားဌာပနာတိုက်ဖောက်လာကြတဲ့ အကုသိုလ်တုံးတွေလက်ရွှေဆင်းတုတော်အစစ်သုံးဆူကို ဖေဖေ ဒီရေတွင်းထဲမှာ ဝှက်ထားခဲ့

သမီးက သက်ဆိုင်ရာကိုအပ်နှံပြီး မူလဌာပနာထားရာ (...) အကုသိုလ်တုံးကို ပြန်ပူဇော်ဖို့ ကြိုးပမ်းပါ။ ဖေဖေခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ဆောင်ပါ။

ဖေဖေ

“ဪ... ဒါကြောင့် ဖေဖေက မဆုံးခင် အင်ကြင်း... ရေကြွေသွားခဲ့တာကိုး”

ယွန်းဘူးနှင့်တစ်ကွ ရွှေဆင်းတုလေးများကို သူမတို့ ကျော့ဖို့ အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ဖေဖေဆန္ဒအတိုင်း သက်ဆိုင်ရာကို အဆီ နံရမည်။ ဘုရားမှာ ပြန်ပြီး ဌာပနာရမည်။

ရွှေဆင်းတုတော်၏လက်ရာနှင့်ရွှေချိန်က တန်ဖိုးတော်တော်ပင် ပေမည်။

“မသမာသူတွေလက်ထဲ ရောက်လို့ကတော့ နှပျော့စရာပဲ။ ဖေဖေက ဘယ်လိုအခန်းကဏ္ဍက ဝင်ပါနေပါလိမ့်”

အန္တရာယ်ကင်းရှင်းသည်အထိ စောင့်နေရင်း ရေတွင်းထဲမှာ အမှောင်ထုက ကြိုးစိုးနေခဲ့သည်။ အမှောင်ကိုအကာအကွယ်ပြုပြီး စခန်း ပြန်ရလျှင် ကောင်းမလား။ သို့သော် မျက်စိလည်ပြီး လမ်းပျောက်မှာ တောကောင် ညကောင်များနှင့် တိုးမှာလည်း စိုးရပါသည်။

“ကဲ! ဘယ်လိုလဲ၊ တို့တွေ ခုည ဒီမှာပဲ စခန်းချရမလား၊ မပြန် ကြတော့ဘူးလား”

“ညကြီးမင်းကြီး ခရီးသွားရမှာကတော့ အန္တရာယ်များတယ်၊ မဒွီ... ပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ”

ဝဲကယ်က ရေတွင်းထဲမှ အပေါ်သို့ပင် တော်တော်တက်ယူမည့်အခြေအနေဖြစ်သည်။ ပြီး... ရေတွင်းထဲမှ အသက်ရှူရတာလည်း မဝသလိုလို၊ အနှံ့အသက်များကလည်း မကောင်းလှ၊ တွင်းအောင်းသတ္တဝါတွေ၏အန္တရာယ်ကိုလည်း ထည့်တွက်ရဦးမည်။

“မဒွီကတော့ ဒီတွင်းထဲမှာ မနေချင်ဘူး၊ စခန်းပြန်လို့မရတော့ သစ်ပင်တစ်ပင်ပင်ပေါ် တက်နေရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ကိုကြီးနော်... ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ နင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ဒီတွင်းထဲနေရတာ ငါ့ကိုယ်ငါ မြေကြွက်တစ်ကောင်နဲ့ တူတူလာသလို ထင်တယ်”

“သူကတော့ ပိုပြီ”

“ကဲ! တွင်းပေါ်ကို ဘယ်လိုတက်ကြမလဲ”

“လွယ်ပါတယ်၊ မဒွီ ညနေက သစ်ပင်တက်သလိုမျိုးပေါ့၊ တက်ကြမယ်”

ခင်မဒွီက ဓားကောက်လေးဖြင့် ရေတွင်းနံရံကို လှမ်းပစ်သည်။ ဓားကောက်မှာ ကြိုးတန်းလန်း၊ သူမက ကြိုးကိုခိုင်မခိုင် အားစမ်း ခိုတက်သွားသည်။ မကြာမီ သူမ ရေတွင်းပေါ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ ပြီးမှ အပေါ်မှ သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုချည်ပြီး ရေတွင်းထဲသို့ ကြိုးချပေးသည်။

“ကိုကြီးတို့ တက်ခဲ့တော့... ရပြီ”

“အပေါ်မှာ အရိပ်အခြည်လည်း ကြည့်ဦးဟ၊ တော်ကြာ တို့အဖမ်းခံနေရဦးမယ်”

“ကြောက်မနေနဲ့... လာ... တက်မှာသာ တက်ခဲ့”

နွေဦးနှင့်ဝင်းမိုးတို့ ရေတွင်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ နှုတ်ချိတ်သည့်ရေတွင်းအိုကြီးက စိတ်ပျက်စဖွယ်။ သူတို့ မနည်းပဲ ကုတ်ခြစ်တက်လာခဲ့ကြရသည်။ အင်း... ခင်မဒွီကို ဆရာတင်ထားရတာတော့ ခက်စရာ။ ယခု သူလေး ဦးဆောင်နေပေသည်ကိုး။

“ကဲ... ဘာတွေ ဆက်လုပ်ကြမလဲ၊ လရောင်ကလည်း မလင်းသေးကြားထဲ၊ နှင်းစုတ်နှင်းပြတ်တွေက ကျနေရသေးတယ်”

ဝင်းမိုးက စိတ်တိုတိုဖြင့် သဘာဝတရားကြီးကို ဆဲရေးနေထေ
သည်။

“ရိုး... တဲ့... ချမ်းလိုက်တာ။ မီးလည်းမထည့်ရဲတော့ဘူး
တော်ကြာ တို့ပထွေးတွေ တွေ့သွားလို့ လာဖမ်းနေဦးမယ်”

ယခုတော့ သစ်ခွပန်းပင်ကြီးလည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိ
တော့။ ဆောင်းတွင်းကြီးမို့ စောင်မပါဘာမပါနှင့် သွားချင်းရိုက်အောင်
အေးလာ၊ ချမ်းလာတာလည်း အမှန်။

“တောကံ! အခုမှ ဆုပ်လည်းရှူး စားလည်းရှူးဖြစ်တော့တယ်
ဘာတွေ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမှန်းကိုမသိတော့ဘူး”

ဝင်းမိုးကသာ စိတ်တိုနေသည်။ နွေဦးကတော့ ခပ်အေးအေး
ညည်းတွားနေလို့လည်း ပြဿနာတွေက ပြေလည်သွားမည်မဟုတ်။

“ဟာ... ကိုကြီးမိုးကလည်း သိပ်ညည်းမနေနဲ့... သိလား
လိုပဲ ကြံဖန်နေရတော့မှာပေါ့။ မဒီတောင် မငြီးတာဘဲ”

“ချမ်းတာက ပိုဆိုးတယ်ဟ၊ မီးလည်းမမွှေးရဲ့... စောင်လည်း
မရှိနဲ့”

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုဝင်းမိုး၊ ရိုးမကို ဟန်းနီးမွန်း ထွက်ချင်စိတ်
ရှိသေးရဲ့လား”

“တော်ဗျာ... တော်ဗျာ”

နွေဦးနှင့် ခင်မဒီ ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ရယ်လိုက်ကြရသည်။

“နှင်းတွေကလည်း ဒီနေ့မှ လောကွတ်တွေ ချော်နေလိုက်တာ
ဝင်းမိုးတစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံညည်းနေတော့ နွေဦးက ခင်မ
လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လာခဲ့သည်။

အိုး... ဘာဆိုလို့လဲ၊ သူမက ကိုယ့်လက်ကိုယ် ပြန်ရှန်းယူ
လိုက်တော့ သူ့ထံမျှ ရယ်ပျသံလေး ထွက်လာသည်။

ဝင်းမိုးစိတ်တိုက မြားဦးလှည့်လာပြန်သည်။

“မဒီ... နင်ပျော်နေသလား၊ ဒီလောက်ဒုက္ခရောက်နေတာကို
ဘောင် နင်တို့က အူရွှင်နေကြတယ်ဟုတ်လား။ အေး... ကျပ်ကျပ်အူ
ရွှင်ရင် ကျပ်ကျပ်ဒုက္ခရောက်မယ်မှတ်”

“ဒုက္ခရောက်တဲ့နောက်တော့ ချောင်ချောင်ပဲ ဒုက္ခရောက်ပါရ
ဆာ ကိုဝင်းမိုးရယ်”

လရောင်ပျပျလေး၏အလင်းမှာ သုံးယောက်သား အင်ကြင်းပင်
ကြီးများအောက်မှာ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်လိုက်ကြရသည်။ ဝင်းမိုး စိတ်ညစ်နေသော်
လည်း သူတို့နှစ်ယောက်က ရင်တဖိုဖိုနှင့် ပျော်နေသလိုလို၊ ဘာကြောင့်
မိလိမ့်။

ချစ်သူနဲ့အတူ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ... .

ဒုက္ခတွေအားလုံး ဒိန်ခဲအုပ်ထားသလို... .

အရသာရှိသွားပါကလား... .

အသင်လောက... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... .

“အား... ညောင်းလိုက်တာကွာ”

သစ်ရွက်များပေါ်သို့ နွေဦး လဲလျောင်းပစ်လိုက်သည်။

“အဆင်သင့်အနေအထားနဲ့နေဗျ၊ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်လာဦးမလဲ
သိဘူး”

ကိုဝင်းမိုးက နှိုးဆော်သော်လည်း သူမမူတော့။

“နေပစေဗျာ... ထားလိုက်... ဒီအတိုင်းပဲ”

၁၀၆ ○ ကြယ်စင်ပျူ့ဝေ

ခင်မန္တိကလည်း ကျောပိုးအိတ်ကလေးချပြီး နွေဦးနှင့် ခပ်ကွာ
ကွာမှာ လဲလျောင်းလိုက်ပြန်သည်။ တဖွဲဖွဲနှင့်များက သူတို့အားလုံး၏
မျက်နှာများပေါ်သို့ တသုန်သုန်ဖျန်းပက်နေပြန်သည်။

“အေး... အိပ်ကြ... အိပ်ကြ၊ တော်ကြာမှ နင်းပိပြီး နင်းမိမိ
တွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ကိုဝင်းမိုးကြီး သိပ်စိတ်ညစ်တတ်တာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လို
ပျော်ပျော်နေမှပေါ့ဗျာ၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပေါ့၊ ထိုင်ညည်း
နေလို့ရော ပြဿနာတွေက ပြေလည်လာမှာမှ မဟုတ်တာ”

“အင်းလေ... ကိုကြီးမိုးကလည်း မနက်လင်းတော့မှ စခန်း
ပြန်လို့ရမှာကြီးကို။ မအိပ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မှောင်ကြီးထဲမှာ ခြင်ကိုက် ဖြုတ်ကိုက်
နှင်းကျကြီးထဲ နင်တို့ပဲ အပူအပင်မရှိ၊ တော်ကြာ တောခွေးအုပ်တွေ
ဘာတွေ အစာရှာလာတာနဲ့တိုးမယ်ဆိုရင်”

“လာလာ... ဗျာ၊ ကျားတွေဆင်တွေလာလည်း ရင်ဆိုင်မယ်
ကဲ! ခင်ဗျားမအိပ်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို ထိုင်သာစောင့်ဗျို့”

ကြံဖန်ကြောက်နေသူကြီးအား ကင်းစောင့်ထားပြီး ခင်မန္တိနှင့်
နွေဦးတို့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယာသဖွယ် အိပ်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။

အခန်း(၈)

“အင်...”

စစ်ခွဲထားသည့် သူသားမွေးကျာကင်ကြီးထဲ သားပိုက်ကောင်
လေးပမာ သူမက ဝင်တိုးနေမိပါရောလား။ စအိပ်တုန်းက ပဝါတစ်ကမ်း
အကွာအဝေးဟာ အိပ်ပျော်သွားတာနှင့် မည်သူ့ဘက်က ဖောက်ဖျက်
ညီကပ်လိုက်မိတာလဲ။ ခင်မန္တိ လန့်ဖျပ် ရှက်ရွံ့စွာ သူ့ရင်ခွင်ကြီးထဲမှ
အိုးထွက် ရှန်းထွက်ဖို့ပြင်သည်။

“အာ...”

သွေးရှူးသွေးတန်းပဲ ဖက်ထားတာလား၊ နွေလို့ပဲ ဖက်ထားတာ
လား မသိ။ နွေဦးက သူမကိုမလွှတ်။ သို့သော် သူလည်း နှစ်ခြိုက်စွာ
အိပ်ပျော်နေပုံရပါသည်။ နီးသွားလျှင်တော့ ရှက်စရာကြီး၊ မျက်နှာပူရင်း၊
သို့သော် သူမနှိုးဘဲနှင့်လည်း သူမ လွတ်ဖွယ်မမြင်။

အို... ကိုကြီးမိုးမြင်လျှင်ဖြင့် ဒုက္ခ။

ဆောင်းနှင့်ညထဲ သူမဖော့ချွေးပြန်လာရပေပြီ။ သည်စဉ် သူမ တို့ကိုယ်ပေါ်သို့ ဓာတ်မီးလင်းရောင်များ စူးခနဲကျရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟား... တောထဲလာပြီး တယ်အဆင်ပြေနေပါလားဟေ့။ ငါ တို့တောင် အားကျလာပြီ”

ရယ်သံများနှင့် ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် နွေဦးပါ နိုးလာခဲ့ ပေသည်။

“ဟင်! ဘယ်သူတွေလဲ”

ရင်ခွင်ထဲမှာ မသိစိတ်ဖြင့် ဖက်ထားမိသည့်ခင်မဒ္ဒီကို သူ သိ စိတ်ဖြင့် ထပ်မံတိုးဖက်ထားမိပြန်သည်။ သူတောင် လန့်သေးလျှင် သူမ က ပိုပြီးလန့်ပေမပေါ့။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟန်ကိုယုံဖို့အသွင်ဖြင့် နွေဦးက မေးခွန်းထုတ်သည်။ သို့သော် သူတို့မဖြေခင်ပင် နားလည်သလိုလိုလည်း ရှိလိုက်သည်။ ဒါ မကောင်း ဆိုးဝါးတွေပေါ့။ မသမာတဲ့သူတွေပေါ့။

“တို့ကိုပြန်ပြီး မေးခွန်းထုတ်စရာမလိုဘူး... မင်းတို့ကိုသာ ငါ တို့က မေးရမှာ။ ကံ! ဖြေ၊ တောထဲကို ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ။ ဟန်းနီး မွန်း ထွက်လာကြတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်။ ဒါမှမဟုတ် နီး ရာလိုက်တဲ့စုံတွဲလား။ ကောင်မလေးကတော့ တော်တော်လှတာပဲဟေ့။ ရွတ်! သွားရည်ကျချင်စရာပဲ”

စကားအသွားအလာက အခြေအနေမကောင်း။ နွေဦး စိတ်ထဲ တင်းလိုက်သည်။ သူရှိနေသမျှ သူမသေသေးသမျှတော့ ခင်မဒ္ဒီ မွေ့မွှန်း စေရ။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာအလိုရှိသလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အမဲပစ်လာတာ မှ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွေ ဟိုးမှာကျန်ခဲ့တယ်”

“မယ့်ဘူး... မင်းတို့ သူလျှိုတွေပဲဖြစ်ရမယ်။ မနစ်ကလည်း ငါတို့မှာ အနှောင့်အယှက်တွေ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကံကောင်းလို့ အပြေးဦး တို့ ဒုက္ခမရောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့ပစ္စည်းတွေတော့ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ ခင်! ပြော... တောထဲကို နင်တို့ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

“အမဲပစ်လာတာပါဆိုနေမှ”

နွေဦးနှင့် ခင်မဒ္ဒီသာ ဒိုင်ခံဖြေနေရသော်လည်း ကိုဝင်းမိုးဘက် မှ အသံထွက်မလာသဖြင့် သူမတို့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကျောပိုးအိတ်နှင့် ကိုကြီးမိုး မရှိတော့။ ရန်သူတွေကိုမြင်လို့ပဲ ထွက်ပြေးလေသလား။ ဘယ် အချိန်ကတည်းက ပျောက်သွားလေသည်မသိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ချက်တော့ စိတ်အေးရလေသည်။ ရွှေဆင်းတု ဆေး သုံးဆူ၊ မသမာသူတို့လက်ထဲ ပြန်မရောက်တော့ဘူးပေါ့။

“မယ့်ဘူး... မင်းတို့ တစ်ခုခုလာရှာတာ၊ ဟေ့! သက်ခိုင်ရေ၊ တို့ကောင်မလေးကြည့်ရတာ မနစ်ကလူနဲ့ ရုပ်ချင်းမဆင်ဘူးလား။ ငါထင် တာတော့ ဟိုလူက တစ်ခုခုပြောခဲ့လို့ တောထဲပစ္စည်းလာရှာတာပဲလို့ ထင် သယ်။ ဘယ်နှယ်လဲဟေ့”

ဝံပုလွေကြီးကတော့ အပြစ်ကိုမရရအောင် ရှာချေပြီတည်း။ သူမ တို့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ။ ခင်မဒ္ဒီ အားကိုးစွာဖြင့် နွေဦးလက်ကို ဆုပ် ညှစ် ကိုင်ထားမိခဲ့သည်။

“ဟာ! ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ တူတယ်... တူတယ်... ဒီကောင် မလေးဟာ မနစ်က ကျွန်တော်တို့အလုပ်ကို ဝင်ရှုပ်တဲ့လူရဲ့သမီးဖြစ်မှာ

ပဲ။ ဒါဖြင့် ဟိုကောင်ကရော သူက ဘာလဲ”

သူတို့က ခင်မန္တီကိုဖမ်းချင်သဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ခွဲထုတ်ဖို့ စကားစစ်ဆင်ကြလေသည်။

“ဟာကွာ... ဒီလောက် ဆင်ကောင်ကြီးမြင်နေရတာတောင် ဆင်ခြေရာခံနေရဦးမလားကွ။ ဒါ လင်မယားနေမှာပေါ့။ ဟုတ်လားဟေ့ ကောင်မလေး”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တောပုန်းလှူဆိုးသူခိုးတွေလက်မှ လွတ်လိုလွတ်ငြား ခင်မန္တီ မုသားသုံးရသည်။ ရှက်လိုက်တာကတော့ မျက်နှာတစ်ပြိုင်လုံး တွတ်တွတ်ရဲမျှ ပဒုမ္မာကြာပွင့်လေးနယ်။ နှင်းဆီနီနီနယ်။

“ဟုတ်လား ဟေ့ကောင်၊ မင်းတို့ညာနေတာလား။ ကောင်မလေးကြည့်ရတာ အပျိုလိုပဲ။ အရမ်းရှက်နေတယ်”

အရေးထဲ ဝါသနာအိုးနှင့် တွေ့နေရပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ၊ ညားခါစပဲဗျ။ ရှက်တာပေါ့။ ဖက်အိပ်တာ ခင်ဗျားတို့ စောစောကမမြင်ဘူးလား”

နွေဦးက ယုတ္တိရှိအောင် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဖြေတော့ တောပုန်းများက တဟားဟားအော်ရယ်ကြသည်။

“ကဲ! ဟေ့ကောင်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းမှာပဲ။ ပြစ်မှုတွေက အများကြီး။ ပထမ ငါတို့ပစ္စည်းတွေ ဘယ်နေရာမှ ဝှက်ထားသလဲ စစ်ရမယ်။ ဒုတိယ ငါတို့စခန်းချထားတဲ့နေရာကို သိသွားတဲ့အတွက် ပြန်လွှတ်လို့မဖြစ်တော့ဘူး”

“ဟင်!”

ဘယ်လိုမှ လွတ်လမ်းမမြင်ပါလား။ သို့ဖြစ်စေ... နှစ်ယောက်စလုံးကိုဖမ်းသွားလျှင် တော်ပေဦးမည်။ သူ့အသက်ရှင်နေသမျှတော့ ခင်မန္တီကို ကာကွယ်ရပါမည်။ ကိုယ်လွတ်ရန်ဖို့ နွေဦး ယောင်လို့တောင် ဖိတ်မကူးမိ။

“ကဲ! ထ... မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး”

“ဟာ! ဆရာ၊ ဒီကောင်ကို ဘာလုပ်ဖမ်းနေသလဲ။ ရှုပ်က ရှုပ်နဲ့”

“မဖမ်းလို့ မင်းအဘကို ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“သတ်ပစ်လိုက်ပေါ့ ဆရာရဲ့”

“အာ... အလကားနေရင်း လူသတ်တာတော့ ငါအားမပေးဘူး။ ကဲပါကွာ... လျှာတွေရှည်လို့ ဒီနှစ်ကောင်ကို စခန်းခေါ်သွားကြဦး”

နေရင်းထိုင်ရင်း သူတို့နှစ်ယောက်မှာ သုံးပန်းသွေဖြစ်သွားရသည်။ အပျော်အမဲပစ်ထွက်လာခါမှ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်နေရချေတော့ပြီ။ ရှေ့သောက် ဘယ်လိုတွေ ရင်ဆိုင်ရဦးမည်မသိ။

သို့သော် နွေဦးကို ရူးသည်ပဲပြောပြော၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ ပျော်သလိုတောင် ခံစားရသည်။

ဘာကြောင့်ဆို သူ့လကလေးက သူ့ရင်မှာ ခိုဝင်မှီတွယ် အားတိုနေလို့ပင်။

အခန်း(၉)

သူတို့အဖွဲ့က လူအင်အား နှစ်ဆယ်ခန့်မျှ ရှိသည်။
 စီးပွားရေးအဖွဲ့လားတော့ မသိ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုရားဌာန
 တိုက်ကိုဖောက်သည်ဆိုမှတော့ သူတို့၏လားရာက အရှင်းသား။
 ခင်မနွဲ့နှင့်နွဲ့ဦးကို တဲတစ်ခုမှာ အတူချုပ်နှောင်ထားကြသည်။
 အစောင့်တွေဘာတွေနှင့်။ သူမတို့မှာ ပါရှိသည့်အမဲပစ်သေနတ်ကိုလည်း
 သိမ်းထားကြလေပြီ။ သို့သော် ခင်မနွဲ့မှတ်ပြောင်းကိုတော့ မသိမ်း။ အထဲ
 သေးလို့လား၊ မီးမှတ်သည့်မီးပြောင်းအရွယ်လေးမို့ အရေးမစိုက်သည်
 တော့ မသိ။
 သူမ၏ကျောပိုးအိတ်ကိုလည်း သေချာရှာသည်။ နွဲ့ဦးမှာတော့
 အိတ်မရှိတော့။ ကိုဝင်းမိုးနှင့် နှစ်ယောက်အတူထည့်သည့်အိတ်က
 တော့ ပါသွားချေပြီ။
 သူမကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ အဝတ်တစ်စုံနှင့် တိုလီမှတ်စလေး

တို့သာ တွေ့သဖြင့် ပြန်ပေးခဲ့သည်။
 ချုပ်နှောင်ထားသည့်တဲထဲမှာ ခင်မနွဲ့နှင့်နွဲ့ဦး သတိမိရိယာဖြင့်
 နိုင်လိုက်ကြ၏။ စကားပြောလို့မရ တိုင်ပင်လို့မရ။ အစောင့်တစ်ယောက်
 အမြဲရှိနေသည်။ သူမတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်သာ ကြင်နာစွာ
 ကြည့်နေမိကြသည်။
 “အစ်ကိုလည်း ဒုက္ခပဲနော်”
 “ရှု... သူများတွေ သိကုန်ဦးမယ်။ သွေးကွဲစကားတွေ မပြော
 တော့။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က လင်မယားလေ။ အားနာစကားတွေ
 ပြောရဘူး”
 သူ နောက်သလား။ အတည်ပြောသလား။ ခင်မနွဲ့ မသိ။ သို့
 သူ့ရုပ်သွင်က စိတ်ညစ်ဟန်မရှိဘဲ ကြည်လင် ဝင်းပနေတာတော့
 ကြည့်ရရား။
 လင်မယားဆိုတာ ကောင်းတူဆိုတူပေါ့ မိန်းမရဲ့။ သေအတူ
 တွေ့ရှိနေရမှာပဲ။ ကိုယ်တော့ အခုပျော်တောင် ပျော်သလိုပဲ”
 ဒီအထိပြောတာတော့ တဆိတ်လွန်ပြီဟု ခင်မနွဲ့ ထင်မိသည်။
 တော်အူမြူးနေသူကြီးသို့ သူမ ကြိတ်ဆိတ်ပစ်လိုက်သည်။
 “အား... လား... လား”
 “ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ”
 နွဲ့ဦးက ယောင်အော်မိသည်မို့ အစောင့်က အရေးတယူ လှမ်း
 သွားသည်။
 “ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မိန်းမက ကျိုးစားလိုက်လို့ပါ”
 နွဲ့ဦးအသံ၊ နွဲ့ဦးဟန်ကိုကြည့်၍ အစောင့်မှာ တော်သော်စိတ်

ပျက်သွားပုံရလေသည်။

“ကိုယ့်လူတို့ရာ၊ အဖမ်းခံနေရတယ်ဆိုတာလေးများလည်း သတိရကြပါဦးနော်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ငပလီရောက်နေတယ်များ မှတ်သလားမသိဘူး”

အစောင့်၏စကားကြောင့် ခင်မဒွိက သူ့ကိုမျက်စောင်းထိမှီးပွစိပွစိရေရွတ်လေသည်။

“လွတ်ရေးလေး ဘာလေးတော့ မစဉ်းစားဘူး။ အလကား အရှင်နေတယ်... သေချင်လို့”

“သေသေကွာ... မသေခင် မိန်းမတောင် ရနေမှပဲ။ သေမယ်ဆို သေပျော်ပါပြီ”

“အစ်ကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မဒွိ ပိတ်အော်လိုက်သံက အနည်းငယ် လန့်ကျယ်ကျယ်သွားသည်။ အစောင့်က လှည့်ကြည့်ပြန်၏။ ပြီးမှ စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကို ခါရမ်းနေလေတော့သည်။

“မပူပါနဲ့ကွာ... ကိုယ့်အစွမ်းအစကို မင်း မကြာခင် မြင်ရမှာပါ။ အခုတော့ အိပ်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် နွေဦးက တဲကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တုံးလုံးလုံးလုံး လိုက်လေသည်။ သို့သော် အိပ်တာ ကောင်းကောင်းမအိပ်။ တဲခေါင်တိုက်ကိုမှီပြီး စိတ်ပျက်နေသည့် ခင်မဒွိသို့ ရှုန်းရှုန်းစားစား ငေးကြည့်နေလေသည်။ သူ့မှာ စိတ်ညစ်ရမလိုလို၊ စိတ်ရှုပ်ရမလိုလို၊ ရန်သူတွေကိုကြောက်ရတာက တစ်မျိုး၊ သူ့ကိုရင်ဖိုရတာက တစ်သွယ်။ တော်တော်ကြီးစိတ်ပျက်စရာကောင်းနေတော့သည်။

သည်စဉ် သူတို့တဲရှေ့သို့ လက်နက်ကိုင်တစ်ဦး ရောက်လာပြန်သည်။

“ဟေ့! စစ်မေးစရာရှိလို့ ကောင်မလေးကိုလာခေါ်တာ”

အောင်မယ်... ရာရာစစ တစ်ယောက်တည်း ခွဲခေါ်လို့ ဘယ်ညှဉ်းနိုင်မလဲ။ နွေဦးကို လာစမ်းလို့မရ။

“ဟေ့! တစ်ယောက်တည်းခေါ်လို့ ဘယ်တော့မှမရဘူးမှတ်၊ မေးရာရှိ နှစ်ယောက်စလုံးမေး၊ ခေါ်စရာရှိ နှစ်ယောက်စလုံးခေါ်၊ မင်းတို့ ဆရာတွေကို ဒီအတိုင်းသွားပြန်ပြောလိုက်”

“အောင်မာ! မင်းက ဘာကောင်မို့လို့လဲ၊ သေချင်လို့လား”

“ရတယ်၊ သေလည်း နှစ်ယောက်အတူ ဖက်သေသွားမယ်”

နွေဦးက ဒေါနှင့်မာန်နှင့်ပြောနေသည်မို့ ခင်မဒွိ သူ့လက်ကို ဆွဲထားရသည်။

“အစ်ကို”

“ဘာလဲ၊ မင်းက တစ်ယောက်တည်း လိုက်သွားချင်လို့လား”

“မလိုက်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို စိတ်ကြီးနေလို့ စိတ်ကို သွေခိုင်းတာပါ”

အပြင်မှ လက်နက်ကိုင်ကြီးက တွေဝေနေပြီးမှ...

“ကဲ! ဒါဆိုလည်း နှစ်ယောက်စလုံးသာ လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ သွားသော် ပြန်လိုက် လုပ်မနေနိုင်တော့ဘူး”

တဲတံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် လိုက်သွားကြရသည်။ ခင်မဒွိထဲကလိုပင် တဲအလယ်ကွက်လပ်ကြီးမှာ ထိုင်စရာတန်းလွှားများ ထားပါ၏။ အလယ်ခေါင်စားပွဲကြီးကတော့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ညီ

ညာစွာဖြတ်ထားသည့် ပင်စည်ကြီးဖြစ်သည်။

ထိုနေရာမှာ ဆရာကြီးဆိုသူတွေ ထိုင်နေပါ၏။ အားလုံး လူကြီးရုပ်တွေ ဖြစ်နေရသည့်ကြားထဲ ခင်မန္တီကိုလည်း အားမနာပါးမနာ စာမတတ်ပါးမတတ် ဝိုင်းကြည့်နေကြသေး၏။ တော်တော်ခံပြင်းစရာကောင်းလှသည်မို့ နွေဦး လက်သီးဆုပ်မိ အံ့ကြိတ်မိခဲ့သည်။

“အစ်ကို”

အသံတိုးတိမ်တိမ်လေးဖြင့် ခင်မန္တီက သူ့လက်ကို ဆုပ်ညှစ်သူ့ကိုမော့ကြည့်လေတော့မှ သူ ပျော်ဝင်ညွတ်နူးသွားရသည်။ သူမာမလိုအပ်ဘဲ ပြဿနာဖြစ်မှာမို့ပဲပင်။

“ကဲ... ထိုင်ကြပါ”

သူတို့ကိုစစ်မေးမည့်သူက ရည်မှန်ယဉ်ကျေးပုံရသည့် လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ပြဿနာကတော့ မင်းတို့ကို မသင်္ကာတာပဲ။ မနစ်က အလုပ်ကို ဝင်ရှုပ်သွားတဲ့ကိစ္စကို အစိုးရတပ်တွေကြောက်တဲ့အတွက် အမှန်တရားမှ အခွင့်နည်းနည်းသာမှ တို့တွေလာပြီး ပြန်ရှာရတာပဲ။ ငါတို့ပစ္စည်းတော်တော်တန်ဖိုးရှိတယ်။ အခု မင်းတို့လာတာ အဲဒီပစ္စည်းကို ပြန်ထုတ်ရှာတာ မဟုတ်လား”

သည်မေးခွန်းကိုမေးတာလည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရှိပေမယ့် ဘယ်လိုမှ လက်မခံကြ။ ယခုလည်း ငြင်းရပြန်တော့မည်။

“မဟုတ်ပါဘူးလို့ ကျွန်မတို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ ကိုယ့်ဟာအပျော်အမဲပစ်ထွက်လာကြတာပါဆိုမှပဲ”

“ငါမယုံဘူး”

“မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“တတ်နိုင်ရမယ်၊ မင်းတို့ကို ရောင်းစားရမယ်”

“ဘာ!”

သောင်းကျန်းသူတို့၏ဇာတိရုပ် ပေါ်ချေပြီတည်း။ နွေဦး ဆတ်ထလိုက်သဖြင့် ခင်မန္တီက လက်ကိုဆွဲထားရပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ပြန်ပေးဆွဲသလိုမျိုး လုပ်ပါလား၊ ကျုပ်တို့ကို ရွေး... ပိုက်ဆံပြန်ရရင် ပြန်လွှတ်ပေါ့”

“မလုပ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီနည်းလမ်းက အန္တရာယ်ကြီးတယ်။ ငါတို့ပြေးပြေးရလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ကိုပြန်ပေးဆွဲလို့လည်း တူတူတန်တန် ရမဟုတ်ဘူး။ ကဲဟေ့... ပြန်ခေါ်သွားလိုက်”

ဆွေးနွေးပွဲက ပြီးသွားခဲ့ပြန်သည်။ သို့သော် သူမတို့ရင်ထဲမှာ ကြီး ပျိုးလာခဲ့စေပြီး ရောင်းစားမတဲ့... တော်တော်ရက်စက် ယုတ်မာတွေပဲ။ အေးလေ... ဘုရားဌာပနာကိုတောင် ဖောက်ယူတော့ မိန်းမတွေကိုလည်း ရောင်းစားမှာပဲပေါ့။

“ကဲ... ဝင်၊ ဒုက္ခမရောက်ခင် သုခနဲ့နေကြဦး”

အစောင့်ကြီးက သူမတို့ကို အချုပ်ခန်းတဲထဲ သွင်းပြီး တံခါးကို ချိတ်လိုက်သည်။

နွေဦးက မေးကြောကြီးများ ထန်တင်းအောင် အံ့ကြိတ်လျက် သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်သည်။

“ကို... ”

သူမ နွေဦးရင်ခွင်မှာ ခေါင်းထိုးပြီး ငိုကျွေးမိတော့ပြီ။ ဘယ်လို... ဒီအန္တရာယ်က လွတ်ပါတော့မလဲ။ ဘိန်းဖြူနဲ့လဲမတဲ့။ နှစ်ထပ်

ကွမ်း ယုတ်မာမည့်သူတွေ။

“မငိုပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ ကိုယ် ဒီအန္တရာယ်ကလွတ်အောင် အသက်စွန့်ပြီး ကြံစည်ပါမယ်။ မင်းစိတ်ချ... ကိုယ် မသေဘဲနဲ့ ဘယ်တော့မှ မင်းဒုက္ခမရောက်စေဘူး”

“ဟင့်အင်း... ကိုသေမှတော့ ကျွန်မလည်း လိုက်သေမှာပေါ့။ ယခုတော့ သူမတို့ တကယ်ပဲ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြချေ။ ဘယ်တုန်းက ဖြစ်သွားလိုက်တာလဲ။ နားလည်မှုချစ်သူတွေမို့ ဖွင့်ပြောထက် နက်ရှိုင်းခဲ့လေပြီ။

“ကဲ... နားလိုက်ဦးနော်၊ ကိုယ့်ကိုအားကိုးစမ်းပါ အချစ်ရယ်။ တဲလေးအတွင်းမှာ ခင်မန့် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းရင်း စဉ်းစားမရတော့ပြီ။ ကိုက သူမနှင့် တစ်တောင်အကွာလောက်မှာ၊ သူမတို့ အိပ်ပျော်ပုံမရ။

လက်နက်ကတော့ မှုတ်ပြောင်းနှင့် အဆိပ်မြှားပဲရှိသည်။ သော် ဒါကိုပဲ အားကိုးရတော့မည်။

“ကို...”

“ဘာလဲ ချစ်”

“ခုညပဲ ဒီကပြေးမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ လလည်း မသွားတော့တော့ တော်သေးတယ်။ လအရမ်းသာနေရင်လည်း ပြေးလို့ကောင်းမဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့! ဟိုနှစ်ယောက် ဘာတွေ ထွတ်ထိုးနေတာလဲ။ ကြယ်စင်ပျိုလေး... ထွက်ပြေးဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့၊ တောခွေးစားမိသွားမယ်။ သူမတို့ တီးတိုးတိုင်ပင်နေကြဆဲ၊ အစောင့်ကြီးက လှမ်းကြည့်

ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ မသင်္ကာနေမှာစိုးသည့်အတွက် တိုင်ပင်ခြင်းကို ခပ်ပြီး သူမတို့ ကျောချင်းကပ် အိပ်လိုက်ကြသည်။

အိပ်လို့တော့ ဘယ်ပျော်မလဲလေ...

○○○

အခန်း(၁၀)

စခန်းမှာ ဘာအထိမ်းအမှတ်လုပ်လေသည်မသိ။ ဒါမှမဟုတ် ဒီလိုပဲ သောက်ကြစားကြလေသလား။ စည်းကမ်းမရှိရင် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဟာ ပျက်ဖို့ပဲရှိတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့၏သောက်ပွဲစားပွဲကို ခင်မန့်နှင့်နှွေဦး တဲအတွင်းမှ မြင်နေရလေသည်။

သူမတို့၏အစောင့်ခမျာလည်း ဖင်တကြွကြွ၊ သူလည်း သောက်ချင်ရှာပေလိမ့်မည်။ နွေဦးက အစောင့်အား သွေးတိုးစမ်းကြည့် မေးကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရော သွားမသောက်ရဘူးလားဗျ၊ တောဝက်ကင်နဲ့ကြီးကလည်း ကျွန်တော်တို့တောင် သွားရည်ကျတယ်”

“သွားချင်တာပေါ့ဗျ၊ သောက်ချင်စား ဂ်တာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့စောင့်နေရလို့ပေါ့။ သိပ်ရှုပ်တာပဲ”

“သွားလည်းရပါတယ်ဗျ၊ သော့ခလောက်ကြီးလည်း ကျွန်တော်

တို့ ကျော်ဖြတ်မထွက်နိုင်ပါဘူး။ မြေလျှိုးမိုးပျံ့လို့ရတဲ့ မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာဆည်း မဟုတ်ရပါဘူး”

“မရဘူးဗျ . . . ဆရာကြီးက မကြိုက်ဘူး။ တာဝန်က တာဝန်၊ တော်ကြာ သူတို့ လူလာလဲပါလိမ့်မယ်လေ”

အစောင့်လူပြောသည့်အတိုင်း မကြာခင် လူလာလဲလေသည်။ အစောင့်နှစ်ယောက် သော့ပေးတာ၊ နှုတ်ဆက်တာ၊ မှာကြားတာတွေကို သူတို့ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

နောက်လာသည့်အစောင့်က တော်တော်ရုံပြနေလေသည်။

“ဟေ့ကောင်! သတိလည်းထားဦးနော်၊ ဖြစ်ရဲ့လား”

“သိပ်ဖြစ် . . . ငါ့မှာ ဒါရှိတယ်၊ ဒါနဲ့မရရင် ဒါနဲ့ပစ်မယ်”

အစောင့်က စားပုတ်ပြလိုက်၊ သေနတ်မြှောက်ပြလိုက်ရှိသည်။

အစောင့်ကတော့ မစင်အနံ့ရသည့်ခွေးနယ်၊ တောဝက်ကင်ရှိသည့် သောက်ပွဲသဘင်ရှိရာသို့ တအားပြေးလေသည်။

သူမနှင့်နှွေဦး တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ဆုပ်ညှစ်ပြီး သွက်ပေးလိုက်ကြသည်။ အစောင့်လူငယ်ကတော့ တဲတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝိုက်ညှိပြင်နေသည်။ ခင်မန့်တို့ လုပ်ငန်းစရမည်။

“ရှု . . . ဒီမှာ . . . ဒီမှာ အစ်ကိုကြီး၊ မဒွီယောကျ်ား အိမ်သာတစ်ချင်လို့၊ အစ်ကိုကြီးတို့မှာ အိမ်သာရှိရဲ့လားဟင်”

“ဘာ . . . ဘာလဲ၊ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်မလုပ်နဲ့၊ တောထဲလာပြီး အိမ်သာမေးနေတယ်၊ အကြံအဖန်တွေ မလုပ်နဲ့၊ နင်တို့အကြံ ငါမသိဘူးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ သူ တကယ့်ကို မအောင်နိုင်

တော့လို့ပါ။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မအောင်နိုင်လို့ပါ။”

“မအောင်နိုင်လည်း အဲဒီအထဲမှာပဲ ပါကွာ၊ မင်းတို့ကို ငါ တံခါးဖွင့်မပေးနိုင်ဘူး။”

အစောင့်လူငယ်က တော်တော်စီရိယရှိနေလေ၏။ သတိတွေ အင်မတန်ကောင်းနေသည်။

“ကျွန်တော့်တာသာ တစ်ယောက်တည်း တောတိုးမှာပါဗျာ။ ကျွန်တော့်မိန်းမကို ထားခဲ့တာပဲ။ မိန်းမမပါဘဲ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်းတော့ ဘယ်ပြေးမလဲ။ လုပ်ပါဗျာ... ကျွန်တော် ထွက်ကျတော့မယ်”

နွေဦးက အဝီသရုပ်ဆောင်နေလေသည်။ သောက်ပွဲသဘာဝမီးပုံအရောင်နှင့် သူတို့တဲတစ်ဝိုက်လည်း လင်းတော့နေသည်။ သို့သော် ခပ်မှိန်မှိန်သာ။

“ကဲ! ဒါဆိုလည်းထွက်၊ ဟိုကောင်မလေး ကျန်ခဲ့၊ မင်းတော့ စိတ်မပူဘူး... တို့လည်း မနက်ဖြန် စခန်းပြောင်းတော့မှာ။ အဓိကကောင်မလေးပဲ၊ ကောင်မလေးကမှ တို့အတွက် ရွှေတွင်း၊ မင်းကတော့ အလကား... ဖွတ်ကျား”

အစောင့်လူငယ်ကပြောပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ မီးပုံပွဲမှ မီးရောင်ကြောင့် နွေဦး ကြံစည်ဖို့အခွင့်မသာသေး။ တံခံဘေး သစ်ပင်ခြုံစမ်းသွားယောင်ပြရသည်။ ခင်မနွီ ဆက်လက်ကြံစည်ပြန်သည်။

အစောင့်လူငယ်၏ ဒဿိဒယိုင်ကိုယ်လုံးကြီးနှင့် အဆီပြန်ချော့နာ၊ မျက်လုံးရဲရဲတို့က ခင်မနွီထံမှာ စုန်ရေ ဆန်ရေ ကျက်စားနေသည်။

“အစ်ကိုကြီး... ကျွန်မအနားမှာ နေပါဦးနော်၊ ကျွန်မကြောက်

သိပါ”

လူငယ်က တဟားဟားရယ်ရင်း သူ့နှာခေါင်းပွတ်လိုက်၊ နှုတ်ဆင်းပွတ်လိုက်ဖြစ်နေသည်။

“ဘာလဲ... မင်းက ကြောက်တတ်သလား၊ စိတ်ချ၊ မကြောက်နဲ့... အစ်ကိုကြီး ဖက်ထားပေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူက တဲထဲဝင်လာဖို့ပြင်သည်။ သူ့အာရုံအစ်ခုလုံး ခင်မနွီထံမှာ။ တဲတံခါးလည်း ပြန်မပိတ်ရသေး။ သစ်ပင်ရိပ်နဲ့ နွေဦး လှစ်ခနဲထွက်လာပြီး အစောင့်ကို လည်ပင်းညှစ်လိုက်သည်။

“အစ်ကို... သေအောင်တော့ မသတ်လိုက်နဲ့နော်”

“အင်းပါ... ထွက်... ထွက်... မင်းထွက်”

အစောင့်လူငယ် ပျော့ခွေသွားစဉ် ခင်မနွီက လှစ်ခနဲထွက်လိုက်သည်။ ကံအားလျော်စွာ မီးပုံပွဲကလည်း အရောင်မှိန်ချိန်။

နွေဦး အစောင့်ထံမှ အမဲလိုက်ခားမြှောင်နှင့်သေနတ်ကို ဖျတ်ခနဲယူပြီး စောင့်နေသည့်ခင်မနွီထံသို့ အပြေးရောက်သွားသည်။

“လာ... အစ်ကို၊ မကြာခင် သူတို့သိလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို မကြောက်နဲ့နော်၊ ရိုးမတောကြီးတစ်ခုလုံးက ကျွန်မတို့ကို အကာအကွယ်ပေးနေမှာ။ ပြီးတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်... သိလား”

သူကပဲ တစ်ပြန်ကြီးအားပေးနေသည့် ခင်မနွီလေးကို နွေဦး သိင်ချစ်သွားရသည်။ ခွေးမလေး... နောက် အေးအေးဆေးဆေးရိုး တင်အိကို တစ်ချက်လောက် ခပ်ဆတ်ဆတ်ရှိက်ပစ်ရမည်။ လူကိုများ ပြေးလွန် လက်မရှိ၊ အစွမ်းအစမရှိသည့်ယောက်ျားမှတ်လို့။

ရိုးမကလည်း နက်၊ ညကလည်း ည၊ စခန်းနှင့်ဘေးရာသို့ရာ

ပြေးနေကြရသည်။ ဘယ်တွေ့ရောက်နေမှန်းတော့မသိ။ မကြာမီ စခန်း
ဘက်ဆီမှ ဆူဆူညံညံအသံများနှင့် သေနတ်ပစ်ဖောက်သံများ ကြားလိုက်
ရသည်။

“အဲ... မနီရေ၊ သူတို့သိကုန်ကြပြီ”

“မပူနဲ့ အစ်ကို၊ လာ... ဟိုးသစ်ပင်အုပ်အုပ်တွေဆီ ပြေးကြ
မယ်”

ခင်မနီအကြံပေးသည့်အတိုင်း သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကြီးများရှိရာသို့
သူတို့ပြေးကြသည်။

“သစ်ပင်ပေါ်တက်နေကြမယ် အစ်ကို”

“ဟာ! ကိုယ် မတက်တတ်ဘူးကွ”

“လာပါ... ကျွန်မလုပ်တာပဲ ကြည့်ပါဦး”

သူမက ထုံးစံအတိုင်း ကျောရိုးအိတ်ကလေးထဲမှ ဓားကောက်
နှင့်ကြိုးကို သစ်ပင်အုပ်အုပ်မြင့်မြင့်ကြီးပေါ်သို့ ဆတ်ခနဲပစ်ပေါက်တင်
လိုက်ပြီး မျောက်ကလေးကဲ့သို့ ကြိုးကိုဆွဲကန် တက်သွားသည်။ တကယ့်
ကို မျောက်ကလေးလို မြန်မူမြန်။

ပြီးမှ ဓားကိုဆွဲနှုတ်၊ သစ်ပင်ခွကြားမှာ ကြိုးကိုရစ်ပတ်ပြီး
သူ့ကိုတက်စေသည်။

“လာ... ကို၊ မြန်မြန်တက်ခဲ့”

သူကလည်း ကြိုးကိုဆွဲပြီးလောက်တော့ တက်တတ်ပါသည်လေ
မျောက်ကဲ့သို့ပေါ့။ မကြာမီ သူလည်း အပင်မြင့်မြင့်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်သွား
ခဲ့သည်။

“တို့နှစ်ယောက် ပြန်ပြန်ရောက်ရင် အုန်းပင်တက်စားကြမယ်”

သီလား”

“အရေးထဲ ကိုရယ်၊ နောက်နေရသေးတယ်”

မိန်းမသားပီပီ ရင်ထိတ် စိတ်ပူနေသည့်ကောင်မလေးသို့ နွေဦး
နွေဦးလိုက်သေးသည်။

“ဟာကွာ... ကို... ကျွန်မ ရေမချိုးရသေးဘူး၊ အားနာတယ်”

“အားတော့မနာပါနဲ့ကွာ... ရပါတယ်၊ ကိုယ် စိတ်မဆိုးတတ်

ဘူး”

ဘာပဲပြောပြော ကောင်မလေး စိတ်ပူတာတွေ ပျောက်သွားပြီး
တို့ဆွဲဆိတ်ဖော် ရလာခဲ့သည်။

“သွား... လူလည်ပန်ကာကြီး”

“ဘွဲ့ကလည်း ရည်လိုက်တာနော်၊ ဒါ ချစ်ဘွဲ့ထူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ရှုး... ”

မကြာမီ စခန်းမှလိုက်လာသည့်ခြေသံများ ကြားလိုက်ရလေ၏။
တို့နှစ်ယောက် သစ်ပင်မြင့်မြင့်အုပ်အုပ်ကြီးပေါ်မှ အားလုံးမြင်နေရသည်။

သစ်ပင်ပေါ်တက်နေလိမ့်မယ်တော့ သူတို့တွေးထင်ပုံမရ။ ခင်မနီ သစ်ပင်
တက်ကျွမ်းသည်ကို နွေဦး ကျေးဇူးအရမ်းတင်မိသွားသည်။ သစ်ပင်တက်

သွားသည့် ကောင်မလေးကို အေးအေးဆေးဆေးရုံမှ ဆုချရပေဦးမည်။
“ခွေးကောင်တွေ၊ သေသေချာချာစောင့်ပါဆိုတာ နှာဗူးထနေ

သွား”

“စိတ်မပူပါနဲ့ အာစရိရယ်၊ ဒီကောင်တွေ ဝေးဝေးမပြေးနိုင်ပါ
ကျွန်တော်တို့ တောနင်းပြီးရှာပေးပါမယ်”

“စားရလုနီးကျခါမှ စားခွက် ကြောင်ကန်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲ။ ဒီ

ကောင်မလေးရှပ်နဲ့ ကိုယ်လုံးမျိုးဆို တော်တော်ရမှာ... တောက်!"

စကားပြောသံများအားလုံး ကြားနေရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သစ်ပင်ထက်မှာ ငြိမ်သက်စွာရှိနေကြရသည်။

"ဟော! ဟိုဘက်က လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နဲ့ ဆရာကြီး"

သုံးယောက်က တောကောင်ကလေးများ တီးနေရာဘက်သို့ သူတို့နှစ်ယောက် ပုန်းနေသည်အထင်နှင့် ပြေးထွက်သွားကြသည်။

"လူစုခွဲရှာဟေ့၊ မလွတ်စေနဲ့။ အဲ! ကောင်လေးကိုတော့ ထွေရင် ပစ်သာချလိုက်... ရှုပ်တယ်"

"ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး။ အခုလည်း ကောင်လေးပါလို့ ထွေပြေးသွားနိုင်တာ။ သူ့တစ်ယောက်တည်းဆို ပွဲကပြတ်နေပြီ"

ကြားရသည့်စကားများကြောင့် နွေဦး ကြက်သီးထသွားသည် ကံကောင်းလို့ပါလား။ ခင်မန့်သာ မကယ်လျှင် သူသေရမည်မှာ မုချအမှန်

သစ်ပင်ခွကြားမှာ နေနေရပေမယ့် သစ်ပင်မြင့်မြင့် အုပ်အုပ်ကြီးက အချိုင့်အဝှမ်းကောင်းလှသည်။ သစ်ပင်ခွဆုံက နေသာထိုင်နိုင်ရုံလေသည်။

သေဘေးနှင့်နီးကပ်စွာ ကြားလိုက်ရသည်မို့ နွေဦး တအံ့တသက်နေမိသည်။ ကြောက်လို့တော့ မဟုတ်ပါ။ သူမကို တစ်စုံတစ်ရာ တင်မိ၊ ချစ်သွားမိလို့သာဖြစ်သည်။ ဒါကို သူမက သူ့ကြောက်နေသည့် ထင်သလားမသိ။ နွေဦးကိုယ်လုံးကြီးကို သူ့လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် အပေးဖက်တွယ်လာခဲ့သည်။

"ကို... အရမ်းကြောက်သွားလားဟင်၊ မန့် ရှိသားပဲကွယ်။ သေပြီးမှ ကိုသေရမယ်လို့ မှတ်ထားနော်။ မန့်အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်

သွားမှာပေါ့"

နိမိတ်မရှိသည့် ခင်မန့်စကားလေးအတွက် နွေဦး ရင်နှင့်သွားသည်။ အရိုင်းမလေးရဲ့စေတနာအတိုင်း ကြက်သီးထထုတ် ခံစားထိုင်ရသည်။

သူ ခင်မန့်ကို ပြန်လည်ထွေးပိုက်လိုက်ပါ၏။

"ကြုံဖန်ဖန် ကောင်မလေးရယ်၊ ဒါ ကိုယ်ပြောရမယ့်စကားပဲ။ နောက် သေစကားကျေစကားတွေ ဘယ်တော့မှမပြောနဲ့ကွာ။ ကိုယ် မခံစားနိုင်ဘူး။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အသက်တစ်ရာထိ နေရမှာ။ အဲဒါတွေသမီးတွေ မြေးတွေဖြစ်တွေ"

သူမက နွေဦးပါးစပ်ကို လက်ကလေးဖြင့် လှမ်းပိတ်သည်။

"ခုအချိန်မှာ ဒါတွေထားလိုက်ပါဦး ကိုရယ်၊ အနာဂတ်တွေ အမှတ်ထားလိုက်ပါဦးနော်"

"ဘာလဲ... မင်းက ကိုယ့်ကိုမယုံတူလား၊ ကိုယ် ယောက်ျား ခင်မန့်ရယ်"

"ကိုကိုယုံပါတယ်၊ ကံကြမ္မာကြီးကို မယုံတာပါ။ ကဲပါ... ကိုမင်း စကားကျွံရင် နှုတ်လို့မရပါဘူး။ ကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေးပြီးမှ နှုတ်တွက်ရင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လှည့်စားရာရောက်ပါတယ်"

"ကိုယ့်ကို ကတိပျက်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်မ မယုံဆဲချင်ဘူး။ ကို အနားယူလိုက်ပါဦးနော်၊ ကို မောနေပြီ။ ကျွန်မက မွေးကတည်းက ခပ်ကြမ်းကြမ်းနေလာခဲ့ရသူပါ"

သူ တကယ်လည်း မောပန်းနေရပေပြီ။ အသက်လုပြေးခဲ့ရတာ ခင်မန့်အချစ်တွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရလို့ဖြစ်သည်။ ကောင်းလေးရဲ့

အချစ်၊ ကောင်မလေးရဲ့ ဒဿနတွေကို သူဖြိုသွားသည်။

သစ်ပင်ကြီးရဲ့ခွကြားက ရုက္ခစိုးတို့၏ဗိမ္မာန်နယ်။ ချစ်သူမလေး
ရှိလို့နေမှာပေါ့။

ရန်သူတွေလည်း ဝေးကွာသွားပြီမို့ ချမ်းမြေ့မှုဒီရေအလျဉ်း
သူ့နှလုံးသား၏စိုးရိမ်ရေမှတ်ကို ကျော်လွန်သွားခဲ့သည်။

နွေဦး သူမကို ပွေ့ယူဖျစ်ညှစ်လိုက်မိသည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲ မဒွီရယ်၊ ကိုယ် ရူးရတော့မယ်”

ကောင်မလေး၏နှုတ်ခမ်းထူထူရဲ့မျှားက အင်ကြင်းအတွေ့သဖွယ်
သူငဲ့နမ်းဖို့ပြင်တော့ သူမက ရုန်းဖယ်သည်။

“ဟင့်အင်း... ကို၊ ကျွန်မတို့ အရမ်းကြီးမချစ်ကြနဲ့ဦးနော်။ ကံ
ကြမ္မာကြီးက ဘယ်လိုလာမယ်မှန်းမသိသေးဘူး။ ကိုကို ကျွန်မ တစ်သက်
လုံးချစ်နေပါရစေ။ လူယုတ်မာတစ်ဦးလို့ ဘယ်တော့မှ မမြင်ချင် မထင်
ချင်ပါရစေနဲ့နော်”

ကောင်မလေး၏စကားများကို သူ နားမလည်။

“ဘာလဲ... မင်း ကိုကိုမချစ်ဘူးလားကွယ်”

သူမက ခေါင်းလေးကိုသာ ညင်သာစွာ လွှဲခါနေသည်။ ရှမ်း

“အဲလိုမျိုးတော့ မချစ်သင့်သေးပါဘူး ကိုရယ်၊ ကို စိတ်မထိုင်
နိုင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မ နောက်သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှာ သွားနေလိုက်မယ်
ကို ဒီအပင်မှာ ကျန်ခဲ့နော်”

“ဟာကွာ... အဲလိုကြီးတော့ မစိမ်းကားပါနဲ့၊ ခု သေမလား
တော်ကြာ သေမလား မသိရတဲ့ဘဝမှာ ချစ်သူအနားမှာပဲ နေပါရအောင်
မင်းမကြိုက်ရင် မချစ်တော့ပါဘူးကွာ၊ ဖက်ထားရုံလေးတော့ ဖြစ်တယ်”

တုတ်လား”

ဈေးဝယ်သူကြီးလို နွေဦး ဈေးဆစ်နေမိသည်။ ပြီး သူ့သားမွေး
နွေးထည်ကြီးကို ဖစ်ခွဲဖွင့်၊ ခင်မဒွီ့ကို သားပိုက်ကောင်လေးလို ပွေ့
ညှစ်ထားလိုက်သည်။

“ဒီထက်ပိုက်လာရင်တော့ ကျွန်မ သစ်ပင်ပေါ်က ခုန်ချလိုက်
တော့မယ်”

“အေးပါကွာ... အေးပါ၊ အသားယူတာ မဟုတ်ရပါဘူး။ အရမ်း
ညှစ်ချမ်းလို့ပါ၊ ငါ့ဘဝကလည်း ကြိုးတန်းပေါ် လမ်းလျှောက်နေရသလို
ပါလား။ ခြောက်... သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ငါ့ဘဝနယ်၊ သူများ
မြင်ရင် သနားကြဦးမယ်”

“အမယ်... သူကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး”

ရယ်သံအုပ်အုပ်လေးများက ညဌကကလေးများ တွတ်ထိုးသံ
ရောနှောသွားခဲ့သည်။

နှင်းတွေကလည်း ဖြိုးဖြိုးဖြဖြ...

လရိပ်က မသွာတသား...

အချစ်ဆုံးကောင်မလေးနှင့် အင်ကြင်းပင်ရိပ်မှာ ဒီညကို တစ်
သောလုံးရှည်အောင် ဆွဲဆန့်ချင်မိတော့သည်။

ခခနန်း(၁၁)

နံနက်လင်းတော့ ကျေးငှက်ကလေးများအသံဖြင့် ရိုးမက ခြံလည်လှပလာခဲ့သည်။ သို့သော် သူမတို့ သစ်ပင်အောက်သို့ မဆင်းရဲသေးအခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ရသေးသည်။

သူမတို့ရောက်နေသာနေရာသည် ရန်သူ့စခန်းနှင့်တော့ ဆေးတော်အလှမ်းကွာခဲ့ချေပြီ။ ညက ရှာမတွေ့လို့ ယခုမနက် ထပ်ရှာနေတော့ အသေအချာ။

* တစ်ညလုံးပြေးလွှားနေခဲ့ရသည်မှီ သူမတို့ဗိုက်တွဲက ဆာထောလာကြပြန်သည်။ အစာလည်းမရှိ၊ ရေလည်းမရှိ၊ ယခုမှ အစာထိမခံ ငတ်ဖြစ်နေရတော့သည်။ ခင်မနွီ ကျောပိုးအိတ်လေးထဲသို့ ရှာဖွေ နှောက်ကြည့်မိသည်။

ညက သူတို့လာပေးသည့် တောဝက်သားကင်တစ်ဖုံကို တွေ့သည်။ သူမ မကုန်လို့ ထည့်ထားခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ရော့... ကို၊ ဒါလေးစားလိုက်။ ကို အရမ်းဆာနေတာ။”

သူမက ဝက်သားကင်လေးကို နွေဦးသို့ လှမ်းပေးသည်။

“တစ်ယောက်တစ်ဝက် စားမှာပေါ့ကွာ၊ ငတ်အတူတူ မစားရအတူတူပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုရယ်၊ ကျွန်မက မစားဘဲနေနိုင်ပါတယ်။ ခုနည်း မဆာသေးပါဘူး၊ မနေ့ကစားထားတဲ့အစာတွေက နှစ်ရက် သုံးဆက်တောင် အစာကျေမှာမဟုတ်ဘူး”

သူမ ညာပြောမိသည်။ သူ စားလို့မျှကျစေရန်ပါ။ ကိုယ်လည်း ဆာတော့ ဆာတာပေါ့နော်။ သို့သော် နွေဦးကလည်း မယုံပါ။

“မှန်း... မင်းဗိုက် စမ်းကြည့်မယ်”

“အို... ကို”

လူပျိုလက် ဝက်မြီးဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်မည်။ သူက သူမ၏ဗိုက်လေးကို စမ်းရှုံ့တင်မက ဖျစ်တောင် ကြည့်လိုက်သေး၏။

“စညာလေး... ဗိုက်ထဲမှာ လေတွေ အူတွေပဲရှိတယ်။ ကဲပါဘွား... အတူတူ တစ်ယောက်တစ်ဝက် စားကြတာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ကိုအသားတုံးတွေကို လွှင့်ပစ်လိုက်မှာနော်”

“စားမယ်... စားမယ်၊ လွှင့်တော့မပစ်လိုက်ပါနဲ့ ကိုရယ်၊ ရှားနွားပါးပါးလေးကို”

“ဒီလိုမှပေါ့၊ ရော့... ဟ၊ ကိုယ် ခွံ့မယ်။ မသေခင် ကြင်နာရတာမျိုး”

“အို! ကိုကလည်း နိမိတ်မရှိတာမရှိ၊ ဘာလို့သေရမှာလဲ။ ကျွန်မတို့ လွယ်လွယ်နဲ့မသေပါဘူးကွယ်၊ အစွမ်းအစတွေ ကျန်ပါသေးဘယ်”

သူမတို့နှစ်ယောက် နောက်ဆုံးလက်ကျန် အသားတုံးလေးထွက်ကြင်နာစွာ ဝေမျှစားလိုက်သည်။ မနွေက ပစ်လို့ရသည့်ဆတ်သားတွေလည်း ပြေးရင်းလွှားရင်း အထုပ်လိုက် အတွဲလိုက် ကျန်ခဲ့ပေပြီ။

သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ အဝေးသို့ သူမတို့ ငေးမျှော်ကြည့်ကြသည်။ လူရိပ်လူယောင်တို့ တွေ့ရဆဲ။ ရန်သူများက သည်အပင်များထဲသို့တော့တိုက်ရိုက်ရောက်မလာ။ သို့သော် အနားပတ်ဝန်းကျင်များမှာ သွားလိုက်လာလိုက် ရှာဖွေလျှက်ရှိနေကြသည်။

“ဒုက္ခပဲ... ရေဆာလိုက်တာကွာ”

နွေဦး လွှတ်ခနဲညည်းမိတော့ ခင်မနွီ စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်နေခဲ့သည်။

“အရမ်းဆာသလားဟင်... ကို”

“ဆောရီးကွာ... ကိုယ်က ယောက်ျားပဲ၊ တကယ်ဆို မနွီပိုပြီးဆာရမှာ။ လူရိပ်လူခြည်ရှင်းရင်တော့ ကိုယ် ရေထွက်ရှာဦးမယ်”

“အို! ကို သွားလို့မဖြစ်ပါဘူး။ ကိုကိုတွေ့ရင် သူတို့က သတ်မိမှာ။ ကိုကို အသေမခံနိုင်ပါဘူး။ မနွီ သွားမှာပေါ့”

“ဘယ်... မင်းကိုတွေ့ရင်လည်း သူတို့က ဖမ်းမှာ၊ ရောင်မမှာ။ မင်းသွားလို့မဖြစ်ဘူး။ မင်းကို ကိုယ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ ကိုယ်က ယောက်ျားပဲ၊ ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ကိုယ်ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမယ်”

“ကဲပါ... ကိုရယ်၊ ကျွန်မ အရှုံးပေးပါတယ်နော်”

သစ်ပင်ပေါ်မှာ စကားရည်လှပွဲက ခေတ္တပြီးဆုံးသွားတော့ ဆတ်မနွီတို့ အခြေအနေဆက်ကြည့်ကြပြန်သည်။ နေကလည်း တဖြည်းဖြည်း မြင့်လှပြီ။ ဗိုက်ဆာတာထက် ရေဆာတာက ပို၍ဆိုးလာသည်။ အာခံတွင်

ဆွဲ ခြောက်သွေ့လာပါ၏။ ရေအသက် တစ်မနက်သာဆိုတယ်၊ ယခု နုလယ်ရောက်တော့မည်။ ကြောက်နေလို့မဖြစ်တော့။

“မနွီ... ကိုယ် ရေထွက်ရှာလိုက်ဦးမယ်။ အစာလည်း ရှာကြည့်မယ်”

“အာ... မဖြစ်ပါဘူး ကိုရယ်၊ ခဏ... ခဏလေး မနွီသွားမယ်”

သစ်ပင်ပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲ ကြိုးလေးဖြင့် ခိုစီးခနဲချသွားသည်။ ခင်မနွီအသွင်က ငှက်တော်ကလေးတစ်ကောင်နယ်။ နွေဦး စပ်ရှားရှားဖြစ်နေနေရသည်။ သူမကို စိတ်အရမ်းပူနေသည်မို့ ကိုယ်လည်း ကြိုးကိုခိုစီးပြီး ခနဲချပစ်လိုက်သည်။

သစ်ပင်များ ခြုံနွယ်များကို အကာအကွယ်ယူပြီး ခင်မနွီသွားရာသို့ လိုက်သည်။ သူမကတော့ နွေဦးလိုက်လာတာ သိပုံမရ။ စစ်သွားလေးကိုလွယ်ပြီး သူမ ရေရှာနေလေသည်။

ရေကလည်း သန့်စင်နေမှ တော်တော်နှင့်ရှာလို့မတွေ့။ ခင်မနွီ ခြံထောက်များပင် ခွေယိုင်လှလှ။

“အာ...”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တောကောင်လေးတွေ စုဝေးဝံ့လျှိုးနေတာ တွေ့ရသည်။ ရေသောက်နေကြတာလား၊ မဟုတ်ပါဘူး... လဒ(ငြင်းတ)တွေ ခံသည်။ လဒတွေ ဝေဝဲနေတာ ရေသောက်တာလား၊ အကောင်တစ်ကောင်ကောင်ကို ထိုးဆိတ်စားသောက်နေကြတာလား။ ခင်မနွီ ထိုအခါ အဝေးနားသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

“ဟင်!”

လူတစ်ယောက် အူဟောင်းလောင်းပွင့်နေသဖြင့် သူမ အသေ အချာကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ! ကိုကြီးမိုး”

သွေးစီးများ ပေကျဲနေသောမျက်နှာကြီးက လန့်စရာ။ ထိုအတူ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ရပ်နှင့် ကိုကြီးမိုးဟူသောအသိကြောင့် တစ်နေ့လုံး ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည့် ခင်မန္တီ မူးဝေခွေယိုင်သွားခဲ့သည်။

“မန္တီ... မန္တီ”

သူမပါးစပ်ထဲသို့ ရေစက်ရေပေါက်များနှင့်အတူ ခေါ်သံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသလိုလို။

“ကိုကြီးမိုး”

ခင်မန္တီ ရှိုက်ညည်းမိသည်။ ကိုကြီးမိုး သေပြီ။ အတူတူ အမဲဖက် ထွက်လာခဲ့သူတစ်ဦး သေသွားပြီ။

သူမကို ကိုက ပွေ့ချီထားပါ၏။ ခင်မန္တီ ကလေးလေးတစ်ယောက် လို ငိုမိသည်။

“ကို... ကိုကြီးမိုး သေသွားပြီ သူဘာဖြစ်တာလဲဟင် သူ ဘာ ဖြစ်လို့ သေသွားတာလဲ”

နွေဦး မဖြေနိုင်။ ကိုဝင်းမိုး သယ်သွားသည့်ကျောပိုးအိတ်က ခြုံတစ်ခု၏ဘေးသို့ အထုပ်လိုက်ကျလျက်၊ ရွှေဆင်းတုသုံးဆူက အနည်းဆုံး ရွှေချိန်ငါးဆယ်သားမျှ ရှိလောက်သဖြင့် ကိုဝင်းမိုး လောဘတက်

သလားမသိ။ ယခုတော့ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ တောကောင်တစ်ကောင်ကောင် လက်ချက်ဖြင့် သူသေဆုံးသွားခဲ့ချေပြီ။

လောဘဟူသည် တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းပါတာကား။

“ကဲ! ကိုယ်တို့ အင်ကြင်းပင်ကြီးဆီ ပြန်ကြရအောင်၊ ကိုယ်တို့ နည်းတွေ ပြန်ယူပြီးရင် ခရီးဆက်ကြမယ်။ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့တာ ကောင်းပါတယ်ကွာ။ သစ်ပင်ပေါ်မှာ ကြောက်လန့်နေမယ့်အစား ကိုယ် နဲ့ ခရီးဆက်ကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကို၊ ကိုပါရင် မန္တီ ဘာကိုမှမကြောက်ပါဘူး။ သွား ဆယ်... ကိုကြီးမိုးအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဘူး ကိုရယ်”

“ဘာတတ်နိုင်မလဲကွာ၊ သူကြမ္မာ သူဖန်တီးတာပဲ”

“ရွာရောက်ရင် ဘယ်လိုပြောရပါမလဲ ကိုရယ်၊ မပုလဲကိုလည်း ဘယ်လိုပြောရပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွားလေသူ သိက္ခာမကျအောင်တော့ အဖတ် ညည်းမှာပေါ့ကွာ။ အတူသွားကြရင်း တောကောင်ခွဲတယ်လို့ပဲ ပြော နားပေါ့”

ကိုဝင်းမိုး၏အလောင်းကို သူတို့ ကျင်းတစ်ခုထဲ ချပေးလိုက်ကြ သည်။ ဪ... ရွှေငါးဆယ်သားကိုမက်ပြီး မလုပ်သင့်မလုပ်ထိုက်တာ လောဘတက်မိသည့် ကိုကြီးမိုးရဲ့ဇာတ်သိမ်းက မလှပချေပါတာကား။

ခင်မန္တီတို့ မူလသစ်ပင်ကြီးမှ ကျန်ခဲ့သည့်ကျောပိုးအိတ်၊ ကြီးမားမားကို ပြန်ယူရသည်။ သည့်နောက် နွေဦးက ဝင်းမိုးကျန်ခဲ့သည့် ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်၊ ခင်မန္တီက သူ့အိတ်ကိုသူလွယ်ပြီး သတိစိရိယာနှင့် ဆက်ခဲ့ကြရသည်။ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် အခြေအနေကြည့်နေရသေး

သည်မို့ ခရီးက သိပ်မတွင်လှ။

“ကိုရေ... မဒွီ ခေါင်းတွေ မူးလိုက်တာ”

သူမမှာ စိတ်ထိခိုက်စရာများနှင့် ကြုံရတာတွေ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေမှုတို့ကြောင့်ပါ ပျော့ခွေလာချင်သည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ကြမ်းသည်တို့စေ၊ ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းပုံအရ မိန်းမဟူသည် မိန်းမသာဖြစ်သည်။

“ဒါဆိုလည်း နားကြဦးစို့၊ ပေါ်ပေးထင်ထင်တော့ နားလို့မမြဲဘူး မဒွီ။ နေရာရှာဦးမယ်”

နွေဦး ပတ်ပတ်လည်သို့ မျက်စိဖြင့် ရှာဖွေကြည့်လိုက်သည်။

“ဟိုသစ်ပင်ထူတဲ့ ကမူလေးဆီ သွားရအောင်၊ မဒွီ လျှောက်နားသေးရဲ့လားဟင်။ ကိုယ် စားစရာတစ်ခုလည်း ရှာကြည့်ဦးမယ်”

ရေကတော့ သောက်စရာရှိနေပြီ။ ခက်သည်က စားစရာမလည်း မဖိုဝံ့။ ရန်သူတွေနှင့် အလှမ်းဝေးပြီလား။ သူတို့လက်မှ လွတ်လာလား မသိရသေး။

“လျှောက်နိုင်ပါတယ် ကိုရယ်၊ ကိုကို မဒွီ အားနာလိုက်တာ”

“ဟာကွာ... ဒီလောက်ချစ်သူချင်းကိုများ အားနာနေရတယ်။ ဒီကလေးမတော့ အရိုက်ခံချင်ပြီထင်တယ်။ လား... ကိုယ့်ကိုတော့”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ ယောက်ျားပီပီသသ ကျားကျားလူလူများမို့ ခံနိုင်ရည်ရှိသည်။ ခင်မဒွီကိုတွဲပြီး တောင်ကုန်းကမူ သစ်အုပ်အောက်သို့ ခေါ်သွားလိုက်သည်။ ကုန်းကမူပေါ်ရှိ သစ်ပင်များကြားမှာ သူတို့ထိုင်လိုက်ကြသည်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်၊ မောလျှော့ဖြစ်သည်။

“ခဏနေဦးနော်၊ ကိုယ် စားစရာတစ်ခု သွားရှာကြည့်ဦးမယ်”

“ဟင်အင်း... ဟင်အင်း... ကို မသွားနဲ့၊ ကိုကိုစိတ်မချချေ”

သူတို့တွေ့ရင် သတ်ပစ်ကြမှာ”

“ဟာကွာ... ဒါဆို ကိုတို့ အစာတော်ပြီး သေသွားမှာပေါ့”

“ခဏလေးနေပါဦး ကိုရယ်၊ ပြီးမှ နှစ်ယောက်အတူ သွားရှာကြမယ်နော်”

“သဘောကွာ... မင်းသဘော”

သစ်ပင်အောက် မြက်ခင်းပြင်မှာ နွေဦး ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချနိုင်သည်။ မွန်းတည့်ချိန် ကျော်လှူရောပေါ့။ တစ်ခုခုတော့ စားရမဖြစ်ပါပဲ။ သူ့မှာ တာဝန်ရှိသည်။ ဒီလိုပဲ နွေဦး ခံစားနေရသည်။

အိုး... လူကြရင် ဖြစ်ရမှာပေါ့။

အတွေးတစ်ခုဖြင့် နွေဦး ခုန်ထလိုက်တော့ ခင်မဒွီက မျက်နှာမသိလေးဖြင့် ဆွဲထားရှာသည်။

“ကို ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်၊ ကျွန်မကို မထားခဲ့ပါနဲ့နော်”

“ဟာကွာ... ဘယ်ထားခဲ့မလဲ မဒွီရဲ့၊ တို့ အစားတစ်ခုရှာမယ်။ အသံတိတ် အမဲပစ်ရမယ်”

“မီးဖိုလို့မှမဖြစ်တာ၊ ဘယ်လိုစားမလဲ... ကို”

“မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ နည်းလမ်းရှာမှာပေါ့ကွယ်၊ လောလောဆယ် စောင်မလောင်လေးတွေ ရှာရမယ်”

သူတို့အနီးအနားမှာ ရေအိုင်တွေတာတွေလည်း မရှိသည်မို့ တောအောက်ကတော့ ခပ်ရှားရှား။ အနည်းငယ်နားပြီးပြီမို့ ခင်မဒွီလည်း အားရှိသလိုလို ခံစား ရသည်။ ပြီး... ကို ဆာမှာပေါ့ဟု စိတ်ကိုတင်းရင်းတင်းလည်း ထထိုင်သည်။

“အမယ်... ကိုရယ်၊ ကိုကိုမိသွားမှတော့ မဒွီလည်း ကျွန်မနေ

ချင်တော့ပါဘူး။ လာ... နှစ်ယောက်စလုံး သွားကြမယ်”
ကျောသွားရာ ဖျာပါ။ ကျောရိုးအိတ်များနှင့် သူတို့ခရီးဆက်ခဲ့
ကြပြန်သည်။ ထို့နောက် ခြံကောင်းကောင်းတစ်ခု၏နောက်ကွယ်မှာ ပုန်း
အောင်းပြီး သားကောင်များကို ငြိမ်သက်စွာချောင်းကြသည်။

“ရှု... ”

သူတို့ရှေ့မှ တောကြက်ဖုန်ကောင် ဖြတ်သွားသည်။ သူတို့
လက်ကပြပြီး ခင်မဒ္ဒိက မှုတ်ပြောင်းဖြင့် မှုတ်ထည့်လိုက်သည်။

“ကိုရေ... သွားကောက်ပေတော့”

ကျန်တစ်ကောင်ကတော့ ကမူးရှုထိုးနှင့် ထွက်ပြေးသည်။ သူ
တို့နှစ်ယောက် ကြက်ဖုန်ကို ပြေးကောက်ကြပြီး အမွှေးနှုတ်ကြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကို အစိမ်းကြီးတော့ မစားချင်ဘူးနော်”

“ထပ်! ဘယ်သူကရော အစိမ်းစားမလဲကွ ကြည့်နေ... ကိုယ်
လုပ်တာကို ကြည့်နေ”

သူက ခြံကွယ်မြေပြင်မှာ မြေကျင်းလေးတစ်ခု တူးလိုက်သည်။
မြေကျင်းက ဥမင်လိုက်ခေါင်းလေးသဖွယ်။ ပြီးမှ သူက သစ်ရွက်ခြောက်
များ သစ်ကိုင်းခြောက်များဖြင့် မီးမွှေးလိုက်သည်။ မီးခိုးများက အတည်
ထဲမှာ လုံးနေပြီးမှ ဘေးကိုကွေ့ထွက် လွင့်ပျံသွားခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်
မီးမြှင့်ရတော့။ မီးခိုးတွေကလည်း ပြန့်ထွက်သွားသည်မို့ နှင်းမြူတို့
ရောထွေးသွားပါလိမ့်မည်။

မီးအရှိန်ရတော့မှ သူက အမွှေးနှုတ်ထားသည့်ကြက်ကို မီး
ဖုတ်လိုက်သည်။ ကင်ဖို့တော့ အခွင့်အရေးမရ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစိမ်း
ရမှာထက်တော့ တော်ပေဦးမည်။

မကြာမီ ကြက်မီးဖုတ်နံ့က သင်းထွက်လာ၏။

“ကဲ! စားကြစို့ တို့တွေ မသေတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက် ကြက်ကိုခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ စားလိုက်ကြသည်။
ဆီနေတုန်းမိုထင်ပါရဲ့ တော်တော်စားလို့ကောင်းပါသည်။ ပြီးတော့ သူမ
ညီရေသောက်လိုက်ကြသည်။ ဝသွားပါပေ၏။

“ကဲ... မဒ္ဒိတို့ ခရီးဆက်ကြရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက် ဝန်တင်လားတွေသဖွယ် ကျောရိုးအိတ်ကိုယ်
နှင့် ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ နေမဝင်ခင် ရောက်နိုင်သမျှရောက်အောင်
သူများနှင့်ဝေးနိုင်သမျှဝေးအောင် သွားထားရပေမည်။

“အခု ကိုယ်တို့ ဘယ်ရောက်နေကြတာလဲဟင်”

“ကျွန်မလည်း မသိတော့ဘူး ကို၊ မျက်စိတွေ လည်ကုန်ပြီ။

ရာတွေ မရောက်ဖူးဘူး”

“ဒါနဲ့များ ကိုဝင်းမိုးက မင်းကို လမ်းပြအဖြစ် ငှားလာသေးတယ်

အမှန်က သူ ခင်မဒ္ဒိကို စလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

“ဒါတော့ ကိုရယ်၊ ကျွန်မက ရိုးမကြီးတစ်ခုလုံးကိုတော့ ဘယ်
ညီကျိုသောက်ထားနိုင်မလဲ”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ယခုလို အခက်အခဲဒုက္ခတွေနှင့် ရင်ဆိုင်တိုး
ကြားမှ သူတို့စိတ်မညစ်မီ၊ နှစ်ယောက်အတူ ဒုက္ခခံနေရသည်မို့
တော့ ချိုမြိန်ကုန်သလားမသိတော့။

သူမနှင့်သာဆိုလျှင် ငရဲပြည်တောင် ပန်ဥယျာဉ်ကြီးသဖွယ် ဂျပ
နေမည်လား မပြောတတ်ပါ။

နေညိုချိန်ရောက်တော့ ညစာအဖြစ် ယုန်ကလေးတစ်ကောင် သူတို့ရှာလို့ကြသည်။

“ကျွန်မတို့လည်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အမဲလိုက်ခံနေရတာတောင် မှ သတ္တဝါလေးတွေကို ညှင်းဆဲတုန်းနော်”

“အင်း...”

ယုန်အရေခွံဆုတ်ရင်း နွေဦးက သံဝေဂရသံနှင့်ဆိုသည်။ တံကယ်လည်း သံဝေဂ ရတော့ရပါ၏။ သို့သော် ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်းခုနင်းဆိုသလို ဝမ်းရေးကလည်း အရေးကြီးသည်ပင်။

“နောက် ကိုယ်တို့ ဒီရန်ကလွတ်လို့ ရိုးမထဲကလည်း လွတ်နိုင် ဆိုရင်တော့ အမဲလိုက်ခြင်းအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါမယ်။ မဒို့ရော”

“ကျွန်မလည်း... နောက် ဘယ်တော့မှ အမဲမလိုက်တော့ဘူး ကျွန်မရဲ့လက်နက်တွေကို ရိုးမအစပ်မှာ လွှင့်ပစ်ခဲ့မယ်”

“သတ္တဝါလေးတွေကတော့ ဝမ်းသာမယ်နော်”

“အင်းပေါ့”

“ကဲကဲ... လောလောဆယ်တော့ ဒီယုန်ကလေးကိုပဲ မီးဖုတ် စားကြဦးစို့နော်”

နွေလယ်ကလိုပဲ မြေတွင်းထဲမှာ မီးပျိုးပြီး သူတို့ ယုန်ကလေးကို မီးအုံ့လိုက်သည်။

“ခုညလည်း သစ်ပင်ပေါ်မှာပဲ တက်အိပ်ရမှာလား မဒို့”

သူက သစ်ပင်ကြီးများကိုမော့ကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်စွာ မေးသည်။ ငှက်တွေမဟုတ်သည်မို့ သစ်ပင်ပေါ်နေရတာသည် သိပ်တော့ ခက်လှ။

“ကိုက သစ်ပင်ပေါ်မှာ မအိပ်ချင်ဘူးလား။ အောက်မှာအိပ်ရတာထက်တော့ ပိုပြီးအန္တရာယ်ကင်းပါတယ်ကွယ်”

“ကဲ! ဒါဆိုလည်း သစ်ပင်ရှား။ သစ်ပင်ပေါ်ရောက်မှ အစာစားကြမယ်”

ခင်မဒို့က နေလို့ကောင်းမည့်သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကို လှည့်ပတ်ရှာပြီး သူမ အရင်တက်လိုက်သည်။

“ကိုရေ... လာတော့”

နောက်မှ နွေဦး တက်လိုက်သွားရသည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှာ ရောက်သည့်ငှက်များက အတောင်တဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် လန့်ပျံကြသေးသည်။ သည်သစ်ပင်ကြီးမှာ သစ်ခေါင်းရှိသည့်အပင်ကြီးဖြစ်သည်။ သစ်ခေါင်းထဲမှာကလည်း ငှက်တွေ ငှက်ဥတွေ အများကြီးတွေ့ရသည်။

“ကဲ... စားကြစို့”

သူမတို့နှစ်ယောက်သား ယုန်ကင်စားလိုက်၊ ရေသောက်လိုက်နှင့် တော်တော်ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့နေပြီး လက်ရှိဘဝကိုတောင် မေ့နေကြမိသည်။

စားသောက်ပြီးစီးကြတော့ သစ်ပင်ခွဆုံကြီးမှာ သူတို့ တင်ပလွှင်ချ ထိုင်ကြသည်။

“ကျွန်မတို့ တောထဲရောက်တာ သုံးညရှိသွားပြီနော်၊ ကိုသိန်းတို့ စောင့်နေမလားပဲ”

“စောင့်ချင်လည်း စောင့်မှာပေါ့ကွာ၊ ပူမနေပါနဲ့။ ခု သေမလားဆိုတာ သေမလား မသိရတဲ့ဘဝမှာ ကိုယ်ကတော့ ဘဝရဲ့အနှစ်သာရအဓိပ္ပာယ်တွေ တန်ဖိုးတွေကို သိသွားချင်တယ်”

နွေဦးစကားကြောင့် သူမ စူးစူးငေးငေးကြည့်မိသည်။ နောင်
ခင်မန္တိကိုယ်လုံးလေး ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။ မှောင်ကလည်း မှောင်လွန်
လှပေပြီ။

“ကို ဘာပြောတာလဲ... ကိုနော်... အဲလိုတော့ မကျီစား
ကျွန်မစိတ်ညစ်လာပြီ... သိလား”

နွေဦး သက်ပြင်းကြီးချစ်မိသည်။ ၂၄ နာရီအတွဲစား အတွဲသူ
အတွဲပြေး အတွဲရေချိုးနှင့် တပူးတွဲတွဲနေလာရသည့်ချစ်သူမလေးအတွဲ
သူမှာ အချစ်ဒီရေတွေ တဟုန်းဟုန်းတက်ခဲ့ပြီ။

ပြီး... တစ်လောကလုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်း။ ရိုးမတစ်
လုံးမှာမှ နှစ်ယောက်တည်းလေ။ ဘယ်လိုသကောင့်သားမျိုးက တော
ထားနိုင်မှာတဲ့လဲ။

ခင်မန္တိကတော့ မိန်းမသားပဲ။ ပြီး... ဘာမသိညာမသိ ထောင်
လေး။ အင်း... အဲဒီငတုံးမလေးတောင် ပြေးပေါက်ရှာနေပြီဆိုတော့ အ
အနေက မကောင်းတော့။

နွေဦး အဖျားတက်သလို တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာတာ
ကြောင့်လဲမသိ။ ဟန်ဆောင်ရတာလည်း လုံးဝမဟုတ်။

ခင်မန္တိမှာ အလန့်တကြားဖြင့် ပြာနေသည်။

“ကို ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကို... ကျွန်မ ကြောက်တယ်နော်။ ည
မများပါနဲ့ ကိုရယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကိုယ့်ချစ်သူအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး
မှ မယုံရရင် မန္တိ ဘာလုပ်ရမှာလဲဟင်... ကို... ကို”

သူမအပေါ် ပိကျလာသည့်ကိုယ်လုံးကြီးကို ထုရိုက်ရင်း ဆံ
ငိုရတော့ပြီ။ ရန်သူပေါင်းများစွာကို ရင်ဆိုင်ခုခံနိုင်ချင်နိုင်မည်း ခုန်

တစ်ယောက်ကိုတော့ သူမ ရင်ဆိုင်နိုင်ပါဦးမလား။

အရူးအမူးဖြစ်နေသည့် ချစ်သူလက်မှ သူမ ရုန်းဖြတ်လို့မရ။
ပေါင်းကြီးမြွေကြီးလို ချိုးချေ ဝါးစားတော့မလား ကိုရယ်။ သူမဦးနှောက်
ဆွေ မှန်ရီ ဝေဝါးလာခဲ့ပြီ။ မူးနေက ဝေရီလာခဲ့ပြီ။

သူမ၏မျက်ဝန်းထဲမှာ ကိုကြီးမိုး၏သွေးစီးမျက်နှာ၊ ရန်သူများ
နှုတ်နှာ၊ ပြီး... စပါးကြီးမြွေကြီး၏ အာခေါင်နီနီကြီး။

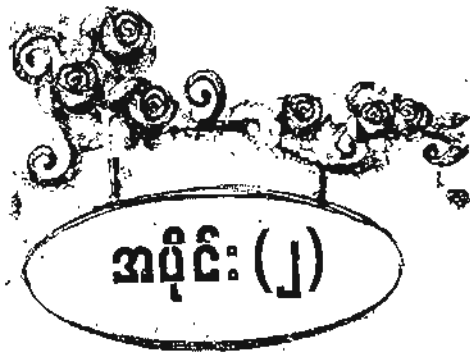
ဘဝသည် အချည်းနှီးပါတကား...

သူခဆိုတာ တံလျှပ်ပါပဲ...

ဒုက္ခများနှင့် ပြည့်မှုပြည့်ရုံနေတာသည်ပဲ ဘဝဖြစ်လိမ့်မည်။

သူကယ်ဆယ်ခဲ့ဖူးသည့် သစ်ခွပွင့်လေးကို သူပဲ ချိုးချေဖျက်ဆီး
ဆွာမည်ထင်ပါသည်။

အခန်း(၁၂)

“ခင်မဒွီ... သားကိုဂရုစိုက်ပါ။ သား ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး
ညည်းခဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အနီတီ၊ ကျွန်မကိုစိတ်ချပါ”

ဆေးရုံသို့သွားခါနီး တရုတ်မှာနေသည့် နိုင်ငံခြားပြန် ဆရာဝန်မ
ဦးကို သူမ ကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေးလိုက်သည်။

Wheel Chair လေးပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည့် အသက်
ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်ကတော့ သူမခင်ကို ပြုံးပင်မပြ။ ဒုက္ခိတ
အတို အလိုမကျသည်မို့ အမြဲဆိုး အမြဲစိတ်တိုနေတတ်သည့် ပြည်ပြုံးခံ
အတို သူမ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှိမိပါသည်။

သူမဘဝကရော ဘာထူးသေးလို့လဲ...

ကလေးရေ... ခြေထောက်ပြတ်နေမှ လက်ပြတ်နေမှ ဒုက္ခိတ
ဟုတ်ပါဘူးကွယ်...

ရင်ထဲမှာ တိတ်တဆိတ် နှလုံးသည်းခင် ပြတ်ကြွေနေရတဲ့ မိန်းသားတစ်ယောက်ကမှ တကယ့်ဒုက္ခတပါး။

“မေ... ကျွန်တော့်ကို ဘောလုံးကန်ပြဿနာ၊ ကိုယ် မကန်နိုင်မယ့် မမကန်ပြတာ ကြည့်ချင်တယ်”

မဖြစ်နိုင်တာ၊ ခက်ခဲတာကိုမှ အမြဲစေခိုင်းတတ်သည့် ပြည့်ဖြိုးလေးကို သူမ စိတ်ရှည်စွာ ပြုံးပြရပြန်သည်။

သူမကလည်း အပြုံးစက်ရုပ်ကလေးပေါ့။ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ရဲ့အပြုံးဟာ အသက်မပါသလိုပဲ သူမ၏အပြုံးသည်လည်း အသက်ပါနိုင်မည်တော့မဟုတ်ပါ။

ခင်မန္တီဆိုတာ ဘဝမှာ အပြုံးတွေ သေဆုံးခဲ့ပြီးမို့ဖြစ်သည်။ “သားရယ်... မင်းကြည့်ချင်ရင် ဘောလုံးကန်တဲ့အခွင့်တွေ ခွင့်ပြမယ်နော်၊ မမကန်ပြရင် ဘယ်သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းမလဲ”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ကျွန်တော့်ကို သားလို့မခေါ်နဲ့၊ တိုင်းလူတိုင်းက သားလို့ခေါ်ကြတာ သိပ်နားငြီးတာပဲ။ တကယ်လည်း စေတနာရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို သားလို့မခေါ်နဲ့”

“မမကတော့ မင်းကို တကယ်စေတနာရှိပါတယ်ကွာ၊ ကဲ... သားလို့မခေါ်ရရင် မင်းကိုဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ... ပြောလေ”

“ကိုကိုလို့ခေါ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ညီမလေးရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ညီမလေးနဲ့အတူ ကျွန်တော်ပါသေသွားခဲ့ရင် ပြီးရောဗျာ။ ညီမလေးခမျာ မချီမသွားကြီးနဲ့ သေသွားရရှာတာ။ ကားမောက်တာ ဘယ်သက်သာမလဲ၊ တကယ်က သေတာမှကောင်းဦးမယ်။ နာကျင်မှုတွေ မခံစားရတော့ဘူး၊ အသက်ကျန်ခြင်းတွေ မခံစားရတော့ဘူး၊ အောက်ပိုင်းအကြောသေသွားရတဲ့အခြေ

ကြီးဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အိပ်မက်ဆိုးကြီးပါပဲဗျာ”

သူ့အရွယ်လေးနှင့် သူ့ခံစားချက်တို့က မမျှ။ ခင်မန္တီ စာနာအားလည်နိုင်ပါသည်။

“ကဲ! ကိုကိုလို့ ခေါ်ကြည့်လေ”

တည်တည်စူးစူးလေး ကြည့်နေသည့် ပြည့်ဖြိုးလေး။ သနားစရာအကွဲတလေး ပြည့်ဖြိုးလေးကို သူခေါ်စေချင်သည့်အတိုင်း သူမ ခေါ်ပြရပေမည်။

“ကဲပါ... ခေါ်ပါမယ်... ခေါ်ပါမယ်... ကိုကို”

“ဘာလဲ ညီမလေး”

အသက် ဆယ်နှစ်နှစ်က အသက် ဆယ်ကိုးနှစ်ကို ညီမလေးလို့ ခေါ်ပြီး ရွှင်ပျရွာ ရယ်ပြုံးခဲ့သည်။ ပြည့်ဖြိုးလေး ရယ်ပြုံးနေသည်သာ သူ့အိမ်ခြံမြင်လျှင် လွန်စွာဝမ်းမြောက်ပေလိမ့်မည်။

ပြည့်ဖြိုးလေး အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ်၊ သူ့ညီမလေး ပြည့်ငြိမ်းလေး အသက်ရှစ်နှစ်အရွယ်လေးမှာ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ခဲ့ရရှာသည်။ ပြည့်ငြိမ်းလေးကတော့ ပွဲချင်းပြီး ပြည့်ဖြိုးလေးခမျာမှာသာ အတွင်းလူနာအဖြစ် အနစ်ချိပြီး ကုသခံရ နောက် ကောင်းသွားပြန်တော့လည်း ခြေထောက်မာက မသန်စွမ်းတော့ပြီ။

ယခုတော့ သူမက ပြည့်ဖြိုးလေးရဲ့ ကလေးထိန်းနာနီပေါ့လေ။ ညီမလေးကိုကြည့်ရတာ တာဝန်ယူရတာ ခက်ခဲသဖြင့် စောင့်ရှောက်အဖြစ်လည်း တူတူတန်တန်ရပါသည်။ တစ်လကို သုံးသောင်းဟူသော ချွေကြေးသည် ခင်မန္တီတို့အတွက်တော့ ထည်ဝါလှသည်။

အခြားသူများနှင့်အဆင်မပြေသော်လည်း ပြည့်ဖြိုးလေး ခင်မန္တီ

နှင့်တော့ သိပ်မဆိုးလှပေ။

“ပန်းခြံလေးတစ်လျှောက် လျှောက်ကြည့်ရအောင်နော် သား”

“ကိုကိုပါဆိုမှ၊ သိပ်ဝေးတာပဲဗျာ”

“အင်းပါ... ကိုကို... ကိုကို၊ ပန်းရနံ့လေးတွေ လျှောက်

ကြည့်မယ်နော်”

“ရက်စ်... ညီမလေး၊ လုပ်လိုက်လေ... ကြာသလားလို့”

ပြည့်ဖြိုးစံလေး၏ ကြမ်းတမ်းသောစိတ်တွေ ပြေလျော့ပါစေတော့
ရယ်လို့ တစ်ခြံလုံးဖောက်ထားသည့် ကွန်ကရစ်လမ်းတွေမှာ သူမ လျှောက်
တွန်းပေးလိုက်သည်။ နှင်းဆီခင်းမှရနံ့လေးများက ရင်အေးစဖွယ်။

“သိပ်မွေးတာပဲနော်၊ ကိုကိုကို တစ်ပွင့်လောက် ခူးပေးပါလား
ညီမလေး”

ပြည့်ဖြိုးစံမှာ အပီအပြင်ဖြစ်နေတော့သည်။ ကိုကိုရောမကြီး
ညီမလေး ပီစိကွေးပေါ့။

“ပန်းဆိုတာ ပင်ယ်မှာပဲ ပိုမွေးပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ သူ့အထဲ
သူ တင့်တယ်ပါစေ”

“ဟာ... ညီမလေးကလည်း ဘာဝသနတွေလဲ။ ပန်းဆိုတာ
မွေးမှ... နမ်းမှ... ချွေစရာရှိ ချွေပစ်လိုက်ရမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာပေါ့။
စမ်းပါ... ကိုကိုကို တစ်ပွင့်လောက် ခူးပေးစမ်းပါ”

နောက်ဆုံး ခင်မန္တီ ပြည့်ဖြိုးစံကို နှင်းဆီဖြူလေးတစ်ပွင့် ခူး
လိုက်ရသည်။

ကလေးက ပထမ ပန်းကလေးကို မွေးရှိက်ကြည့်သည်။
နောက် အသည်းယားလာဟန်ဖြင့် ပန်း၏ပွင့်ဖတ်လေးများကို တိုထိ

ညယ် ဖျစ်ညှစ်ပြီး နောက်ဆုံး ခြွေချလိုက်သည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို သူမ ငေးကြည့်ရင်း မျက်ရည်များက ပြည့်အိုင်

လျှောက်

ပန်းဆိုတာ ဒီလိုပဲ အနင်းခံ အခြွေခံလားကွယ်... ○

ရေချိုးပြီးသွားသော ပြည့်ဖြိုးစံကို အဝတ်လဲပေးနေခိုက် ဦးမင်း
နှင့် ကျောင်းသားတစ်သိုက် ညှော်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ ဦးမင်း
ဆေးတက္ကသိုလ်မှ ဆရာ၊ ဆရာဝန်ကြီး ဦးမင်းစံသည်လည်း သဘော
တောင်းလှပါသည်။ တစ်ဦးတည်းကျန်ရှိတော့သည့် သားလေးကို မျက်စိ
သောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်အောင် မြတ်နိုးကြင်နာသဖြင့် သားလေးနှင့်
ဆင်ပြေသည့် ခင်မန္တီကိုလည်း ဦးစားပေးပါသည်။

“သားရေ... သားကြီးရေ”

အိမ်ရောက်သည်နှင့် သားကိုသတိတရရှိမြဲ ဦးမင်းစံသည် ပြည့်
ဖြိုးစံအခန်းသို့ တန်းဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း သားအတွက်
ဆရာသေနတ်ကလေးတစ်လက်၊ ခေတ်မီသေနတ်ကလေးက အသံ
မီးတွေတလက်လက်ဖြင့် ရစ်ဘိုသေနတ်လိုလို၊ ဂျိမ်းစဘွန်းကြီး၏
သေနတ်လိုလို။

ပြည့်ဖြိုးစံ၏အခန်းမှာ သေနတ်သံလေးတွေ ဆူညံသွားခဲ့သည်။
အတိတ်ကို ပြန်လည်တမ်းဆွတ်သွားမိပါ၏။ တစ်ခါတုန်းက ဒီလို
သေနတ်သံတွေကြားမှာ ချစ်သူနှင့်အတူ ရင်ထိတ်စွာ ပြေးလွှား ပန်းအောင်

ခွဲရဖူးသည်မဟုတ်ပါလား။

ရင်တွေခုန်ခဲ့... နှလုံးသားတွေ ပွင့်ထွက်ဖူးခဲ့သည်လေ။

“ကဲ! သမီးရေ၊ သားကို ညှော်ခန်းထဲခေါ်သွားပါဦးကွယ်၊ ဆရာတပည့်တွေနဲ့ တွေ့ပေးရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ဦးမင်းဇံရော၊ ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ပြည့်ပါ၊ ရည်မှန်ယဉ်ကျေးသူများဖြစ်သဖြင့် ခင်မန့် ဒီအိမ်မှာအလုပ်လုပ်ရတာ ဘာပြဿနာမှမရှိပါ။

သူမ ပြည့်ဖြိုးစံကို Wheel Chair လေးဖြင့် ညင်သာ ကြွင်းစွာ တွန်းယူခဲ့သည်။ ရေချိုးပြီး အဝတ်သစ်အစားသစ်များနှင့် ပြည့်ဖြိုးအသွင်က တော်ဝင်မင်းသားလေးတစ်ပါးနုယ်၊ တကယ်တော့မော့စရာကောင်းလှသည့်လူငယ်လေးဖြစ်သည်။

ညှော်ခန်းထဲမှာ ကျောင်းသူကျောင်းသားဆယ်ယောက်ခန့်မျှ တွေ့ရသည်။ ထိုကျောင်းသားများကို ဒေါ်စိမ့်က အအေးတိုက်ထားသည်။

ပြည့်ဖြိုးဇံလေး ဝင်လာတော့ ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံး မတိုင်ပင်ရပါဘဲနှင့် မတ်တပ်ရပ်ပြီး ကြိုဆိုကြသည်။ သူတို့ဆရာ၏ ခင်နာဖွယ်ရာ သားကလေးအကြောင်းကို သူတို့ကြားပြီးဖြစ်ပေမည်။

“ဆရာသားလေးက လူချောလေးပဲနော်၊ သားကြီးရင် မင်းသားလုပ်စားဂုဏ်တယ်... သိလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဟယ်၊ ကလေးလေးဖြစ်ပြီး နေပုံထိုင်ပုံလေးကလည်း စမတ်ပဲ”

“သားကို အိမ်မှာ စာဆက်သင်ပေးနေတယ်မဟုတ်လား၊ သာပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနော်”

တစ်ယောက်တစ်ယောက် အားပေးနေကြသည်ဖြစ်သော်လည်း သူ့

အလှောင်ပြောင်နေကြသည်ဟု ပြည့်ဖြိုးဇံ ခံစားနေရသည်။ ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ကိုများ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားတို့ မင်းသားဖြစ်မယ်ဆိုနှင့် ညာပြီးနေရက်ကြပါပေသည်။

မမခင်မန့် ပြောပြ ဖတ်ပြသည့် ပေါ်လီယာနာတို့၊ ယောနသ်နှင့် ခင်ရတီတို့ကြောင့် စိတ်ကို အနည်းငယ်ထားတတ်လာသော်လည်း ပြည့်ဖြိုးဇံ စိတ်ညစ်တတ်ပါသေးသည်။

ထို့အတူ ခင်မန့်မှာလည်း ဆေးကျောင်းသားတစ်ယောက်ကြားမှာ အားငယ်သလိုလို စိတ်ရှုပ်သလိုလို ခံစားနေရသည်။ ဝေဖန်ရေးမျက်လုံးများ ခေါ်တော့မျက်လုံးများထိကြားမှာ သူမ မနေတတ်တော့။

ဪ... ဖေဖေသာ မသေခဲ့ရင် ငါလည်း ဆေးကျောင်းသူဖြစ်မှာပဲဟု ဝမ်းနည်းပန်းနည်း တွေးနေမိသည်။

“ဟေ့! သူ့ရုပ်က ခင်ရတီနဲ့မတူဘူးလား၊ တို့ဆေးက Queen လေ”

“အေးနော်... တူတယ်၊ ဟိုက ဇွဲတယ်၊ ဒီက မာတယ်၊ သခင်က သစ်ခွလိုပေါ့”

“ဟေ့ကောင်မလေး၊ နင် ခင်ရတီကိုသိသလား”

“ဟာ! ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲဟ၊ နင်တို့ကလည်း”

ဆရာဝန်မဖြစ်သေးသည့် ကျောင်းသားတွေမို့ စိတ်ထွတ်ကွယ်သွတ် ပြောဆိုနေသည့်ကြားမှ ခင်မန့် ထွက်ပြေးချင်တော့သည်။

ဆရာဦးမင်းဇံကလည်း စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသောအခါ အိပ်တွေ ရှာနေသလားမသိ။

“ကိုအောင်ရေး... ရတီကို မရရင်လည်း”

“ဟာ... ဟေ့ကောင်တွေ၊ တော်ကြ... တော်ကြ”

“ဘာလဲ... မင်းက ဂုဏ်တွေ ပကာသနတွေနဲ့ ဘဝကို အစွမ်းကုန် ဖြတ်သန်းမလို့လား။ စိတ်ချမ်းသာချင်ရင် ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကို ကျော်ဖြတ်ရမယ်ကွ”

“ခွေးကောင်... ဒါ ဘယ်ယောက်ျားရဲ့ဒဿနလဲ။ မင်း အသားတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်းမှာ ဒီလောက်ဦးနှောက်မရှိဘူး။ အစွမ်းအစေ့ဘူး”

“သေလိုက်ပါလား။ အဲဒါ မင်းပထွေးရဲ့ဒဿန”

လူငယ်များဖို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။

သူမတို့ သည်းမခံနိုင်တော့။ ပြည့်ဖြိုးဖွံ့ဖြိုးလည်း သူမသို့ ကြည့်လေသည်။

“သွားစို့ ကိုကို”

သူမ၏အခေါ်အဝေါ်သစ်ကြောင့် ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ထူးဆန်းကျန်ခဲ့ကြပြန်သည်။

မမရတီနှင့် တစ်ကျောင်းတည်းသားတွေ ဖြစ်ရမည်။ သူမ

ဆို ဘာမှာလိုက်ရင် ကောင်းမလဲ...

အိုလေ... မမ ဂုဏ်ငယ်နေပါ့မယ်။ လောလောဆယ် ခင်း

ဆိုတာ သူတစ်ပါးအိမ်က အစေအပါးမျှသာ။

ကံကြမ္မာကြီးက အနည်းငယ်တော့ ရက်စက်ပါသည်။ ရုပ်ရည်

တူ အလှချင်းတူသည့် တစ်မိဘတည်းပေါက်သည့် ညီအစ်မပေးမယ့် ထီးယောက် ဆေးကျောင်းသူ၊ တစ်ယောက်က အစေအပါး။

အစ်မအတွက် အနစ်နာခံသည် ဘာသာရပ်တော့ သူမ အသံတောင်းမလွှင့်ချင်ပါ။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ပြဿနာနှင့်ကိုယ်၊ နေရပ်အတိတ်လေးမှ ထွက်ပြေးလွင့်စင်လာခဲ့သူသာဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် ကျွဲကူးရေပါ မိသားစုအတွက်လည်း သူမ ငွေရှာရပါသည်။

“ကိုကိုကို ပညာတတ်ကြီးဖြစ်မယ်... တဲ့၊ ဒါ လှောင်တာပေါ့နော်”

ပန်းခင်းဘေး မြက်ခင်းထဲမှာ ပြည့်ဖြိုးဖွံ့ဖြိုးလေးကို သူမပွေ့ချီချပေး ဆို ကလေးက ဝမ်းနည်းပက်လက်မေးခဲ့သည်။

“လှောင်တာတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်... မမတို့”

“ညီမလေးပါ၊ ညီမလေးနော်... ခဏခဏမေ့တယ်၊ နောက်ခေါ်ဘဲနေလိုက်မှာ... သိလား”

“အင်းပါ၊ မေ့သွားလို့ပါ၊ ညီမလေးတို့ တွေ့ဖူးတယ်လေ၊ ဟိုရုပ်ချစ်ဆိုတဲ့ကလေးမလေးဆိုရင် ကိုကိုလိုတောင် အင်္ဂါစုံတာမဟုတ်ဘူး၊ ခြုံမတ် လက်မပါ... အဲ! ဘယ်လိုလေးလဲမသိဘူးကွာ။ ကိုကိုကို အဲဒီဥက္ကဋ္ဌိန်လေး ပြဦးမယ်”

“အဲဒါလေ... ဘဝကို အရှုံးမပေးဘဲနဲ့ ကြိုးစားလိုက်တာ။ နေ့တိုင်းမှာ ထူးချွန်တယ်ဈာရေ။ စာဆိုလည်း ထိပ်က၊ ဘက်စုံကို တော်တာ”

ခင်မနွဲ့၊ ကလေးအားတက်အောင် စိတ်ပါလက်ပါပြောပြနေသည်။ ပြည့်ဖြိုးဖွံ့ဖြိုးလေး အားမာန်တွေ တင်းပါစေရယ်လို့။

“ကိုကိုထက်ပဲ ဒုက္ခိတရဦးမလားဈာ”

“ဪ... ကိုကိုကလည်း၊ ကိုကိုကမှ ဘာချို့ယွင်းတာမဟုတ်ဘူး။ အပြင်ပန်းကြည့်လိုက်ရင် ကိုယ်အင်္ဂါအပြည့်ပဲ။ ခြေထောက်ကလေးတွေ မသန်တာပဲရှိတယ်။ ဟို... စုန်ချစ်လေးဆို တကယ့်သနားစရာလေးပါပဲကွယ်။ ဒါတောင် စိတ်ဓာတ်မကျဘူး။ အရှုံးမပေးဘူး”

သူမက အားရပါးရပြောပြနေတော့ ပြည့်ဖြိုးဖဲလေး၏ အရောင်မှိုန်မျက်ဝန်းလေးများ စတင်တောက်ပလာကြသည်။

“ဒါဆို ကိုကို ကျောင်းပြန်တက်လို့ ရတာပေါ့နော်”

“ဪ... ရတာပေါ့ ကလေးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်မဟုတ်ဘူးလေ နောက်နှစ်ကျောင်းဖွင့်ချိန်ပေါ့”

“ကိုကိုက အသက်ကြီးနေပြီ၊ အခုမှ ငါးတန်းက ပြန်တက်ရမှာ ရှက်စရာကြီး”

“အယ်... ဘာရှက်စရာလိုလဲ ကိုကိုရဲ့၊ ပညာလို အိုသည်မို့တဲ့။ ကိုကိုကျောင်းပြန်တက်မယ်သာဆိုရင် အန်တီတို့ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ”

“ဒါဆို ကိုကိုကျောင်းပြန်တက်ရင် ညီမလေး အလုပ်မရှိဖြစ်မှာပေါ့။ မေမေတို့က ညီမလေးကိုအလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရင် ဒုက္ခ”

“ရပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ တို့ တခြားအလုပ် ပြောင်းလုပ်လိုက်မယ်”

သူမက ဖြေသိမ့်သော်လည်း ပြည့်ဖြိုးဖဲက လက်မခံ။

“ဟင့်အင်း... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုကို ညီမလေးကိုချစ်တယ်၊ ညီမလေးကိုတော့ အနားမှာပဲ ရှိစေချင်တယ်”

ပြည့်ဖြိုးဖဲအပြောလေးကို ကရုဏာသက်ရင်း သူမတို့နှစ်ယောက် သား ဖြက်ခင်းထဲမှာ အနားယူငြိမ်သက်နေမိကြသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ပြည့်ဖြိုးဖဲကို နှင်းဆီပန်းလေးတွေ ခူးပေးရပါသည်။ ကလေးကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ပန်းကလေးများ၏ ပွင့်ဖတ် ပွင့်ချပ်လေးများကို နှင်းရှိုက်ဖျစ်ညှစ်ပြီး ချွေပစ်သည်သာ။

ဘယ်လိုအကျင့်လဲ ကလေးလေးရယ်...။

ပန်းကလေးများမှာ သနားစရာ...။

အခန်း(၁၃)

ခင်မန္တိ ရောက်လာသည့်အတွက် ပြည့်ဖြိုးစံလေး အရမ်းတိုးတက်လာသည့်အတွက် ဦးမင်းစံနှင့် ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ပြည့်မှာ ဝမ်းသာကြီးသောနေ့ရလေသည်။

ယခုဆို နောက်နှစ်ကျောင်းဖွင့်သည့်ရာသီမှာ ကလေးကို ကျောင်းပြန်ထားလို့ပင် ရတော့မည်။ ခင်မန္တိသည် သူတို့အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် မိတ်ဆွေကောင်းသဖွယ်။

အစက အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်သို့ထွက်ရန် ငြင်းဆိုပြုတ်သည့် ပြည့်ဖြိုးစံလေးသည် ယခုတော့ ခင်မန္တိ၏စည်းရုံးမှုကြောင့် အပြင်လောကသို့ စတင်ထွက်ရှိပေတော့မည်။

ပေါ်လီယာနာ၏ လက်သုံးစကားလိုပဲ၊ ပေါ်လီယာနာဝါဒလိုပဲ လောကကြီးမှာ ဝမ်းသာတတ်အောင် ခင်မန္တိက ဦးဆောင်လမ်းညွှန်နေခဲ့သည်။

“ကိုကိုရယ်... ခြေထောက်ကလေးတွေ မသန်စွမ်းပေမယ့် လက်တွေ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတွေအားလုံး သန်စွမ်း အကောင်းပကတိ ဖြစ်တာကို ဝမ်းသာရမှာပေါ့။ အသက်သေမသွားတာကို ဝမ်းသာရမှာပေါ့။ ကိုယ့်ကိုသိပ်ကြင်နာတတ်တဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေရရှိထားတာ ဝမ်းသာရမှာပေါ့။ ဆင်းရဲတဲ့ မပြည့်စုံတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ လူမဖြစ်ဘဲ ပြည့်စုံတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ လူဖြစ်ခွင့်ရတာ ဝမ်းသာရမှာပေါ့။”

“ကိုကိုမှာ ဝမ်းသာစရာအရည်အချင်းတွေ တစ်ပုံကြီးပဲနော်။”

ယခုတော့ ပြည့်ဖြိုးစံလေး ခြံဝင်းတံခါးအပြင်သို့ ထွက်တော့မည့် ပထမဦးဆုံး တိရစ္ဆာန်ရုံနှင့် Happy World. Wheel Chair အသံပေါ်မှာ လောကအပေါ် ပျော်ရွှင်တတ်လာသော ကလေးငယ်တစ်ဦးနှင့် ဘေးမှ စောင့်ရှောက်ဖော် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်။ သူ့ဖေဖေနှင့်မေမေက အချိန်ပြည့်မအားသဖြင့် မလိုက်ပါနိုင်သော်လည်း ပြည့်ဖြိုးစံအားမငယ်။

“လောကကြီးထဲမှာ လူတိုင်းဟာ တစ်ယောက်တည်းပဲ မွေးလာကြတယ် ကိုကို။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ်၊ သေဆုံးသွားတော့မည်း တစ်ယောက်တည်းပါ။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးနိုင်အောင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်တည်ဆောက်နိုင်အောင် အမှီအခိုကင်းကင်းနဲ့နေနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်ကွယ့်”

“လူသားဟာ ဘယ်အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးကြရမယ်။ ကြည့်စမ်း! ကမ္ဘာဦးကတည်းက သက်ရှိသတ္တဝါတွေ နောက်ဆုံးမှာ ပါးရပ်နပ်ရည်ရှိတဲ့ ဒဏ်ခံနိုင်တဲ့သတ္တဝါတွေပဲ ခေတ်အဆက်ဆက် နှစ်သက်လာခဲ့ကြတာပါ။”

“ကိုကို အားမငယ်နဲ့သိလား။ Wheel Chair ပေါ်ကနေ ကမ္ဘာကို ကိုင်လှုပ်ပစ်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ အများကြီးပါကွယ်။ သူများထက် ပိုပြီးထက်၊ ပိုပြီးသိအောင် ကိုကိုကြိုးစားရမယ်”

ခင်မန္တီ၏စွမ်းအားပြည့်စကားများက ပြည့်ဖြိုးစံ၏ရင်ထဲသို့ ခိုင်မာစွာ စီးဆင်းမြဲ။ တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို လျှောက်ကြည့်ရင်း ပြည့်ဖြိုးစံလေး စိတ်သစ်လူသစ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကို ကြိုးစားမယ်၊ ကိုကို ဘာလို့အရှုံးပေးရမှာလဲ။ ညီမလေး သိမသွားလိုက်ရတဲ့လောကကြီးကို ကိုကိုအနိုင်ယူမယ်၊ ရင်ဆိုင်မယ်”

“ဒါမှပေါ့ကွယ်၊ ကိုကိုဟာ သိပ်တော်တဲ့လူငယ်လေးတစ်ယောက်မှန်း ညီမလေး သိပါတယ်။ ကိုကိုမှာ သန်စွမ်းတဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ခြေထောက်မသန်တာလည်း Wheel Chair ရှိတာပဲကွယ်။ နောက် ဘယ်သူ့အကူအညီမှမလိုဘဲ ကိုကိုဟာသာ လက်နဲ့လှည့်သွားလို့ရလိမ့်မယ်။ တို့တွေ စကိတ်စီးကြသလိုပေါ့ကွာ”

“ပြီးတော့လေ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ ထမင်းလေးတစ်လုပ်စားရုံ အတွက် အရမ်းကြောင့်ကြ ရှာဖွေနေရတဲ့လူတွေထက်စာရင် ကိုကိုက စားဝတ်နေရေး ဘာမှမပူရတဲ့ဘဝပါ”

တိရစ္ဆာန်လေးတွေ လျှောက်ကြည့်ရင်း မြွေအိမ်ဘက်ကိုရောက်တော့ ပြည့်ဖြိုးစံ အရမ်းသဘောကျနေသည်။ ယောက်ျားလေးပီပီသသ စိတ် သူကလေးမှာရှိသည်။ မိန်းကလေးငယ်လေးများ ချစ်တတ်သည့် ယုန်ကလေးတွေ၊ သမင်ကလေးတွေ၊ ငှက်ကလေးတွေထက် သူက မြွေများ၊ ကျား၊ ခြင်္သေ့၊ မိကျောင်းတို့ကို ပိုမိုနှစ်သက်သည်။

ဒါ... ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါ သဘာဝကျတဲ့အပြုအမူ၊ ပြည့်ဖြိုးစံသည် ထင်သလောက် မဆိုးသေး။ ကားဒရိုင်ဘာကြီးကလည်း ကလေးကို တူတွန်းပေးပါသည်။

သူမတို့ ကလေးများ ပျော်ရွှင်စွာ ဆော့ကစားနေကြသည့်နေရာသို့ ရောက်သွားကြပြန်သည်။

“ညီမလေးရေ... မိုးပျံ့ရထားကြီး စီးချင်တယ်၊ စီးမယ်နော်”

“အယ်... ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ကိုကို”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကိုကိုလည်း လူပဲဟာ”

ကလေး၏စကားက ထိမိသဖြင့် ခင်မန္တီ မျက်လုံးပြူးရသည်။

သူမက စောစောကတင်ပဲ လူပီသဖို့၊ လူသားစွမ်းအင်တွေပြည့်ဖို့ တရားသာခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ဒရိုင်ဘာကြီးနှင့် တိုင်ပင်ရသည်။

“ဖြစ်ပါတယ် မန္တီရယ်၊ ဦးလေးအပေါ်ထိ လိုက်ချိန်မယ်၊ ခါးပတ်ဆတ်ထားတာပဲ၊ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သွား... လက်မှတ်သာ ဝယ်၊ ညည်းအတူစီး”

နောက်ဆုံးတော့ ပြည့်ဖြိုးစံအလိုကျ သူမပါ မိုးပျံ့ရထား စီးရသည်။ မိုးပျံ့ရထားကြီး အမြင့်ဆုံးတက်သွားတော့ ကလေးက အရမ်းအော်အော်ပျော်ရွှင်ဖို့ လက်ကလေးနှစ်ဖက်မြှောက်ပြီး တက်ကြွစွာ စောင့်နေ၏။ ဆုတ်ကလည်း အသေအချာပတ်ထားပြီးပြီမို့ မိုးပျံ့ရထားစီးရထူ အလွန်ဆုတ်ရာကောင်းနေတော့သည်။

“ဂျိန်း!...”

“ဟေး...”

၁၆၀ ○ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ရထားကြီးက အမြင့်ဆုံးမှထိုးချပြီး ဂြိုဟ်ပတ်လမ်းတွေသဖွယ် အရှိန်ပြင်းစွာ သွားခဲ့စဉ် ကလေးငယ်များ၏ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်အသံ လေးများက ကျေနပ်အားရစဖွယ်။ သည်အထဲမှာ ပြည့်ဖြိုးစုံက အကဲဆုံး အတက်ကြွဆုံး။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ... လူကလေး လူထဲပြန်ဝင်ခဲ့လေပြီ။

○○○

အခန်း(၁၄)

“ဟင်!”

ညနေစောင်းအချိန်လေးက ခြံထဲမှာ သာတောင့်သာယာရှိသည့် အိမ်ပေါ်မှာလည်း ဧည့်သည်တွေရောက်နေသဖြင့် ပြည့်ဖြိုးစုံနှင့် ခင်အိုတို့ ခြံထဲမှာ လှည့်ပတ်ဆော့ကစားနေကြစဉ်ဖြစ်သည်။

ပြည့်ဖြိုးစုံက Wheel Chair ကို ယခု သူ့လက်နှင့်သူ လှည့်ဆွဲသွားသလို သူမတို့ခြံကလေးထဲမှာ တူတူပုန်းတမ်း ကစားကြသည်။ ပန်နိုခြံကလေးထဲမှာ ကလေးသွားလိုရာ သွားနိုင်ရန်အတွက် ကွန်ကရစ်လမ်းများ ထပ်ထားသည်မို့ သူမတို့ကစားလို့ရနေသည်။

ဒီတစ်ခါပုန်းရမှာ ခင်မခွီအလှည့်။ ပုန်းစရာနေရာရှာရင်း အိမ်ပေါ်မှာရောက်နေသည့် ဧည့်သည်များ၏ကားနားသို့ သူမရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ကားဘေးနားမှာဝပ်ပြီး ပုန်းမည်စိတ်ကူးဖြင့် ခင်မခွီ ကပ်သွားသလို အိမ်ပေါ်မှာထိုင်နေသည့် လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်!

သူ... သူပါလား။

ရာသီတွေ ပြောင်းလဲနေခဲ့ပေမယ့် မနှစ်ကဆောင်းမှာ တွေ့ခဲ့သည့်သူ့ကို ခင်မန့် ဘယ်လိုမှမမေ့။ မေ့ရက်စရာရာ ရှိပါလို့လားလေ။ မနှစ်ကဆောင်းမှ သည်နှစ်ဆောင်းသို့တိုင် ရာသီစက်ဝန်းတစ်ပတ်ကျော် ပြန်လာခဲ့ပြီ။ ချစ်သူ... သူမထံ အဘယ်ကြောင့် ရောက်မလာခဲ့ပါသနည်း။ ကားဘေးမှာ သူမ သတိလက်လွတ်စွာ ကြောင်နေရာမှ ရှက်စွာ ကြွေပြီး လှစ်ခနဲပြေးထွက်ခဲ့သည်။ မျက်မှန်အနက်ကလေးဖြင့် စတိုက် ကျလှသည့်သူသည် ခင်မန့်ကို တစ်ခါမှမသိဖူးသူလို ကြည့်နေရက်တာ ကြောင့် သူမ အလွန်ကြေကွဲသွားခဲ့သည်။

“ညီမလေး... ဟေ့! ညီမလေး... ပုန်းလေ။ အိုး... ခုတ်နေရာရှာလို့မရသေးဘူးလား။ ဒါဆို ကိုကို ပုန်းပစ်လိုက်မယ်”

ပြည့်ဖြိုးဝံအသံကြောင့်သာ မိမိ၏လက်ရှိဘဝကို ခင်မန့် သတိပြန်ရသွားခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ အဆမတန်နာကျင်နေရပေမယ့် မျက်ရည် ခိုးတို့ကို ရှိုက်ငင်မျှီချရင်း...

“ကိုကို ပုန်းလေ” ဟု သူမပြောရသည်။

“မကြည့်နဲ့နော်၊ ကိုကို ပုန်းပြီ”

ပြည့်ဖြိုးဝံ Wheel Chair လေးကို လက်ဖြင့်လှည့်ရင်း ဖျော်ရွှင်စွာ ထွက်ခွာသွားတော့ အိုးများဖြင့်စိုက်ထားသည့် စပယ်ခြေတံဆွဲ ရုံလေးများအနီးမှာ ခင်မန့် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကားပေါ်မှလူကြီးနှင့် ထာခြံကွယ်သွားပြီပေါ့။

လူကလေးလည်း အတန်ငယ်ဝေးသွားပြီမို့ သူမ၏မျက်ရည်

အိုး ထိန်းမရသိမ်းမရ ကြွေကျလာခဲ့ကြသည်။ ရိုးမထဲမှာ အင်ကြင်းပင် ဆွပေါ်မှာ အတူကြင်နာခဲ့ဖူးကြတာ၊ အရင်းနှီးဆုံးအထိ ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြတာ ဒါတွေဟာ အိပ်မက်တွေလားကွယ်...။

အချစ်ရယ်....

ရိုးမစိမ်းစိမ်း

ပျဉ်းမနားအစိမ်းတွေထဲမှာ

ခုဆိုရင်

စုဋ္ဌသုဘဒ္ဒါမုန်းတဲ့

ပန်းတွေ ဝေနေပြီပေါ့....

ခရာမောင်သင်းခိုင်ရဲ့ကဗျာတစ်စကို ရင်ထဲမှာ ထိရ နာကျင်စွာ ခင်မန့် အစွမ်းကုန်ကြေကွဲသွားမိသည်။

ခုဆိုရင် တစ်ဆောင်းသစ်ခဲ့ပြန်ပြီမို့ ရိုးမထဲမှာ အင်ကြင်းပန်းတွေ ဝေနေလောက်ပြီ။ နှင်းတွေထဲမှာ... သားပိုက်ကောင်လေးလို... သားမွေးကျကင်ကြီးထဲ ထည့်သိုသိမ်းဝှက်ခဲ့တာတွေကလည်း ယခုတော့ အတုရိမျှသာ။

သြော်... အသက်မသေဘဲနှင့်လည်း သူတို့ယောက်ျားသားတွေ ဘဝကို အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲတတ်ကြတယ်။ လက်ဝါးလို မှောက်ချည် နှိပ်ချည် ကျင့်သုံးနိုင်ကြတယ်။

မြွေဆိုးတစ်ကောင်လို အရေခွံ ခဏခဏလဲနိုင်ကြပါပေတယ်။

“ကိုကို ကျွန်မ တစ်သက်လုံး ချစ်နေပါရစေ၊ လူယုတ်မာတစ်ယောက်လို့ ဘယ်တော့မှ မမြင်၊ မထင်ပါရစေနဲ့နော်”

တစ်ခါက သူမပြောခဲ့ဖူးသောစကားတို့သည်လည်း ရိုးမထဲတစ်

ခုသော အင်ကြင်းပင်ရင်းမှာ ကြွေကျခဲ့ပေပြီ။

ခင်မန္တီ ကြွေကွဲ ထိရစွာ ခံစားနေရဆဲ၊ လူကလေးက လှမ်းဆေး
နေပြန်သည်။

“တူ...တူပြီ”

မီးရထားဩဇာသံလို သံရည်ဆွဲအော်နေသည်ကြောင့် သူက
ဘယ်ဆီမှာမှန်း ချက်ချင်းသိနေပေမယ့် ခင်မန္တီ လိုက်ရှာချင်ယောင်ဆောင်
ရသည်။ ဒါမှ လူကလေး ပျော်နေပေလိမ့်မည်။

ချပ်သူကရော... ကျွန်မကိုမြင်ရက်နဲ့ မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်
ခဲ့သလားကွယ်...

ချစ်သူ အဲလိုဟန်ဆောင်တဲ့အတွက် ကျွန်မ မပျော်ရွှင်ပါဘူး
နုလုံးသားတွေ ဖိနှိပ်ချိုးချေခံရသလို ခံစားနေရပါတယ်ကွယ်။
အများအပြင်မှာ သူစိမ်းယောက်ျားပျိုတစ်ဦးနှင့် ၆-ရက်၊

ရက်မျှ ဧတာထဲမှာ အတူနှစ်ယောက်တည်းနေခဲ့ပြီးသော မိန်းကလေး
အဖြစ် ရွာမှာ သူမ ခေါင်းမဖော်ဝံ့တော့။

ရွာပြန်ရောက်စဉ် ပြဿနာတွေကလည်း ဒုန့်ဒေ။ ကိုဝင်းမိုး
ဆုံးခဲ့ရသည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းက မကျေနပ်
ပြဿနာရှာကြသည်။ ခင်မန္တီပြောပြသည့်ဇာတ်လမ်းကိုလည်း သူတို့
လန်ကြိုတ်ဇာတ်လမ်းတစ်ခုအဖြစ်သာ လက်ခံကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ... သူမတို့ ဖေဖေမှာသည့်အတိုင်း ရွှေဆင်း
တော်များကို သက်ဆိုင်ရာသို့ အပ်နှံခဲ့ကြသည်။ သူတို့ ဆက်လက်ဆောင်
ရွက်ကြပေလိမ့်မည်။

ကိုဝင်းမိုး၏အသိုင်းအဝိုင်းက ပြဿနာရှာလာသည်မှာ သူတို့

သူတို့တူ၊ သူတို့ညီ၏အလောင်းကို ပြန်ရှာပေးရမတဲ့။ ပြန်ဖော်ပေး
မည်တဲ့။ နွေဦးနှင့် ခင်မန္တီတို့ လမ်းပြခိုင်းကြသည်။

သူမတို့ ရွာမှခေါ်သွားသည့်အထမ်းသမားနှစ်ဦးမှာမူ ခွင့်
ချွတ်ကြသည်။ သူတို့က ရွာသို့ ခင်မန္တီတို့ထက် လေးရက်မျှ စောပြန်
သွားကုန်နေခဲ့ကြသည်မို့ ပြဿနာ၏စစ်မြစ်ကိုလည်းမသိ၊ ဘာဆိုဘာမှ
မသိကြ။ ကိုဝင်းမိုးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ထောက်ခံခြင်းလည်းမပြုနိုင်၊ ကန့်
သတ်ခြင်းလည်း မပြုနိုင်ကြ။

သက်ဆိုင်ရာနယ်မြေခံရဲတပ်ဖွဲ့၏အကူအညီဖြင့် သူမတို့ ကိုဝင်း
အလောင်းကို ပြန်ရှာပေးကြရသည်။ ကံအားလျော်စွာ ပုပ်ပွနေသော
ကိုဝင်းမိုးအလောင်းကို ပြန်ရှာတွေ့ရှိကြသည်။ သူမတို့ထည့်ထားခဲ့သော
ကုန်းထဲတွင်ပင် ရှိသေးသည်။ သို့သော် အလောင်းက ပုပ်ရသည့်ကြားထဲ
ချင်းအောင်းသတ္တဝါလေးများ၏လက်ချက်ကြောင့် ရစရာမရှိတော့။

ကိုဝင်းမိုး၏ညီ၊ ကိုဝင်းထွေးက ဒေါသတွေပေါက်ကွဲပြီး နွေဦး
နှင့်ခင်မန္တီကို ဓားရှည်နှင့်လိုက်ခုတ်သဖြင့် ဆွဲကြလွှဲကြခဲ့ရသည်။ အစ
တည်းက အမြော်အမြင်ကြီးစွာဖြင့် နယ်မြေခံရဲတပ်ဖွဲ့မှ ဒုရဲအုပ်တစ်ဦး၊
အကြပ်နှစ်ဦးပါလာသဖြင့်သာ တော်ပေတော့သည်။

အဖြစ်အပျက်တွေက ပြန်လည်စဉ်းစားမိတိုင်း သွေးပျက်ချင်
တယ်။ နောက်တော့ သူ ရွာမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားခဲ့ရသည်။ မသွား
မီ တဖွဖွပြောခဲ့ ရွှေခဲ့သောအမှာစကားများကို သူမ ယခုထိ ကြားယောင်
နေဆဲ။

“မန္တီထံကို တစ်ပတ်အတွင်း ပြန်လာခဲ့မယ်နော်၊ မန္တီမျက်နှာ
မသိရအောင် ကိုယ် တင့်တောင်းတင့်တယ် လာတောင်းပါမယ်ကွယ်။

အခုချက်ချင်း ခေါ်သွားလို့ရပေမယ့် မဒို့ကို ဟင်းရွက်ကန်စွန်းလို ကိုယ်
သဘောမထားရက်ဘူး။ ကိုယ့်ကို မျှော်နေနော်... အလွန်ဆုံး အကြာဆုံး
နှစ်ပတ်ပေါ့ကွာ။ နော်... ကိုယ် မဒို့ကိုမခွဲနိုင်တာ မဒို့သိတယ်မဟုတ်
လား။ လက်ခံတယ် မဟုတ်လားဟင်”

ခင်မဒို့မှာ မျက်ရည်များဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြတတ်ရုံသာ။

ဪ... ခုတော့လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့တာတောင်မှ ခုန်
သူက မမှတ်မိတော့ပြန်ဘူးတဲ့လားကွယ်။

ရွာမှာ တစ်လစောင့်လည်း ပေါ်မလာ၊ နှစ်လစောင့်လည်း မ
မလာ။ ခင်မဒို့ မြေကြွက်တစ်ကောင်လို တွင်းအောင်းနေမိသည်။ ကိုယ်
ခြံထဲမှ ဘယ်ကုန်မထွက်ဖြစ်။ တစ်ရွာလုံး၏ ငြူစူစောင်းမြောင်းမှုအကြား
တံတွေးခွက်တို့အကြား သူမ ပူလောင်နေခဲ့ရသည်။

ခင်မဒို့ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့၊ ပိုက်ဆံမရ။ ပိုက်ဆံမရတော့
စားရေးသောက်ရေးထက် မမရတီထံ ပို့ဖို့က ပိုလို့အခက်တွေ့ရသည်။
အိမ်မှာရှိသမျှ ချရောင်းလို့ကုန်သည့်နောက်၊ ရွာမှာလည်း နေလို့မရအောင်
အနေကျိုးလာသဖြင့် ခင်မဒို့ ရန်ကုန်သို့ ရွာမှအဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့်
လိုက်ခဲ့သည်။

နောက်တော့... ပြည့်ဖြိုးလေးကို ထိန်းသည့်အလုပ် ရရှိပါ
သည်။

“ညီမလေးရေ... မန်းပေးပြီလားဟေ့”

ခင်မဒို့မှာ ကိုယ့်ခံစားချက်နှင့်ကိုယ် ဝေဝါးနေသည်မှ ပြည့်ဖြိုး
ကိုရှာဖို့ မေ့နေခဲ့သမျှ လူကလေးက ပန်းတောင်းနေခဲ့ပြန်သည်။

သူမ နှင်းဆီဖူးလေးတစ်ဖူး ခူးပြီး လူကလေးကို ပန်းပေးလိုက်

သည်။ အရှုံးပေးလိုက်ရင်း ခင်မဒို့မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တစ်စက်
သွင်စင်သွားခဲ့သည်။

ချစ်သူရယ်... *

ရှင်လိုချင်တယ်ဆိုရင်လည်း အရှုံးကြေးအဖြစ် နှင်းဆီတစ်ခင်းလုံး
ကုန်မ ပေးလိုက်ချင်ပါရဲ့ကွယ်...

အခန်း(၁၅)

“ခင်မနွီတော့ ပေါ်လီယာနာဖြစ်သွားပြီဟေ့၊ နေရင်းထိုင်ရင်း ရာထူးတက်သွားပြီ။ ထမ်းဆောင်ဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

စကားနည်းသည့် ဆရာဦးမင်းဇံ၏ အားရပါးရ ရင်းနှီးစွယ် အပြောကြောင့် နံနက်ခင်းလက်ဖက်ရည်ပိုင်းလေး ပိုမိုလင်းလက်သွားခဲ့သည်။ ခင်မနွီနှင့်ပြည့်ဖြိုးဖံမှာ ဦးမင်းဇံအား စိတ်ဝင်တစား မောကြည့်နေလေဆဲ။

“ဒီလိုကွ! မနွေကလာတဲ့ညည်းသည်... အဲလေ... သူတွေကို သားတို့မြင်လိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“သေသေချာချာတော့ မမြင်ဖူး ဖေဖေ၊ သားတို့ ပန်းခြံလေးထဲမှာ ကစားနေကြတာ။ ညီမလေးနဲ့နေရတာ အရမ်းပျော်စရာကောင်းတယ် ဖေဖေ”

“ဟေ့!”

သားဖြစ်သူ၏အခေါ်အဝေါ်သစ်ကို ဦးမင်းဇံ စူးစမ်းလာသဖြင့် ခင်မနွီ ရှင်းပြရသေးသည်။ ပြီးမှ ဦးမင်းဇံက ဆက်ပြောပါလေသည်။

“အေး... အဲဒီသူတွေက ဖေဖေတို့နဲ့ တစ်ခါက အိမ်နီးချင်းတွေပေါ့။ ညီအစ်ကိုတွေလို ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ။ နိုင်ကြီးဆိုရင် ဖေဖေအတွက် အတော်အရေးပါခဲ့တယ်။ နောက် သူက မိန်းမအရင်ရတယ်၊ စီးပွားရေးတွေတာတွေ ကောင်းလာတယ်ပေါ့ကွာ၊ ဖေဖေကတော့ အသက်ကြီးမှ အိမ်ထောင်ကျပြီး သားသေးသေးလေးကို မွေးတာ”

ဆရာဝန်ကြီး အလ္လာဟ သလ္လာဟတွေ ပြောနေသည်လား၊ အတိတ်ကို တမ်းတနေသည်လား ခင်မနွီတို့ မဝေခွဲတတ်။ ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ပြည့်ကတော့ နက်စောစောကပဲ ဆေးရုံကြီးမှ အကြောင်းကြားချက်ကြောင့် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

“အဲဒါ ခုတော့ သူ့ခမျာ သနားစရာကွယ်၊ တင်ခိုင်ကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားလေးဟာ အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုကြောင့် မျက်စိကွယ်နေရတာပဲ”

“ရှင်!”

ဦးမင်းဇံ၏စကားကြောင့် ခင်မနွီ အလန့်တကြား ထိရသွားခဲ့သည်။ မနွေက နေကာမျက်မှန်ကလေးနှင့်ချစ်သူ၊ သူမတို့ကို ပြုံးပြုံးကြီး နို့ကျကြည့်နေသည်ဟု ထင်ရသည်ချစ်သူ။

“အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ၊ သူက သားတို့နဲ့အတူတူ လာဆော့ချင်သတဲ့လား၊ မနွေက သားတို့ ပန်းခြံထဲမှာ တော်တော်ကဲနေခဲ့တာပဲ”

ပြည့်ဖြိုးဖံက သူနှင့်ရွယ်တူချင်းဟုထင်သဖြင့် အားတက်သရော

မေးလိုက်သည်။ ကစားဖော်များ တိုးတော့မလား၊ သားဖြစ်သူ၏အခြေ
ကို ဖခင်က သဘောကျစွာပြုံးပါ၏။

“သူက ဆော့တဲ့အရွယ်တော့ မဟုတ်ဘူး သားရဲ့။ ဒါပေမဲ့
မနေ့က သားတို့ကစားတာကို အသံကြားပြီး သဘောကျသွားရှာတယ်။
ပြီးတော့ ခိုင်ကြီးမှာ ဒုက္ခရောက်နေတာတစ်ခုက သူ့သား သူ့ဖြောင်းဖျဉ်း
မရတာဘဲ”

“ဘာလဲ ဖေဖေ။ ဖေဖေသူငယ်ချင်းက သူ့သားမျက်မမြင်လေး
ကို မျက်မမြင်ကျောင်းမပို့ဘဲ သားတို့ဆီ ပို့ချင်သတဲ့လား။ ကလေးထိန်း
သက်သာအောင်ဖြစ်ရမယ်”

ဦးမင်းဇံတို့သားအဖ၏စကားဝိုင်းမှာ ခင်မဒွီ ဝင်မစွက်ဖက်သီ
ကိုယ်က အခွင့်အရေးတုန်းတူရရှိသူဖြစ်သော်လည်း ရောင့်မတ်ကလေး
ကိုယ်က အခွင့်အရေးတုန်းတူရရှိသူဖြစ်သော်လည်း ရောင့်မတ်ကလေး

“သူက လာချင်တာ။ ဖေဖေတို့ ဒီအိမ် ဒီခြံရဲ့တိတ်ဆိတ်မှုနဲ့
ပန်းရနံ့တွေ၊ နောက် သားတို့ ပျော်ရွှင်စွာ ဆော့ကစားတာတွေကို နှစ်
သက်သွားပုံရတယ်။ နောက်တစ်ချက်က သမီးခင်မဒွီကြောင့်ပဲ”

“ရှင်...”

သူက ခင်မဒွီရှိနေတာ သိသွားခဲ့လို့လား။ သူမရင်တွေ တဒိန်း
ဒိန်းခုန်လေပြီ။ ဒဏ်ရာက ယခုထိမကျက်သေး။ ဘယ်တော့မှ အနည်
ထိုင်မလဲ ခင်မဒွီရယ်...

“သူ... သူက မဒွီကိုမြင်လို့လား သိလို့လား ဆရာ”

ခင်မဒွီအသံက အနည်းငယ် တုန်ယင်တိုးရှသွားသည်။

“သူမြင်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အဖေမြင်တာ။ ဒီလိုသမီးရဲ့... သား
သားပြည့်ဖြိုးစံလေးကိုကြည့်ပြီး သမီးရဲ့အစွမ်းအစတွေ သူမြင်သွားခဲ့တာ။

သားလေးတုန်းကလည်း သမီးရောက်မလာခင်က တော်တော်အခြေအနေ
ဆိုးခဲ့တာမဟုတ်လား။ အမြဲ စိတ်တို ဂျီကျ... ကမ္ဘာလုံးနဲ့ အလိုမကျ
အဖြစ်ကနေ ခုတော့ ပျော်ရွှင်စွာ ဆော့ကစားနေပြီး သူ့ဘဝသူ ကျေနပ်
သွားခဲ့ပြီလေ။ လူထဲသူထဲလည်း ပြန်ဝင်သွားပြီမဟုတ်လား။ ကြားဖြတ်
လို့ သမီးကို ဆရာတို့ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“အဲဒါ တင့်ခိုင်ကြီးက လောကကြီးထဲကနေ ဘေးထွက်ထိုင်
နေတဲ့ သူ့သားတော်မောင်ကို အဲလိုပဲ ဖြောင်းဖျ ဓည်းရုံးပေးဖို့အတွက်
သမီးကို ကူညီပါလို့ ပြောပြလာခဲ့တယ်”

ဦးမင်းဇံစကားကို ခင်မဒွီ ကောင်းစွာနားမလည်။ တကယ်ဆို
အိ... စိတ်ကျန်းမာရေးဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက်စီ သွားရမှာထင်
သည်။ ပြည်ခြံလေးကတော့ ထားပါတော့။ ကလေးမို့လို့။

“သူတို့က မဒွီကို ဘယ်တုန်းက မြင်သွားလို့လဲ ဆရာ”

“အစကတော့ မသိဘူးလေ၊ မနေ့ကမှ အိမ်ကို သူ့သားအရေး
တော်ပုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး လာရင်း၊ သားလေးအခြေအနေ တိုးတက်နေတာ
ကြည့်ပြီး အကူအညီတောင်းသွားတာ။ သူ့သားကလည်း သမီးတို့ကစား
နေတာ ကြားသွားပြီး လာချင်စိတ်ရှိနေတာနဲ့ ကျွဲကျူးရေပါ တိုးတိုးတိတ်
တိတ် အကူအညီထပ်ဆင့်တောင်းခံတာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာမိတ်ဆွေ
တွေမို့ သားတို့သမီးတို့ အကူအညီပေးစေချင်တယ်”

“သူက သားတို့ကျောင်းတက်သလို မနက်လာ ညနေပြန်လား
ဖေဖေ။ ဒီအိမ်မှာ မနေဘူးလား။ ကြားရတာနဲ့တင် သား သူ့ကို သနား
ပါတယ်၊ ခင်ပါတယ်။ ညီမလေးပြောသလိုဆို သားက တော်သေးကလေး
နော်။ ခြေထောက်တွေ မသန်ပေမယ့် မျက်စိမြင်နေရတော့ ကမ္ဘာကြီးနဲ့

အဆက်အသွယ် မပြတ်တော့ဘူးပေါ့နော်”

ပြည့်ဖြိုးဖံက သွက်လက်စွာ ထောက်ခံသည်။ ငြိမ်သက်နေတာ ခင်မန့်တစ်ယောက်သာ။

“အေးပေါ့... သူ့ကို ကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးကြမယ်။ သူပြန်ချင်ရင် သူ့ဆဲလ်ဖုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်လိမ့်မယ်။ ညနေမှပြန်ချင်လည်း ပြန်မှာပေါ့။ ဒါတွေပြောနေရမယ့်သူချင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ အဲဒီကိုကိုကို သားတို့သမီးတို့ ကူညီလိုက်ကြပါ။ သမီးခင်မန့်က အစွန်းရောက်နေတဲ့ သူ့စိတ်တွေကို လိုအပ်သလို ဖြောင်းဖြပေးပါကွယ်... ကုသိုလ်ရပါတယ်။ အဲဒါပြီးတော့ သူ့မျက်စိပြန်ကောင်းလာအောင် ကုသဖို့လည်း တိုက်တွန်းပေးပါ။ သားရောပါပေါ့။ တိုက်ရိုက်ကြီးဟော့ သွားမဆွေးနွေးနဲ့နော်၊ မသိမသာလေး ခပ်ပါးပါးလေးလုပ်ကြပါ။ တစ်ခါတည်းလည်း တပ်လန်သွားပါဦးမယ်”

“တာဝန်တွေကလည်း မသေးပါလား။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိုကိုကို သားစိတ်ဝင်စားတယ် ဖေဖေ”

ပြည့်ဖြိုးဖံမှာ အဖော်ငတ်နေသူပီပီ လိုလား တက်ကြွနေခဲ့သည်။ ခင်မန့်မှာသာ မလူးသာမလှုပ်သာ။ သူမ ဘယ်လိုလုပ်ရမည်လဲ။ ချစ်သူက သူမကိုသိသွားမှာလား။ မှတ်မိသွားမှာလား။ အိုလေ... မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိမှာပါ။ သူမ မျက်စိမမြင်တာ။

အတွေးက ရပ်တန့်သွားပြီး ခင်မန့် စိတ်ထိခိုက်ရပြန်သည်။ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် သူမကို မသိသည်ဖြစ်စေ၊ မချစ်တော့သည်ဖြစ်စေ၊ ချစ်သူကိုတော့ လူထဲသူထဲမှာ လူရာဝင်ဝင် ပြန်နေစေချင်ပါသည်။ သူ့ဘဝကို အမှောင်-ထာဝရမဖုံးစေချင်ပါ။

“ဆရာ... သူ့မျက်လုံးတွေက ကုလို့မရတော့ဘူးလားဟဲ့ တုမကြည့်ကြဘူးလား”

ယခုမှ ခင်မန့် စတင်စူးစမ်းတော့သည်။ သူ့အဖြစ်သနစ်တွေကို သိချင်စမ်းပါတိလေ။

“ကုမရတာမဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ သူက အကုလက်မခံတာ။ မြန်မာပြည်က ဆေးပညာတွေလည်း အရမ်းတိုးတက်နေတာပဲကွယ်။ သူ့မျက်လုံးက စိတ်နဲ့လည်းဆိုင်တယ်။ သူက သူ့ဘဝ အမှောင်မှန်းနေပါစေတော့တဲ့ တင့်ခိုင်ကြီးကလည်း သားအလိုမတူဘဲ ဘာကိုမှ ဇွတ်မလုပ်ရဲဘူး။ သူ့သားမုန်းမှာ ကြောက်တယ်။ သူ့မှာ ပြစ်ချက်ရှိတာကိုး”

“အဲဒါ ဘာလဲ ဖေဖေ”

“ဟာကွာ... သားကလည်း ဒါ ကလေးအရာမဟုတ်ပါဘူး”

ခင်မန့် လက်ခံလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ ပြန်ကောင်းလာအောင် ကုသစေရမည်။ သူ့စိတ်ဓာတ်တွေကို သွယ်ကာဝိုက်ကာ ပြုပြင်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်မတို့ သူ့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုစုစောင့်ရှောက်ပါမယ်။ ဟုတ်လား... ကိုကို၊ သဘောတူလား”

“အိုး... သိပ်တူတာပေါ့”

သားက ပြောရုံတင်မဟုတ်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေသည့် ခင်မန့်နှင့် လက်ဝါးချင်းပင် ပိတ်ရိုက်လိုက်သေးသည်။

“အိုကေ! ဒါဆို ဖေဖေစိတ်ချပြီနော်၊ နေ့ဘက်ဆို အိမ်မှာ သားအိမ်နည်းနေရတာလည်း အဖော်တစ်ယောက်တိုးသွားတာပေါ့။ အဲဒီကိုကို အတွက် စားရေးသောက်ရေး ဝေယျာဝစ္စတွေပါ သားတို့ ကူချမှာနော်”

“တာဝန်က မသေးပါလား”

သား၏ပြုံးတုံ့အပြောကြောင့် ဦးမင်းခံ ရယ်မောရသည်။ ဦးမင်းခံ ကြည့်ရှုရပါသည်။ သားကတော့ ပုံမှန် စိတ်ကျန်းမာသော ကလေးလေး ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။

“ကုသိုလ်ရပါတယ် သားရား၊ သားက ဆရာကြီးလုပ်ချင်တာ မဟုတ်လား... အတော်ပဲပေါ့”

“ဖေဖေရာ၊ အကန်းကို အကျိုး... အဲလေ... မစွမ်းမသန်က ဆရာလုပ်ရမှာ မမှီက်ပါဘူး”

“အို... ကိုကို”

ရှုံ့ရှုံ့လေး ပြောနေရှာသည့် လူကလေးကို သူမတို့ သနားသွားကြစဉ်၊ အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံကြားလိုက်ရလေသည်။

“ကဲဟေ့! မင်းတို့အပေါင်းအသင်းတော့ လာပြီ၊ ဖေဖေလည်း ကျောင်းသွားဖို့ပြင်တော့မယ်။ ကောင်းကောင်းကြိုဆိုလိုက်ကြဦး။ အိုကေ နော်... အိုကေ”

“အိုကေပါ... ဖေဖေ”

သူမတို့နှစ်ယောက်သား သံပြိုင်ဖြေလိုက်ကြပြီး သံပြိုင်ရယ်မိုကြလေသည်။

အခန်း(၁၆)

“မင်္ဂလာပါ၊ ကိုကို”

ပြည့်ဖြိုးခံက ပန်းအိုးထိုးဖို့ ခူးထားသည့် နှင်းဆီပွင့်လေးငါးပွင့်တို့ ပန်းစည်းသဖွယ် သူ့ထံပေးဆက်လိုက်ပြီး ခြံထဲသို့တိုင်ဆင်းပြီး နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်မန္တီကတော့ ပြည့်ဖြိုးခံ၏ Wheel Chair နောက်မှာ အသံတို့ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

သူက လူကောင်းတစ်ယောက်နယ်။ အများအမြင်မှာ အကူအညီလိုအပ်သူဟု ထင်စရာမရှိ။ စိုပြည်လန်းဆန်းသော အသားအရေ၊ သပ်ရပ်လှပသော အဝတ်အစားတို့ဖြင့် မင်းသားတစ်ယောက်နယ် ချောမွေ့ဆဲ။

ကားပေါ်မှ သူ့ဖာသာ ဆင်းချလာသည်။ ရှပ်ရှင်ထဲက မျက်မှောင်တွေလို လူကွဲစရာလည်းမလို၊ စမ်းတဝါးဝါးလည်း မလျှောက်။ သည်သူ့နာကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမှာလဲလိမ့်။

သူ့မှာကြားပြီး ပြန်လွှတ်သည်မို့ ကားက ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။

အထိ သူမတို့ နေရာမှာ ရပ်နေမိကြဆဲ။ ပြည့်ဖြိုးဇံက စတင်လှုပ်ရှားသည်။

“လာ... ကိုကို၊ သားလက်ကိုဆုပ်။ သားတို့ ခရေရိပ်ကိုသွားကြမယ်။ အဲဒီမှာ သားရဲ့ ဟက်ပီးဝေါလေးရှိတယ်။ ရေကူးကန်ပိစိလေးရှိတယ်။ ဒန်းစီးချင်လည်းရတယ်... ကိုကို”

ပြည့်ဖြိုးဇံက သူ့လက်ကလေးကိုကမ်းပေးရင်း သူ့ကိုတွဲခေါ်၍ ခင်မန္တီက Wheel Chair လေးကိုတွန်းရင်း သူတို့နောက်မှ လိုက်ရသည်။ ခြံက အထူးစပါယ်ရှယ်ပြုလုပ်ထားသည့်လမ်းတွေမို့ ခလုတ်တိုက်စရာလည်းမလို။

“ညို့ Happy World လေးက အရေးမကြီးဘူး။ ရေကူးကန်က အရေးကြီးတယ်။ ကိုကို ရေနစ်နေပါဦးမယ်”

“စိတ်ချ ကိုကို၊ သားရေကူးကန်လေးက ခါးတစ်ဝက်လောက်ရယ်။ ဘယ်လိုမှမနစ်ဘူး... ရေကူးလို့လည်းမရဘူး”

သူမတို့ခြံဘေးကွက်လယ် ခရေရိပ်သို့ ဆက်လျှောက်သွားကြသော်လည်း ဘေးမှ အရိပ်ပမာ လိုက်နိုင်ဆဲ။

“ကိုယ်တို့အနားမှာ နောက်ထပ်လူတစ်ယောက် ရှိနေတယ်။ သံတစ်ခု ထပ်ကြားနေရတယ်။ သူ့က ကိုယ့်ကိုမလိုလားဘူးလား၊ နှုတ်မဆက်ဘူးနော်”

“အို...”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ညီမလေးကလည်း ကိုကိုကို-နှုတ်ဆက်လိုက်တာဦး”

သူ့အပြောကြောင့် ခင်မန္တီ မျက်ရည်ဝဲရသည်။ ရင်ထဲမှာ ဆိုးသွားပြီမို့ အသံက ချက်ချင်းထွက်လို့မရ။ တစ်ခါက ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသည့်

သူ့ညာလက်ကလေးကိုသာ လှမ်းယူဆုပ်ရမ်းလိုက်ရသည်။ နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။

“သူက စကားမပြောတတ်ဘူးလား... ဒါဆိုရင်တော့ တို့သုံးယောက်ဟာ”

“ပြောတတ်ပါတယ် ကိုကို၊ ညီမလေး စိတ်ကောက်နေတာထင်တယ်။ ဟုတ်သား... ညီမလေး”

လူကလေး၏ညီမလေးဆိုတော့ နွေဦး ဘယ်လိုထင်ရမှန်းမသိသေးဘူး။ သူ့ကိုလာနှုတ်ဆက်တော့လည်း လူကြီးအရပ်၊ လူကြီးလက်ပင်။

“မကောက်ပါဘူး ကိုကိုရယ်”

အသံကို လုံးချဲ့ဖြေကြားရင်း ခင်မန္တီတို့ ခရေရိပ်သို့ရောက်ရှိသွားကြသည်။ အသံမထွက်သော်လည်း ခင်မန္တီ သူ့ကို ထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ ထိုင်စေချင်ဖူးမလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ မိန်းကလေး၊ မင်းဆီမှာ ငါရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တဲ့ရနံ့တွေ ရနေသလိုပဲ”

တစ်ကိုယ်တည်း အဝေဖဝါအပြောကြောင့် သူမလန့်သွားရသည်။ သွယ်ပါလား။

“ကဲ! ကိုကိုတို့ ကျန်ခဲ့ဦး၊ တို့ စားစရာသွားယူလိုက်ဦးမယ်”

နွေဦးက သူမအသံကို နားစွင့်နေဆဲ ခင်မန္တီ လှစ်ခနဲ အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

“ဒေါ်ကြီးတိုးရေ... ကလေးတွေ အဆာပြေစားဖို့”

“အေးအေး... ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ သစ်သီးတွေနဲ့တွေ့ရှိတယ်။ လင်ဗန်းလေးဖြင့် ငှက်ပျောသီး၊ သစ်တော့သီး သုံးလုံးစီ၊ နောက်

ကိတ်မုန့်သေးသေးသုံးလုံးနှင့် ရေတစ်ပုလင်းထည့်၊ လက်သုတ်ပဝါထည့် ပြီး ခင်မန္တီ ယူခဲ့သည်။

“အလို!”

Wheel Chair ပေါ်မှ ကိုပြည့်ဖြိုးဝံကလည်း သူ့အကူအညီဖြင့် ရေကန်ထဲ ရောက်နေသည်။ သူကလည်း ရယ်မောရွှင်ပျနေဟန်။

“ကိုကို မချမ်းဘူးလား၊ ခုမှ ကိုးနာရီရှိသေးတယ်”

“မချမ်းပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ ကန်က နေပူအောက်မှာ ရှိနေတာပဲ”

ဘာပဲပြောပြော၊ စားသောက်စရာလင်ဗန်းကို စားပွဲပေါ်တင်ခဲ့ပြီး လူကလေးအတွက် မျက်နှာသုတ်စောင်နှင့် အဝတ်အစားများ ပြေးယူရပြန်သည်။

ပြည့်ဖြိုးဝံကို ရေကန်ထဲမှ ချီတင်၊ အဝတ်အစားလဲပြီးမှ ခရေရိပ်မှာ သူမတို့ အစာစားကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရေကန်ကလေးသည် ပြည့်ဖြိုးဝံလေး ခြေထောက်တွေ သန့်စွမ်းလာဖို့ ပြုလုပ်ပေးထားသည့် ရေကန်ကလေးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒါလည်း ကုထုံးတမ်းမျိုးပါပဲ။ ပြည့်ဖြိုးဝံကသာ တစ်ခါမှ ရေထဲဆင်းမကြည့်သေးတာဖြစ်သည်။ သည်လိုပဲ ကူးရင်းခတ်ရင်း လူကလေး၏အကြောအချင်တွေ ပြန်လည်ထူးခြားရင်လည်း အမြတ်ပေါ့။

ခရေရိပ်မှာ သူမတို့သုံးဦး မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။ လူကလေးကိုလည်း မြက်ခင်းပေါ် ချထားပေးပါ၏။ သုံးယောက်စလုံး မြက်ခင်းပေါ်မှာ။

“သားတော့ ဒီနေ့ သိပ်ပျော်တာပဲဗျာ၊ အဲဒါ ကိုကိုလာလို့ သိ

ကကိုကို... သားတို့ဆီ နေ့တိုင်းလာခဲ့နော်။ မုန့်တွေတာတွေလည်း ချောင်ယူခဲ့၊ သားတို့စိတ်မဆိုးဘူး”

လူကလေးက မြက်ခင်းပေါ် အားလျှော့မှောက် လတစ်ခင်း ခုတ်သယ်ပြီး သူ့ပေါင်ပေါ် ရောက်သွားသည်။ သူကလည်း ကြည့်နေတာပဲ။ သို့သော် နွေဦးအသွင်က တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် ကြည့်စားနေသည်ဟန်။ နောက် သူ မအောင်နိုင်တော့သည့်ပုံဖြင့် ခင်မန္တီ ဦးမေးခွန်းများ မေးတော့သည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ညီမလေး... ခင်ညီမလေး”

ပြည့်ဖြိုးဝံသို့ မျက်စိတစ်ဖက်မှိုတ်ပြရင်း သူမ ညာလိုက်တော့ လူကလေးကလည်း သဘောပေါက်ပါသည်။

“နာမည်က ချစ်စရာပဲ၊ အသံက ပိုပြီးချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်လား... လေးလေးပါးတို့ ချောစင်တို့ထက် သာနေသလား”

“အဲဒါထက်ပိုပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့သစ္စာဖောက်သူတွေ ချစ်သူအသံမျိုး”

နွေဦးစကားကြောင့် ခင်မန္တီ ဘုရားတ သွားရသည်။ ယောက်ျားတွေများ စကားကို ပြောင်းပြန်ပြောတတ်ကြတယ်။ သူကပဲ တစ်ပြန်တစ်ပြောရသေးသည်။ သူ့သာ လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုပါက ခင်မန္တီ မှတ်ချင်းဖြင့် အသည်းနှလုံးတည့်တည့်ကို မှတ်ထည့်ပြီး ‘နောက်... မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို တကယ်မချစ်ဘဲနှင့် လှည့်စားဦးမလား’ ဆိုပြီး အထီးသားတွေ ပေးချင်နေမိသည်။

ယခုတော့ သူက ဒုက္ခိတဖြစ်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ နာကြည်းစိတ် ပေါ်လာသဖြင့် သူမစိတ်ကို ဖြူအောင်ထားလို့မရဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကို ဘာစကားမှမြောမနေချင်တော့။ လူကလေးကလည်း မအေးကျော် နေ့တော်လွမ်းဆိုသလို သူ့ကိုပိုခင်နေတော့ ခင်မခွဲ တာဝန်ပေါ့သွား၏။

ခရေရိပ်မှ ခရေပွင့်လေးများကိုပဲ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ကောက်ပြီး နှိုးမျှင်မျှင်လေးတစ်ခုနှင့် သီနေလိုက်တော့သည်။

သူတို့ဖာသာ နေချင်ရာနေ၊ ပြောချင်ရာပြောပစေ၊ သို့သော် ကိုယ့်အကြောင်း ပြောနေကြသလား၊ရယ်လို့ နားတော့ စွင့်ထားမိသည်။ ဒါ မိန်းမမိစေပေါ့။

“ညီရဲ့ညီမလေးနာမည်က တကယ် ခင်ညီမလေးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုရဲ့ လှတယ်နော်”

“ဒါဆို ကိုကိုကရော သူ့ကိုဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ။ ညီမလေးလို့ ခေါ်ရမှာလား”

“ခစ်... ခေါ်ချင်ခေါ်ပေါ့ ကိုကို၊ ညီမလေးက လှလည်းလှတယ် နော်... သတိထား။ ကိုကို ကြွေသွားမယ်”

“ကိုကိုက မျက်စိမှမမြင်တာ၊ ဘယ်လိုကြွေမလဲ၊ ပြီးတော့ ကိုကို မှာ ကြွေစရာအသည်းလည်း မရှိတော့ပါဘူးကွာ။ ခိုးမထဲမှာ ပြုတ်ကျကုန်ခဲ့ပြီ”

“ဟာ... ကိုကိုစကားက အဆန်းပါလား။ ဘာလဲ... ပုံပြင်ထဲ က မျောက်လို အသည်းနုလုံးကို သမုန်းပင်မှာ ချိတ်ထားလို့လား ကိုကို”

သူ ခင်မခွဲ ကိုယ့်နား စောင်းပြောနေလေသလား။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဆုံးစွန်ထိချစ်ခဲ့ပြီးမှ ပစ်ထားခဲ့သူကပဲ စကားနာတွေ ထိုး

စိတ်တွေ နာနေရသေးသတဲ့။ သူမက သစ္စာဖောက်ခဲ့သတဲ့။

ကိုယ်လုပ်ချင်ရာလုပ်သွားပြီး တစ်ဖက်သားကို အပြစ်ဒိုတာတွေ ခင်မခွဲ လုံးဝမကျေနပ်။ သို့သော် ရှိပါစေ၊ လောလောဆယ် သူမသည် ခင်မခွဲမဟုတ်။ ခင်ညီမလေးသာဖြစ်သည်။

“ကိုကိုတို့အကြောင်း ပြောပြပါလား၊ သိပ်ကိုစိတ်ဝင်စားစရာ ဆောင်းမှာပဲနော်”

တော်တော်လေး ကဲနေသည့်လူကလေးသို့ ခင်မခွဲ လှမ်းမာန်မဲ သိကသည်။

“ကိုကို... ဒါ ဂုဏ်လေးအကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ကလေး ကလေး ဆာသာနော်”

ပြည့်ဖြိုးခံမှာ လျှာကလေးတစ်လစ်ဖြစ်၊ ဇက်ကိုပုလွိုက်သော် ဆည်း စောဒကတော့ တက်သေးသည်။

“ညီမလေးကပဲ အချစ်အကြောင်းများ ဗီဒီယိုခွေထဲလည်း ပေါ် ခဲ့ပြည့်လို့နော်။ ကိုကိုအကြောင်းက ဂန္ထဝင်များ မြောက်မလားလို့ပါ”

“မရည်နဲ့ကွာ... ညီမလေး မကြိုက်ဘူး။ နားမထောင်ရဘူး” ခင်မခွဲအော်သံကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် ချားကြသည်။

အတန်ကြာမှ ပြည့်ဖြိုးခံက သူ တိရစ္ဆာန်ရုံသို့ လတ်လတ်ဆတ် ဆတ်သွားခဲ့သည့်အကြောင်း ဖောက်သည်ချနေလေတော့သည်။ နွေဦးပုံစံ အထူးငြိမ်သက်လှ၏။

သို့သော် ခင်မခွဲ မတုတ်နိုင်။ သစ္စာဖောက်ခံရသည့် စွန့်ပစ်ခံ ခံသည့် မိန်းမတစ်ယောက်အနေနှင့် သူ့ကို ဒီလောက်တော့ နာကြည်

၁၈၂ ၀ ကြယ်စင်ပျိုးဝေ

ခွင့်ရှိရမည်ဟုလည်း သူမခံယူထားမိသည်။

သူ့ကိုမေးကြည့်ချင်စိတ်များလည်း မရှိတော့။ ရင်ထဲမှာ အတွေကုန်စင်အောင် ခမ်းခြောက်မသွားသေးသော်လည်း နာကြည်းမိသကဲ့သို့ ခုနစ်နေ့အတွင်း။

နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မအိ ဖို့ ပြုစုပေးရပြန်သည်။

ပြည့်ပြီးခံက မျက်စိမြင်သူမို့ ခါတိုင်းလိုပင် သူ့ဖာသာ မှာ ထိုင်ပြီးစားနိုင်သော်လည်း ဧည့်သည်ဖြစ်သည့် နွေဦးမှာ တော်တော် အခက်တွေ့နေရသည်။ ဘာဟင်းတွေ ဘယ်မှာရှိမုန်း၊ သူ ဘယ်လိုစားသိမှာတဲ့လဲ။ ခါတိုင်းရော ဘယ်သူတွေက ပြုလုပ်ပေးကြသလဲ။

မျက်မမြင်ဖြစ်နေသည့် နွေဦး၏ဒုက္ခတွေကို မြင်နေရပြန်သော ခင်မအိ၏နာကြည်းစိတ်တွေက ပြောတော့လှလှ။ ဆန့်ကျင်ဘက်ခံစားနေရသော ခင်မအိ၏အစွန်းရောက်နေသည့်နှလုံးသားလေးမှာ ကွဲအက်လှလှ။

ထမင်းစားစားပွဲမှာ ထိုင်ရင်း သူက အားနာစကားဆိုခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ဒါကိုမေ့နေတယ်ဗျာ၊ အရမ်းအားနာတာပဲ။ ကျွန်တော်ထမင်းပန်းကန်ထဲ နယ်ဖတ်ထည့်သွားပေးပါ။ ကျွန်တော့်ဖာသာ ပါမယ်။ ခါတိုင်းလည်း အိမ်မှာ ဒီလိုပဲ သူတို့နယ်ဖတ်ထည့်ပေးသမျှ ရတာပါ။”

“အို. . .”

အဖြစ်ဆိုလိုက်တာကွယ်. . . သူဖြစ်အင်ကိုကြည့်ပြီး ခင်မအိ၏ ခြေထောက်ကွဲလေပြီ။ သူ့မှာ ဘာဖြစ်မှုတွေရှိရှိ စိတ်သစ်လူသစ် ခင်ညီမအိ အဖြစ်နဲ့ သူမ ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးလိုက်ချင်ပါတော့သည်။

“ရတယ်နော်. . . ကျွန်မ ကျွေးပါ့မယ်၊ အားမနာပါနဲ့၊ ကျွန်မ ကိုကိုက သူ့ဖာသာ စားလို့ရပါတယ်”

“ခင်ဗျားလည်း ဆာမှာပေါ့ဗျာ၊ လုပ်ပါ. . . တစ်ခါတည်းသာ ပုံထည့်ပေးပါ”

“ဖြစ်ပါတယ် ဆိုမှ”

သူမ၏ခပ်ဆောင်ဆောင်အသံကြောင့် နွေဦး ငြိမ်သက်သွားပေမယ့် ပြည့်ပြီးခံကတော့ လက်မသာ ထောင်ပြလိုက်သည်။ ဆက်လုပ်ပေါ့လေ။

ခင်မအိ သူ့ကို ကြင်နာစွာ ပြုစုကျွေးမွေးမိသည်။ အသံကတော့ တစ်စက်မှမထွက်။ စကားကို ရှည်ရှည်မပြော၊ သူ့သိသွားမှာ စိုးပါသည်။

ထိုနေ့က ညနေလေးနာရီထိုးမှ သူ့ဟန်းဖုန်းဖြင့် ကားကိုဆက် သွယ်ခေါ်ယူပြီး အိမ်ပြန်သွားခဲ့သည်။

“နောက်နေ့လည်း လာပါရစေဦးနော်၊ ကိုကိုအမှောင်ကမ္ဘာမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့တာမို့”

လို့ သူက လွမ်းစဖွယ် ပြောသွားခဲ့လေသည်။

၀၀၀

အခန်း(၁၇)

သူမတို့နှင့်လာနေတာ သုံးရက်မြောက်တော့ သူက ယောက်ျား
ပီသစွာ အစီအစဉ်တွေ ရေးဆွဲလာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်ကချည်းပဲ ဒီအိမ်မှာ လာနေရတာ အားနာလာပြီ
ဒါကြောင့် ညီနဲ့ညီမလေးကို တစ်လှည့်... ကျွန်တော့်အိမ်ကို ဖိတ်ခေါ်
ရစေ”

“ဝေး... ဟေးဟေး... ဒါမှ ညီကိုကိုကွ၊ ညီကလည်း အခု
တလော လမ်းထွက်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ကံ! အခုလိုက်ရမလား”

ဘယ်သူမှ ငြင်းဆိုဖို့မစဉ်းစားကြရသေးခင် ပြည့်ပြီးခံက ဦးစွာ
ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေလေတော့သည်။ ဦးမင်းဖံနှင့် ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ပြည့်မှာ ထု
ကလေးပျော်နေလျှင် စိတ်ချမ်းသာမည်သူများမို့ ကန့်ကွက်စရာ အကြောင်း
ပြချက်မရှိ။ ပြီးတော့ သူတို့အဆိုအရ အလွန်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူများလည်း
မဟုတ်ပါလား။

ခင်မခွီ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဒါတောင် ခိုကလေးတစ်ကောင်
ကဲ့သို့ ညည်းတွားမိသေး၏။

“ကိုကို Wheel Chair ကို ဘယ်လိုလုပ် တင်မလဲ၊ ပြီးတော့
ဟိုအိမ်မှာက ဒီအိမ်လို ကွန်ကရစ်လည်း ဖောက်ထားမှားမဟုတ်ဘူး”

သို့သော် သူက လျင်မြန်စွာ ရှင်းချက်ပေးပါသည်။

“မပူနဲ့ ညီမလေး၊ ကိုကိုအိမ်မှာတော့ အပ်ထားတဲ့နေရာကအစ
ကိုကိုသိတယ်။ ခြံထဲမှာလည်း နေရိပ်တွေရှိတယ်။ ကိုယ် အားလုံးတာဝန်
ယူပါတယ်”

နောက် သူကပဲ ပစ္စည်းပစ္စယအားလုံးကို သူ့ကားထဲသို့ ထည့်
သိုနေရာချပေးသည့်အပြင် ကားတံခါးဖွင့်ခြင်း၊ လူကလေးကို ချီပွေ့တင်
ခြင်းတို့ကို သွက်လက်စွာ ပြုလုပ်လိုက်သေးသည်မှာ တကယ်လူကောင်း
တစ်ယောက်သဖွယ်။

ဘယ်အိမ်မှာနေနေ သူမနှင့်ဤကလေး နှစ်ယောက်တည်းမို့ ယခု
တော့ သူခေါ်ရာသို့ လိုက်ခဲ့ကြရသည်။

“ဆင်းကြမယ်၊ ကိုကိုအိမ်မှာ ဘာမှအားငယ်စရာ အားနာစရာ
မရှိဘူးနော်။ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း စိတ်ကြိုက် တစ်အိမ်လုံး နေနေရ
တာ။ ဖေဖေက မိုးလင်းမိုးချုပ် အပြင်ထွက်နေတာ။ တစ်ခါတစ်ခါ ည
တောင် ပြန်အိပ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါတောင် ရှင်က မျက်စိကွယ်ချင်နေရသေးတယ်နော်”

ဖျတ်ခနဲ ဝင်ထောက်လိုက်သည့် ခင်မခွီ စကားကြောင့် နွဲ့
တို့ယုံကြီး တောင့်သွားခဲ့သည်။

“ဒါကတော့ ကိုယ့်ခံယူချက်နဲ့ကိုယ်ပဲ သစ္စာမဲ့တဲ့ချစ်သားကို မြင်

ချင်ဘူး။ သစ္စာမဲ့တဲ့လောကကြီးကို မမြင်ချင်တော့ဘူး။ အဲလိုမမြင်ရတော့တာ ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်းသာလိုက်သလဲ... ဟား... ဟား... ဟား...

သူ တအံ့တော့ ရူးသွပ်နေပြီဖြစ်လိမ့်မည်။ သူမတို့ ကားပေါ်တောင် မဆင်းကြရသေး။ ရန်ကုန် ဖြစ်နေကြရပေပြီ။ သူ့အိမ်လိုက်ပြီး သူ့ထမင်းစားရမှာပေမယ့် ခင်မဒွီ အားမနာနိုင်ပါ။

“ဟုတ်လား... ရှင် တကယ်စိတ်ချမ်းသာနေပြီလား။ ရှင်ဟာ အမှန်တရားကိုပဲ ကွယ်ထားတဲ့သူပဲ။ အမှန်တရားကနေ ရှောင်ပြေးနေတာ သူပဲ။ ရှင် မျက်စိမမြင်ရတော့တာ လောကရဲ့ အရှိတရားတွေက ရှိနေတာပဲမဟုတ်လား။ ရှင်ဘာတတ်နိုင်သလဲ”

ခပ်စွာစွာ ခပ်ထက်ထက်ပြောနေသည့်သူမကို နွေဦးက မမြင်သည့်မျက်လုံးများကို ပြူးပြဲကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ဆတ်ခနဲ သူမကိုဆွဲဖမ်းပြီး တစ်စုံတစ်ခုကိုရှာဖွေစမ်းသပ်ဖို့ ကြိုးစားလေ၏။ ခင်မဒွီ အငိုက်မိမခံ။ ဆောင့်ရှန်းပစ်လိုက်သည်။

သူ ဘာရှာမယ်ဆိုတာ ခင်မဒွီ သိတာပေါ့။ သူမ၏လက်ဝဲဘက် ရင်ညွန့်မှာ မွဲနီလေးတစ်လုံးရှိတာ သူသိသွားခဲ့တာပဲ။ သို့သော် လောလေးဆယ် သူမသည် ခင်ညီမလေးသာဖြစ်သည်။

“ရှင် ဘာရမ်းကားတာလဲ။ တော်ပြီ... ကျွန်မတို့ ခုပဲ ပြန်လာမယ်။ အလကားလူ... သစ္စာတရားဆိုတာ ဘာမှန်းမသိတဲ့လူ”

အပျက်အပျက်နှင့် သူမတို့ရန်ဖြစ်နေကြတော့ လူကလေးကြောင်အနေနဲ့သည်။ နောက်မှ နှစ်ယောက်စလုံးသို့ ဖြန့်ဖြေပါလေသည်။

“ဟာ! ညီမလေးနဲ့ကိုကို၊ မကြီးမငယ်ကြီးတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်နေသလားဗျာ။ ကဲ! လာ... ဆင်းကြမယ်၊ ညီမလေးကလည်း ရန်ဖြစ်နေတာမို့”

လေ... ကိုကိုက ဒီနေ့ ရှယ်ကျွေးမှာဗျာ။ ဝယ်လာတဲ့အထုပ်တွေ ကြည့်ပါလား။ ဒါပဲနော်... သားကတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မပြန်နိုင်ဘူး။ ညနေကျမှ ပြန်မယ်။ ကဲ! ဆင်းမယ်၊ ကိုကိုကလည်း ကိုယ်က အိမ်ရှင်ပဲ။ သည်းခံလိုက်... သည်းခံလိုက်၊ အိမ်မှာဆိုလည်း မေမေဆိုးရင် ဖေဖေက အလျှော့ပေးလိုက်တာပဲ”

ကလေးစကားမို့ ဗွေမယူကြတော့ဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ကြသည်။ နွေဦး Wheel Chair ကို ချနေဆဲ။ ခင်မဒွီက လျှောက်လေးကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။ ဒရိုင်ဘာက ကားကိုပြန်ကွေ့ထွက်သွား၏။

“ဆောနီး... ခင်ညီမလေး”

သူက တီးတီးတောင်းပန်သဖြင့် သူမ ကျေအေးရပေတော့မည်။ နေရာသစ်မှာ လူကလေးကတော့ အရမ်းကိုပျော်ရွှင်နေပါသည်။ နှင်းဆီရိုင်းလေးတွေ ပွင့်နေတာ၊ မြက်ခင်းတွေ စိမ်းစိုနေတာကအစ သူ့မှာ သဘောကျနေလေသည်။

“ကိုကို... သားတို့လည်း သုံးရက်လာနေမယ်နော်၊ တစ်အိမ်ကို သုံးရက်စီပဲနေကြမယ်။ သားတော့ ကိုကိုအိမ်ကို သိပ်ကြိုက်သွားပြီ”

လှပသောနှစ်ထပ်တိုက်ကလေးက ဥရောပပုံစံမို့ ခေတ်မီသည်။ ကျယ်လည်းကျယ်ဝန်းပါ၏။ ခြံဝင်းကလည်း မဆိုးလှပေ။ သူမတို့ လျှောက်ကြည့်ကြလေ၏။

“ကိုကိုအိမ်မှာလည်း ရေကူးကန်ရှိတယ်... နောက်ဘက်မှာ။ ကလေးတော့ ချိုးလို့မရဘူး။ ရေနက်တယ်ကွ”

“ဟာ! ကိုကိုကလည်း ဘာလို့ တိမ်တိမ်လေးလှုပ်ထားသလဲ။

ညီပါ ချိုးလို့ရအောင်လေ"

"အေးကွာ... ဆောရီးပဲ၊ ကိုကို ညီကိုမတွေ့ခင်က လုပ်ထားမိတာမို့ပါ။ ဒီလိုလုပ်ကွာ... ညီ၊ ကိုကိုမှာ ရာဘာလှေလေးလည်း ရှိတာပဲ၊ ရေမချိုးနဲ့... လှေစီးပေါ့နော်၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား"

"အိုကေ... သိပ်ဖြစ်၊ ကိုကိုကို သိပ်ချစ်... အဲ... လှေကဘယ်သူလှော်ပေးမလဲ"

"ဒါတော့ မင်းညီမလေး လှော်ခိုင်းပေါ့ကွာ၊ ကိုကိုက မျက်စိမြင်တာမှမဟုတ်တာ။ တော်ကြာ မှောက်သွားလို့ ဒုက္ခတွေရောက်နေပါဦးမယ်"

ဟုတ်တော့မလိုလိုနှင့် အဖျားရှူးသွားသည့် နွေဦးစကားကြောင့် ခင်မန္တီ နှစ်ယောက်စလုံးကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

"ကဲ! နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ဘက်ပြန်လှည့်ကြမယ်၊ လှေလည်း မစီးရဘူး၊ ရေကူးချင်ရင်လည်း အိမ်ကွေ့မှကူး၊ အခု အိမ်ပေါ်မှာပဲ ပြန်အနားယူကြရအောင်"

"ဒါပေမဲ့ မနက်စာစားရင်တော့ ခြံထဲမှာပဲ စားချင်တယ်နော်၊ ညီမလေး စိစဉ်ပေး၊ ဟုတ်တယ်နော် ကိုကို... ရေကူးကန်လေးဘေးမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဟို... ပုန်းညက်ပင်လေးအောက်မှာဖြစ်ဖြစ်"

"ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ပိုကောင်းတယ်၊ မီးဖိုထဲမှာ ဒေါ်နုရိုတယ်၊ သူ့ဆီ ပန်းကန်တွေဘာတွေ လိုတာသွားတောင်း"

အတိုင်အဖောက်ညီနေသည့် ထိုနှစ်ယောက်သို့ ခင်မန္တီ မမြင်ကပ်စွာ ကြည့်မိသည်။ တစ်ယောက်ကမြင်ပြီး တစ်ယောက်က မြင်မည်မဟုတ်ချေ။

"ပစ်ကနစ်နဲ့တူသွားအောင် ဂစ်တာလေးပါ သွားယူ၊ ညီကထိုင်ရက်က... က၊ ကိုကိုက မခတ်တပ်ရပ်ပြီး ကမယ်၊ ခင်ညီမလေးကတော့ မကနဲ့၊ မင်းကလည်း ကိုယ်မမြင်မယ့်အတူတူ"

"ရှင် မျက်စိမြင်သွားအောင် ကုပစ်လိုက်ပါလား၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အတွေးအခေါ်တွေက မမှန်ကန်ဘူး"

"အဲဒါ မင်းအကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ မင်း ငါ့ရည်းစားမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာမလုပ်ပါနဲ့၊ သွား... ဂစ်တာပဲယူပေး"

သူ့အိမ်ရောက်တော့ တော်တော်လေသံမာနေသည့် ဆရာကြီးသို့ ခင်မန္တီ အသည်းယားနေမိ၏။

"ဘယ်မှာလဲ... ရှင်ဂစ်တာက"

"ကိုယ့်အိမ်ခန်းထဲမှာ၊ ကိုယ့်အခန်းက အောက်ထပ်လက်ဝဲဘက် ထောင့်အစွန်မှာ"

သူ့ခိုင်းသည့်အတိုင်း ခင်မန္တီ သွားယူပေးလိုက်ရုံသာ။ ဧည့်ခန်းသို့ဝင်စမှာပဲ ဒေါ်နုဆိုသူကို သူမတွေ့လိုက်ရသည်။

"ဒေါ်ဒေါ်... ကိုနွေဦးက ဂစ်တာယူခိုင်းလိုက်လို့ပါ"

သူမ၏စကားကို အဒေါ်ကြီးမှာ တအံ့တဩဖြစ်နေ၏။

"အလို! ဘုရားရေ၊ မောင်နွေဦးက ဂစ်တာတီးမတဲ့ ဟုတ်လား၊ ဘုရားမိုးကြိုးပါတော်... သူ မပျော်တော့တာ ကြာပြီပဲကွယ်၊ ဒါထက်နုပိုပြီး သမီးက ဘယ်သူလဲ အင်းလေ... သူ့ရည်းစားဆိုတာလည်း"

သူ့ဖောက်သွားပြီပဲကွယ်၊ အံ့ရော... အံ့ရော... ဒီလိုလူမျိုးကိုပစ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်နောက် ပါသွားရအောင် နောက်လူက ဘယ်လောက်တော်တဲ့သူမို့ပါလိမ့်ကွယ်"

ဒေါ်နု၏စကားများကို ချန်ထားခဲ့ပြီး ခင်မန္တိ သူ့အခန်းဆီသို့ လျှောက်ခဲ့၏။ အခန်းက ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိလှသည်။ သာမန်မိသားစု တိုက်ခန်းတစ်ခန်းနယ်။ စေ့ရုံစေ့ထားသည့်အခန်းကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက် တော့ သူမ သီးခြားကမ္ဘာထဲရောက်သွားခဲ့သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူ့အခန်းပတ်လည်မှာ ရှုခင်းဓာတ်ပုံတွေ၊ ရှုမျှော်ခင်းပန်းချီတွေ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်လျှင် ရိုးမထဲမှာ ရောက်နေရသည့်နယ်။

မြင့်မားသော အင်ကြင်းပင်ပျိုများ၊ ဝါးရုံတောများက တောင် ပေါ်လမ်းကလေးများနှင့် ပင်မြင့်စံသစ်ခွတွေ။

အို... ကိုရယ်၊ ရိုးမကိုမမေ့နိုင်ဘဲနဲ့ ရိုးမပေါ်မှာ ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူကိုတော့ မေ့သွားသတဲ့လား။ ရှုမျှော်ခင်းတွေက သူ့ကိုယ်တိုင်ဆွဲ သည့် ကားချပ်တွေဖြစ်သည်။

"ဟင်!"

တစ်နေရာမှာ နံရံနီပြီး မှောက်ထားသည့်ကားချပ်တစ်ခုကို သူမ လှန်ကြည့်လိုက်တော့ ရိုးမထဲမှာ ရေချိုးနေသည့် သူမ၏ပုံဖြစ်နေသည်။ လုံချည်နက်ပြာက ရေတွေစိုနေပြီး အဖုအထစ်တွေက အထင်းသား။ ဟာ! ဒီလူကြီး တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ ဆွဲစရာရှားလို့... အဲ! လက်ဝဲဘက် ရင် ညွန့်က မှည့်နှိလေးတောင် ပါလိုက်သေးသည်။

သို့သော် ထိုပုံကို ဆေးနီဖြင့် ကြက်ခြေခတ်ထားပါသည်။ စုံ အောက်မှ စာလုံးကြီးတွေကလည်း ဆော့ပင်အနီဖြင့် ပြူးတူးပြတ်။

"သစ္စာမရှိတဲ့ချစ်သူကို မုန်းတယ်"တဲ့။ ဟာ! ဘာတွေလွဲဆော် ကုန်ပါလိမ့်။ သူ ဘာတွေ ဘယ်လိုထင်သွားခဲ့တာလဲ။ စုံစမ်းစစ်ဆေးဖို့ တော့ လိုပြီထင်သည်။ ပန်းချီကားချပ်ထဲမှ သူမကို ခင်မန္တိ နုမျောတစ်

ခု ငေးကြည့်မိပြန်သည်။ အသေးစိတ်ချယ်မှုနီးထားပုံလေးတွေက အတိုင်း သား။ အပျော်တမ်းပန်းချီဆရာပေမယ့် နှလုံးသားနှင့်ရေးဆွဲလို့ပေလား။ သူ့လက်ရာက အဆင့်မြင့်နေသည်။

သည်စဉ် ဖိနပ်သံ တဂေါက်ဂေါက်ကြားလိုက်ရသည်။

"ဟိတ်! ခင်ညီမလေး၊ ဂစ်တာသွားယူတာ ကြာလှချည်လား။

နီယံအခန်းထဲမှာ ဘာတွေခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်နေတာလဲ"

ဟုတ်သားပဲ။ သူ့အိမ်သူယာမို့ သူ ဟန်မပျက်သွားလာတတ်

တာ ခင်မန္တိ မေ့နေခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့မေးပုံကြီးက အထက်စီးဆန်နေ

တာမို့ သူမ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရသည်။ သူ့ကိုယ်သူ သူဌေးသားဆိုပြီး။

"ရှုခင်းတွေက ရိုးမတောထဲရောက်နေသလို သိပ်ကြည့်ကောင်း ဆို ကြည့်နေမိတာ။ ရှင်အခန်းထဲ ဘာများ ခိုးဝှက်စရာရှိတာလိုက်လို့။ ဆင်း..."

"ဘာ! မင်းက ရိုးမကိုရောက်ဖူးလို့လား၊ မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ် ဆဲလဲ၊ မင်းဟာ ငါနဲ့ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသလား"

"အို... ကြုံကြီးစည်ရာ၊ ရှင်နဲ့ဘယ်တုန်းကမှ မပတ်သက်ခဲ့ဖူး ဆိုသူ။ ရိုးမကတော့ မြင်ဖူးတာပေါ့ရှင်... ရုပ်ရှင်ထဲမှာ။ ကဲ! ရှင်ဂစ်တာ ခဲ့တာသားပဲ ဖြုတ်ခဲ့ပေတော့၊ ကျွန်မသွားပြီ"

"ဟေ့... ဟေ့... နေဦးလေ"

သူ့အော်ခေါ်နေသည့်ကြားမှ ခင်မန္တိ လှစ်ခနဲပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမလေးကို စောင့်ရှောက်ချဉ်းမည်။

ခုချိန်ဆို အစားနှင့်ပါးစပ် မပြတ်အောင်စားတတ်သည့် ကလေး ခိုက်ဆာနေပေရောမည်။

၁၉၂ ဝ ကြယ်စင်ပျိုးဝေ

သူ့ကိုမစောင့်တော့ဘဲ ပုန်းညက်ပင်ရိပ်အောက်မှာ သူမနှင့် လူကလေးတို့ ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်များ၊ အစိမ်းကြော်ထုပ်များကို တတ်သရွေ့ မှတ်သမ္တီ ဖြည့်စားပစ်လိုက်သည်။

ဘုမ္မာပေါ့နော် ကိုယ်တိုင်ဖြည့်... ကိုယ်တိုင်စား... ကိုယ်တိုင်ကြိုက်သလို လုပ်ပစ်လိုက်ရသည်မို့ သူမတို့နှစ်ယောက် သိပ်ကိုပျော်ရွှင်မိခဲ့ကြပါသည်။

○○○

အခန်း(၁၈)

သည်ကနေမနက်တော့ သူမတို့သုံးယောက် လူကလေးတို့အိမ်ထဲ နားခိုကြရမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာဦးမင်းဇံ၏တပည့်နှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကိုနိုင်ထက်ဦးက မင်္ဂလာပွဲဧည့်ခံပွဲလေးတစ်ခုကို ကျင်းပရင်းပရန် အကူအညီတောင်းထားခဲ့လို့ဖြစ်သည်။

ကိုနိုင်ထက်ဦးက စစ်တွေသား၊ ဒီရန်ကုန်မှာ အလုပ်ဝင်နေသူ သူ့ဆရာသမားထံ အကူအညီတောင်းပြီး မင်္ဂလာပွဲကျင်းပဖို့ စီစဉ်ထားသော သူမတို့သုံးယောက်လည်း ပျော်ရွှင်စွာ ပါဝင်ဆင်နွှဲကြပေမည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမ၏လူနာနှစ်ယောက်မှာ ယခုအခါ ထောက်ကြွတွေ လွန်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

"ကိုကိုအိမ်မှာနေဖို့ နောက်တစ်ရက်ကို ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်တယ်နော်၊ ကြွေး... အကြွေး... တစ်ရက်၊ ဒီနေ့တော့ အိမ်မှာပဲ စားလိုက်ပါ၊ ကြာရအောင်။ ဧည့်ခံပွဲက ခဏလေးပါ။ မနက်ရှစ်နာရီကနေ ဆယ်နာရီထိ"

လူကလေးလည်း တော်တော်လူလည်ကျနေပါတော့၏။

ညွှတ်ခွဲပွဲနှင့်အညီ သူတို့လည်း လှပစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားကြပါ၏။ ပြည့်ဖြိုးဖံ့မှာ Wheel Chair ပေါ်မထိုင်တော့။ နွေဦးကထောထုံးစံအတိုင်း မျက်မှန်အမည်းလေးနှင့်။ သူတို့သုံးယောက်က ညွှတ်ခွဲပွဲခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ခရေရိုပ်မှာ စပါယ်ရှယ်နေရာယူထားကြလေသည်။

ညွှတ်ခွဲအတွက် ရေခဲမုန့်ကျွေးလေရာ သူမတို့ဝိုင်းမှာ အစားဖြစ်နေလေတော့သည်။

“ကိုကိုရေ... သုံးပွဲရှိပြီနော်၊ အလကားရတိုင်း နင်းကန်မနေနဲ့”

ပြည့်ဖြိုးဖံ့က လက်မလေး ထောင်ပြဆဲ။

“သား စံချိန်သစ်တင်မလို့ ညီမလေးရဲ့ အံ့ဖွယ်သုတထဲ အောင်လို့လေ”

ဆရာဦးမင်းဖံ၏တပည့်များနှင့် ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ပြည့်၏မိတ်ဆွေကလည်း သီးသန့်စားပွဲလေးမှာ ပြောင်လက်တောက်ပနေသည့် သူမတို့ထံသို့ တဖွဲဖွဲလာရောက်နှုတ်ဆက်နေကြပြန်သည်။

သတို့သားနှင့် သတို့သမီးက ယခုထိ ရောက်ရှိမလာဘူး။ သမီး အလှပြင်နေတုန်းဖြစ်မည်ထင်သည်။ မကြာမီ ဆလွန်းကလေးနှင့် မင်္ဂလာစုံတွဲရောက်ရှိလာပါ၏။ ညွှတ်ခွဲပွဲလေးက တီးဝိုင်းမပါနှင့် ရင်းနှီးသူများနှင့်သာ ကျင်းပသောပွဲဖြစ်သဖြင့် မျက်စိအေးအေး ရှိလှသည်။

“ဟင်...”

ကားပေါ်မှဆင်းလာသည့် သတို့သမီးသင်္ဃန်းကလေးသို့

ကြည့်ပြီး ခင်မနွဲ့နှလုံးသားတွေ ပွင့်ထွက်သွားတော့မတတ်။

“မမရတီ”

မိခင်မပါဘဲ၊ တစ်ဦးတည်းသောညီမလည်း မပါဘဲ၊ မိမိတစ်ယောက်တည်း ဆင်နွဲ့နေသည့် သတ္တိခဲ သတို့သမီးကြီးကို သူမရင်ထဲမှ ကွယ်လောင်စွာ အော်ခေါ်နေမိသည်။ နှုတ်ကတော့ ဆွံ့အသွားချေပြီ။

အေးလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းတရားတွေတော့ ရှိမှာမို့။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မမရယ်...။

အလှပြင်ဆိုင်မှာ ကျကျနုနုပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်မို့ မမရတီ အစွမ်းကုန်လှနေခဲ့သည်။ ရင်မှာ နုပျောကြေကွဲစိတ်တို့ဖြင့် မေမေ့ကိုမြင်ယောင်မိသော ခင်မနွဲ့နှလုံးခုန်ချက်တွေ မြန်ဆန်ဆူပွက်နေခဲ့ပြီ။

“ခဏနော် ကိုကို၊ ညီမလေးခေါင်းမူးလို့၊ ပလစ်ကွာ... နော်၊ ညွှတ်ခွဲပွဲပြီးမှ လာခေါ်မယ်”

ပြည့်ဖြိုးဖံ့သို့ ခွင့်တောင်းခဲ့ပြီး ခင်မနွဲ့ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။

မမရတီ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ...။

မမရတီ သူမကိုမြင်လျှင် တစ္ဆေခြောက်ခံရသလို အကြီးအကျယ် နှလုံးသွားမှာပေါ့။ ခင်မနွဲ့ ရန်ကုန်မှာရှိနေတာလည်း သူသိမည်မဟုတ်။ ဘယ်လိုငွေတွေ တင်ပေးနေသည်ဆိုတာလည်း ခင်ရတီ သိမည်မဟုတ်ပါ။

မမရတီရေ... နင့်ဘဝ လှပပါစေနော်။

“ညီရေ... တို့ဝိုင်းမှာ တို့နှစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ညီမလေး ခေါင်းမူးလို့ အိမ်ပေါ်ပြန်တယ် သွားပြီ။ ဧည့်ခံပွဲပြီးမှ လာခေါ်မယ်တဲ့”

“ဘာသဘောလဲကွ... အဲဒါ”

“ဘယ်သီမလဲ ကိုကို၊ သားထင်တာတော့ သားနဲ့ကိုကိုက နေထိုင်မှုနဲ့ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ထိုင်စားနေတော့ သူ ကြားထဲက ရှက်လာလို့ တူပါတယ်”

ပြည့်ဦးဖိုအပြောကြောင့် နွေဦး ပေါ့ပါးစွာရယ်မိသည်။ ဟုတ်သားပဲ။

“အေးကွ... ကိုကိုတို့ကလည်း လွန်တယ်၊ တကယ်တော့ကွာတို့နှစ်ယောက်က ပျော်လို့စားနေကြတာပါ။ ငတ်လို့မဟုတ်ဘူးနော်”

“အင်းလေ... ဟုတ်တယ်လေ၊ ညီမလေးက ဒါတွေမသိဘူး သူ့မှာ ရှက်ဖို့ပဲ”

ခင်မန္တ မရှိတုန်း နွေဦး လူကလေးကိုစည်းရုံးကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးရသွားသည်။ ခင်ညီမလေးဟာ သူ့ခင်မန္တလား။ ကံ! ခင်မန္တ ဟုတ်တော့ရော သစ္စာမရှိသည့်ချစ်သူကို သူဘာလုပ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ သတ်ပစ်မလို့လား၊ ရိုက်ပစ်မလို့လား။

ခင်ညီမလေး၏အပြောဆိုးဆိုးနှင့် ကြင်နာတတ်သော သဘောများကတော့ နှစ်သက်စရာ။

သည်စဉ် သူတို့ဝိုင်းနားသို့ ဧည့်ခံပွဲမှလူတချို့ ပန်းခြံကလေးသို့ လျှောက်ကြည့်ရင်း ရောက်ရှိခဲ့ကြသဖြင့် စကားမပြောဖြစ်သေး။ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေမိကြသည်။

“ဒီနေ့ ခင်ရတီ လှလိုက်တာနော်၊ ကိုနိုင်ထက်ဦးတော့ ကံကောင်းတာပဲ”

“ကိုနိုင်ထက်ဦး ကံကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ရတီကသာ ကံကောင်းတာ။ ဟိုက နိုင်ငံခြားပြန်ဆရာဝန်၊ အရုပ်ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုးချောချောလှလှလေးတွေ လိုသလောက်ရနိုင်တယ်။ ခင်ရတီမှ ကံကောင်းတာအစစ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုနိုင်ထက်ဦးက နိုင်ငံခြားပြန်ဆိုပေမယ့် ငွေမည်း သိပ်မထောသေးပါဘူး”

“ရှင်ဘာသိလို့လဲ၊ ဟိုက တွဲနေတာကြာပြီလေ။ အခု ယူဖော်တာ တော်သေးတာပေါ့။ ခင်ရတီဘက်က ဘယ်သူမှမပါမလာတာ ကြည့်လိသေး။ ကိုနိုင်ထက်ဦး ခေါင်းညိတ်တုန်း အမြန်ဆုံးလက်ထပ်လိုက်ရတာ မဟုတ်ပေါ့”

“သူ့ညီမလေးကလည်း သူ့ရုပ်ပဲနော်၊ ဟိုတစ်ခါ ဆရာကြီးအိမ်က တွေ့လိုက်ရပါသေးတယ်။ ခုတော့ မတွေ့တော့ဘူး။ သူတို့ညီအစ်မတွေကလည်း ခပ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့တူပါတယ်”

“သူတစ်ပါးကို အရမ်းမပြောပါနဲ့ကွာ၊ မဟုတ်ရင် ကာယကံရှင်တွေ အားနာစရာ”

အတင်းပြောသည့် မိန်းကလေးများ ဝေးကွာသွားတော့ နွေဦး ပြည့်ဦးဖိုကို စူးစမ်းမေးမြန်းရသည်။

“ညီ... သတို့သားရုပ်က ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို၊ သား သေချာမမြင်ရဘူး။ လူတွေ ကွယ်သွားတာပဲ”

“ကိုကို သိချင်လို့ပါ။ ကြည့်ပေးစမ်းပါ ညီရယ်။ တောက်! လူ ဖြစ်ရုံ့လိုက်တာနော်”

“အဲဒါကြောင့် ကိုကိုကို မျက်စိပြန်ကုခိုင်းတာပေါ့ဗျ။ အလကား အတွေးတွေ ချော်နေရသေးတယ်”

“အေးပါကွာ... ကုတာက ထားစမ်းပါ။ အခု သတို့သားရုပ် ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ကိုကိုကိုပြောပြနော်”

နွေဦး တာဝန်ပေးသဖြင့် လူကလေးမှာ သတို့သားကို ပြုပြင် ကြည့်ရသည်။ သူတို့နေသည့်နေရာက ကွာဝေးရသည့်ကြားထဲ ဘေးထွေ တွေ ကွယ်နေသဖြင့်လည်း ကောင်းစွာမမြင်ရပေ။

“ကိုကိုရေ... အရပ်တော့ ရှည်တယ်ဗျ၊ ထောင်ထောင်မောင်း မောင်းကြီး၊ အသားကလည်း မည်းသောစစ်တွေကဆိုတော့ ဟိုဘက်နိုင် က ခိုးဝင်းလာတဲ့ ကုလားကြီးနဲ့တူပါတယ်ဗျာ”

သူတစ်ပါးညှော်ခံပွဲမှ ရေခဲမုန့်ကို သုံးပွဲတိတိယူစားပြီး ချိုးနဲ့ မဲ့မဲ့ပြောနေသည့် လူကလေးအား နွေဦး စိတ်မရှည်တော့။

ကံအားလျော်စွာပဲ မင်္ဂလာစုံတွဲက ဦးမင်းဇံနှင့်အတူ သူတို့အနား သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြတော့ နွေဦးတို့နှစ်ယောက်မှာ အားရဝမ်းသာသွားကြ သည်။

“ဆရာသားက လူချောပဲနော်၊ ဆရာလည်း မချောဘဲနဲ့”

ကိုနိုင်ထက်ဦးက သူ့ဆရာကို ကျီစယ်သည်။

“ကိုယ် မချောပေမယ့်... ကိုယ့်မိန်းမက ချောတယ်လေကွာ သဘောပေါက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟား... ပေါက်ပါတယ်ဆရာ... ပေါက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်

ကျွန်တော်လည်း ဆရာခြေရာနင်းလိုက်တာပေါ့”

မင်္ဂလာအရှိဆုံးအချိန်မှို သတို့သားကြီး၏ အူရွှင်နေသံက ကျယ် ကျယ်လောင်လောင်။ သတို့သမီးကတော့ အသံသိပ်မထွက်လှ။ ဦးမင်းဇံ က နွေဦးနှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ သို့သော် ခင်ရတီက မိမိအိမ် နှင့် အလှမ်းကွာသူမှို နွေဦးကိုလည်း သိပုံမပေါ်ပါ။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

ဟုသာ အသက်မပါသလို ပြောခဲ့သည်။

“သား... စောစောက ဒီမှာ သားညီမလေး တွေပါတယ်၊ ခု ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ သားတို့လူစွမ်းကောင်းနှစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ သလား”

“ခေါင်းမူးလို့တဲ့ ဖေဖေ၊ အိမ်ပေါ်ခဏသွားနေတယ်။ ညှော်ခံပွဲ နဲ့ဆင် ပြန်လာခေါ်မယ်တဲ့”

“အောင်မယ်မင်း... သားရယ်၊ ဆရာဝန်တွေအိမ်မှာနေပြီး ဆရာဝန်တွေရဲ့ညှော်ခံပွဲမှာ ခေါင်းမူးတာများ လာဆေးတောင်းသောက် ချောပေါ့။ အေးလေ... နားပါစေ၊ သားတို့အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ ပြေပါတယ်”

ဦးမင်းဇံတို့အဖွဲ့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့ နွေဦး သားကို ခင်စမ်းမရမေးမိသည်။

“ညီ... သတို့သားရုပ်ကို ကိုကိုပြောမယ်နော်၊ မျက်လုံးပြူးပြူး နှုတ်ခုံးထင်းထင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ် နှုတ်ခမ်းထူထူ၊ မေးစေ့မှာ မွဲနဲ့၊ အမွှေး သီးဆင်နဲ့... ဟုတ်လား”

“မေးစေ့အမွှေးကတော့ ဘယ်နုပင်လဲ မရေလိုက်မိဘူး ကိုကို

ရုပ်ကတော့ ဟုတ်တယ်”

“သူလက်ထပ်တဲ့ သတို့သမီးက ခင်ရတီဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ညီမလေးနဲ့ ရုပ်ချင်းတော်တော်တူတယ်။ အခု သတို့သမီးကတော့ ပိုပြီးဖြူသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ သားညီမလေးက ပိုပြီးတော့ သဘာဝကျတယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်လို မာတယ်။ အကြမ်းပတမ်းခံနိုင်တယ်။ သစ်ပင်ဆိုပေမယ့် ပန်းတွေပွင့်တဲ့သစ်ပင်လေ။ သူ့ဆီမှာ အကြင်နာတွေ ပဲရှိတယ်။ ဒီခရေပင်ပျိုလေးလိုပေါ့၊ ခရေပွင့်တွေကြွေကျပေးတော့ ဘယ် လောက်မွှေးလိုက်သလဲ”

လူကလေး၏ ကလေးအတွေး ကလေးအပြော ကလေးဒဿန ကိုနားထောင်ရင်း နွေဦး တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောပေါက်သလိုရှိသွားခဲ့ သည်။

သူ ခင်မန္တီထံမသွားခင် ပဲခူးမှ သူငယ်ချင်းမင်္ဂလာဆောင်သွား သွားခဲ့တော့ တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ တွဲလျက်တွေ့ခဲ့တာ ခင်ရတီနှင့် နီး နိုင်ထက်ဦးပေါ့။ အမျိုးသားက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ရုပ်ကြမ်းကြမ်း အမျိုးသမီးက သူ့ခင်မန္တီလိုထင်ခဲ့သည်။ သူဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲ သူ့ခင် တွေ ကဲ့ခဲ့ရသည်။ အဲဒီတုန်းက သူဘာမှမလုပ်နိုင်ခဲ့။ သူကလည်း ကလေး ကချေ တေလေကြမ်းပိုးမဟုတ်။ တေလေကြမ်းပိုးအလုပ်ကို မလုပ်ဖြစ်ခဲ့။

အတွေးများဖြင့် နွေဦး တက်ကြွနေမိသည်။ ခင်ညီမလေးယောက် ဆောင်သည့် ခင်မန္တီကို ပညာတွေ ပြန်ပေးရဦးမည်။

သည်လိုတော့လည်း ဘဝဟာ ခုံမင်ခင်တွယ်ချင်စရာ။

အခန်း(၁၉)

ဘိသစ်ပင်လေးဟာ...

ကမ္ဘာဦး သမ္မာကျမ်းစာ

ဘာနဲ့ဝေရုံ သင်္ကေတ

ဘသီးဘပွင့်တွေ မွဲထွားလာကြ...

သည်ကနေအလှည့်က နွေဦး၏အိမ်သို့ လိုက်နေရမည့်အလှည့် ခြစ်နေသည်။ သို့သော် ခင်မန္တီ လိုက်ချင်စိတ် လုံးဝမရှိ။ လုပ်ချင်တာလုပ် သွားသည်။ မိသားစုကို အလေးမထားသည့် မမရတီကိုလည်း နာကြည်း သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ချင်တိုင်းချစ်ပြီး ပစ်ချင်တိုင်း ရမယ် ချည်း ပစ်သွားသည့်ချစ်သူကိုလည်း နာကြည်းသည်။

အလကားပဲ... လူတွေဟာ စေတနာမေတ္တာတွေနှင့် ထိုက်တန် ဘာမဟုတ်ကြ။ ပရုံးနဲ့ထမ်းတင်ပေးလည်း ပရုံးပြုကျန်ခဲ့ရုံပဲ။ နှလုံးသား နဲ့ ထမ်းတင်ပေးခဲ့လည်း နှလုံးကွဲရုံသာ။

လောကကြီးကို ခင်မန္တီ လက်မြှောက်လိုက်ချင်သည်။ တော်ပြီ၊
ချီးမွမ်းခနစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ခနစ်ရက်ပဲ။ အရေထူထူနဲ့ အမေ့ဆီပဲပြန်တော့
မည်။ မမရတီလည်း ယောက်ျားရသွားပြီမို့ ကျောင်းစရိတ်ပေးစရာမလို
တော့။ သူ့ယောက်ျားက ဆက်ထားလိမ့်မည်။

အတွေးများ မီးခိုးမဆုံးတွေးရင်း သူ့လာခေါ်လျှင် အကြောင်း
ပြ ငြင်းဆိုပုံပဲ ခင်မန္တီစိတ်ကူးလိုက်သည်။ သို့သော် လူကလေးက ကျန်
သေးသည်။ သူမပြုစုပျိုးထောင်ထားသဖြင့် စိတ်ဓာတ်တွေ မိုးထိမြင့်မား
နေသော လူကလေးသည် ယခုတော့ အရာရာကို လေ့လာစူးစမ်းချင်ရုံ
သာမက ခရီးလမ်းပေါက်လည်း အင်မတန် သွက်ချင်နေခဲ့သည်။ သူ့မှာ
တက်တက်ကြွကြွ။

သူမ ကိုယ်တင်သည့်စစ်ကဲ၊ ကိုယ်ပြန်ချလို့မရ ဖြစ်နေသည်။
ယခုလည်း သူမကသာ သူ့အိမ်မလိုက်ဖို့ စည်းရုံးမည်စိတ်ကူးသည်။ လူ
ကလေးက လိုက်ဖို့အတွက် အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးလေပြီ။ ကစားစရာအချို့
စားစရာအချို့ကို သူ့ကျောပိုးအိတ်ကလေးထဲ အသင့်ထည့်သိုပြီးလေပြီ။
ပြောလည်း ရမည်ပုံမမြင်။

မီးစင်ကြည့်ကရမှာပဲ...။

ခင်မန္တီ ယခုထိ ဘာတစ်ခုမှပြင်ဆင်မထား။ အိမ်နေရင်းထဲ
သည် ဂွမ်းသားရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ချည်ဘောင်းဘီပွနှင့်သာ။

“ညီမလေး... ပြင်လေ၊ အပြင်ထွက်ရမှာ နည်းနည်းပါးပါး
ကြည့်ပျော်ပျော်လုပ်ပါဦး။ ဘာလဲ... စိတ်ညစ်လို့လား၊ ဟုတ်လား”

Wheel Chair ပေါ်မှာ ခေါင်းဖြီး၊ Body Spray တွေတာ
တွေ ဖျန်းနေသည့်လူကလေးက ခင်မန္တီကို အားမလိုအားမရဖြစ်နေသည်။

“ပြင်မနေပါဘူးကွာ၊ ပြင်လည်း တို့စိတ်ဆွေက ချက်စီမပြင်
ဘဲ”

ခင်မန္တီစကားကြောင့် ပြည့်ပြီးစီး အားရပါးရ မျက်ရည်ထွက်တော့
မတတ် အော်ဟစ်ရယ်နေသည်မှာ အမြင်ကတ်စရာ။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ညီမလေးပြောတာ ဟုတ်တယ်။
ဒါပေမဲ့ဗျာ... မျက်စိမမြင်တဲ့သူက အမြဲသပ်ယပ် ကျော့ရှင်းနေပြီး မျက်
စိမမြင်တဲ့သူက ကပိုကရိုနေတာကြီးတော့ မမိုက်ပါဘူး။ သား အားမပေး
ဘူး။ သွား... ညီမလေး အဝတ်လဲရမယ်”

လူကလေးက သူ့ကုတင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နေသည့်
ခင်မန္တီထံသို့ သူ့ Wheel Chair လေးဖြင့် ရောက်လာပြီး ဆွဲထူထွန်း
လွှတ်နေခဲ့သည်။

ခင်မန္တီ တော်တော်စိတ်ပျက်ရပါ၏။ တော်တော်ရှုပ်တဲ့ လူကလေး
ပဲ။

“သားနဲ့ ဆင်တူဝတ်ဗျာ၊ စပို့ရှပ်အဖြူနဲ့ ဘောင်းဘီနက်ပြာ”

“ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေကျလို့၊ မမိုက်ပါဘူး”

“ဘယ်သူမမိုက် မိုက်မိုက်... သားမိုက်ရင် ပြီးရောပေါ့။ သွား
...ဝတ်”

ခင်မန္တီမှာ လူကလေးပြောသည့်အတိုင်း အဝတ်လဲရသည်။ သည်
စဉ် အိမ်ရှေ့မှ ကားဆိုက်သံကြားလိုက်ရသည်။

“ဟော... ကိုကိုလာပြီ”

လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့ရတာပါပဲ။ သူမတို့ ကားဆီသို့ လျှောက်
ခဲ့ကြရသည်။ လူကလေးပြောသလို မျက်စိမမြင်သူက ပိုမိုလတ်ဆတ်သစ်

ရပ်ကျောရှင်းနေလိုက်တာ နှင်းဆမ်းထားသည့် အင်ကြင်းပွင့်နယ်။ သူ
ဘာတွေ တက်ကြွ ပျော်ရွှင်နေပါလိမ့်။

“ကြွပါ... ကြွပါ... ညီနဲ့ ခင်ညီမလေးခင်ဗျား”

သူ့ကိုယ်သူ ညွှန်ကြိုလိုလို ဒီရိုင်ဘာလိုလိုပုံစံဖြင့် ကားတံခါးကို
ဆင်းဖွင့်ပေးလိုက်ချေသေးသည်။ သို့သော် ခင်မနွီ သူ့ကို နည်းနည်းမှ
ကြည့်လို့မရ။

သစ္စာမရှိတဲ့ပြစ်ချက်ဟာ လောကမှာ အဆိုးဆုံးပဲ... .

ကျန်တဲ့ ဆက်ဆံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးတွေ ဘယ်လောက်
ပဲ ကျေပွန်ကျေပွန်၊ သစ္စာမရှိသူဟာ အနှစ်မရှိသည့်ပင်စည်သာဖြစ်သည်။

ဟန်ဆောင်ကောင်းမနေပါနဲ့ ချစ်သူ၊ ရှင့်မှာ နှလုံးသားမရှိတာ
ကျွန်မ သိခဲ့ပြီးသားပါ။

ခင်မနွီကို မေ့ပစ်ခဲ့ပြီး ခင်ညီမလေးကို ဆွဲဆောင်လည်း ရှင်
ဘယ်တော့မှ မရပါဘူး... .

သို့သော် ကားလေးက သူ့အိမ်သို့ လျင်မြန်စွာမောင်းနှင်သွား
ခဲ့သည်။ လမ်းမှာ သူက လူကလေးကို ဆွဲဆောင်နေပြန်သည်။

“ညီရေး... ဒီနေ့ ရေကူးကန်မှာ ရေချိုးကြမယ်သိလား၊ ညှိကို
ရာဘာလှေလေးပေါ်တင်ပြီး ဆွဲမယ်”

“ဝေး... ဟေးဟေး... ကိုကိုက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

ကားလေးထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်က လုံးလားထွေးလား။ ခင်
မနွီ ကြည့်လို့မရ။ တော်ပြီ... လူကလေးကိုလည်း ထားခဲ့တော့မည်။ ဒီ
လောက် သူ့ယောက်ဖကို ခင်နေတာလေ။ သူမ စိတ်ပုပ်နေမိသည်။

ခင်မနွီ အတွေးတွေများနေဆဲ၊ ကားက သူ့အိမ်သို့ပင် ရောက်

သွားခဲ့သည်။ သူပြင်ဆင်ပေးသော လူကလေးက Wheel Chair
ဖြင့် ရေကူးကန်သို့ သွားနှင့်သည်။ သူမမှာဖြင့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို ထူ
ငင်ပြီး ယခုမှ ကားပေါ်က ဆင်းရုံရှိသေးသည်။

“ခင်ညီမလေး”

သူ့အသံက ချို့မြဲ အက်ရှနေခဲ့သည်။ ဒါ နှလုံးသားက လှုပ်ရှား
ထွက်ပြုလာတဲ့အသံပေါ့။ ရှင်တော့ နာတော့မည် ချစ်သူ။ သူမ တုံ့ပြန်
ကောင်းမဆိုမိ။

“ဒီပုန်းညက်ရိပ်မှာ ခဏထိုင်ပါ။ ကိုယ် မင်းကိုပြောပြစရာတွေ
ရှိလို့ပါ”

လာပြီ... . ဘာတွေ ပြောဦးမှာတဲ့လဲ။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်းမသိ
ဘဲ မြင်လည်းမမြင်ဘဲ ရည်းစားစကား ပြောဦးမလို့ထင်သည်။ ခင်မနွီ
တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေမိပါ၏။ သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး သရော်ပစ်
ထိုက်ရမည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ဆောင်းရာသီက ကိုယ့်မှာ အချစ်ဆုံး အသည်းပေါက်
ဇာတ် ချစ်ခဲ့ရတဲ့ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့နာမည်က ခင်မနွီ
ဆွဲ ပျဉ်းမနား... . ပဲခူးရိုးမတောတွေထဲမှာ ကိုယ်တို့ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြဖူး
တယ်”

“ဒဏ္ဍာရီတွေပေါ့နော်”

မဲ့ပြုံးဖြင့် ခင်မနွီ လှောင်ခဲ့သော်လည်း သူ့မြင်မှာမဟုတ်။

“နောက်တော့ ကိုယ်တို့ ကွဲသွားခဲ့ကြတယ်”

“ဟုတ်လား... သနားစရာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ သနားစရာထက် အသည်းနားစရာပိုကောင်းပါ

တယ်။ ကိုယ် သူ့ကို ပဲခူးမြို့တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် နဲ့အတူ တွေ့လိုက်ရတယ်”

“ရှင်!”

ခင်မန္တီခေါင်းတစ်ခုလုံး မိုးကြိုးပစ်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားသည်။ လုံးဝမဟုတ်တာ ကိုယ်သာအသိဆုံး။ စွန့်ပစ်ခဲ့ရင်လည်း ရိုးရိုးပဲ စွန့်ပစ်ခဲ့ပါ ချစ်သူ။ လည်ဆယ်တဲ့စွပ်စွဲချက်တွေနဲ့ ကျွန်မကို မီးမရှို့ခဲ့ချင်ပါနဲ့။

“ဟုတ်တယ်... ကိုယ့်အသည်းတွေ ကွဲခဲ့ရတယ်။ ကိုယ် သူ့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာလေ၊ ယောက်ျားရုပ်ကလည်း ခပ်ရင့်ရင့်ပါ။ ကိုယ့်ဘဝလည်း ပျက်စီးတော့တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ညာနေတာ။ အဲဒါ ရှင်ညာနေတာ”

ခင်မန္တီရင်ထဲမှာ ငိုကြွေးအော်ဟစ်နေမိပါတယ်။ သို့သော် သူမပြန် မဖြေရှင်းလိုတော့ပါ။ လူကလေးရှိရာ ရေကူးကန်ဆီသို့သာ ပြေးသွားဆီ တော့သည်။

“ညီမလေးရေ... လှေစီးမယ်... လှေစီးမယ်... ညီမလေးက ရေထဲကနေ တွန်းပေး”

သည်တစ်ခါတော့ သူမ အလိုလိုက်တော့မည်။ ကုန်းပေါ်မှာနေလျှင် သူ့စကားတွေ ကြားရဦးမည်။ မုသားစကားတွေကို သူမ နားခါးဆီ သည်။ အသည်းနာပါသည်။

“နေဦး... တို့ အဝတ်လဲဦးမယ်”

ရေထဲဆင်းရ၊ တွန်းရမည်မို့ ခင်မန္တီ အဝတ်လဲရသည်။ ရေကူးဝတ်စုံတွေတာတွေလည်း မရှိ၊ ဝတ်လည်းမဝတ်ရဲ၊ ဘောင်းဘီတိုနှင့် တီရှပ်

လက်ပြတ်ဝတ်ပြီး ခင်မန္တီ ရေထဲခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“အား...”

ရေကူးကန်က ဒယ်အိုးပုံဖြစ်ဟန်တူသည်။ လူကလေးရဲ့ ရေကူးကန်လို တိမ်တိမ်လေးမဟုတ်။ တကယ်က သူမ ရေမကူးတတ်ပါ။ မြို့က ရေကူးကန်ဆိုတာ တိမ်တိမ်လေးတွေ၊ အရပ်မီတာတွေသာ များသဖြင့်၊ သူမ ရဲတင်းစွာ ခုန်ဆင်းလိုက်ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

“အား... လုပ်ကြပါဦး”

ရေကန်အလယ်ဆီသို့ လျှောက်ကျလေ၊ အရပ်က မမီလေဖြင့် ရေတွေက သူမလည်ပင်းဆီသို့ တိုင်ခဲ့ပြီ။ စောစောက အလိုမကျသည့် ခံစားချက်တွေ ပျောက်ပြီး၊ သေဆုံးတော့မည့်ခံစားချက်တွေသာ ရင်မှာ ကြီးဝိုက်လာတော့သည်။

ရိုးမထဲမှာ မျှော့ဖြုတ်ပေးခဲ့တာတွေ၊ မြွေကြီးလက်မှ ကယ်တင်ခဲ့တာတွေ၊ အင်ကြင်းပင်ထက်မှာ နှစ်ယောက်သား အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်နေခဲ့ရတာတွေ၊ သူမ မြင်ယောင်လာပြန်၏။ ချစ်သူကို ကွယ်ရာမှာ မုန်းလို့ရဦး၊ မျက်စိရှေ့ရောက်တဲ့အခါ မုန်းလို့မရတော့တာ ကျွန်မရဲ့ ပျော့ညံ့ချက်တွေပါ။

“ကိုရေ... ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး”

ရေက ပါးစပ်ထိရောက်လာပြီး သူမ သိပ်ပြီးထိတ်လန့်နေမိဆဲ၊ သူ့ရောက်လာခဲ့သည်။

ခင်မန္တီကို ဆွဲယူပွေ့ချီ ကယ်ဆယ်သွားခဲ့ပြီး သေဘေးကြောင့် သူမ ကြောက်လန့်တုန်ယင်နေဆဲ၊ သူ့လက်များက တရွရွ။

“အို!”

၂၀၈ ○ ကြယ်စင်ပျားဝေ

“ကဲ! မင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ခင်မနွဲ့ပဲလေ။ ငြင်းချင်သေးလို့လား။ ဒီ
မဲ့လေးက သက်သေပဲ”

“တော်ပါ။ ကို. . . ကျွန်မကို လူတကာကဲ့ရဲ့သင်္ဂြိုဟ်မှုအောက်
မှာ ပစ်ထားခဲ့တာပဲ။ ကျွန်မ ကိုကိုမုန်းတယ်”

Wheel Chair လေးနှင့် လူကလေးမှာ အကူအညီခေါ်ဖို့ အိမ်
ရှေ့ပိုင်းသို့ ထွက်ခွာသွားသဖြင့် သူမမှာ ပိတ်မိနေရသည်။

“မမုန်းလိုက်ပါနဲ့ မဒွီရယ်။ ကိုယ်တွေ့ခဲ့သူဟာ ခင်ရတီဆိုတာ
လည်း မနေ့ကညော်ခဲပွဲမှာ သိလိုက်ရပါပြီ။ ကဲ. . . မနက်ဖြန် မျက်စိသွား
ခွဲမယ်. . . ကုမယ်။ ဆေးရုံက ဆင်းဆင်းချင်း မိန်းမယူမယ်၊ သိလား”

“အို. . . ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဆေးရုံက ဆင်းဆင်းချင်း ယူလို့ ဘယ်
ရမလဲ။ ပြီးတော့. . . လူကလေးခမျာ သနားစရာ”

“ပြဿနာမဟုတ်တာ ပြဿနာလုပ်လို့ကွာ၊ ယူလို့ရတဲ့အချိန်
ယူမယ်ကွာ. . . ညီကိုလည်း တို့နဲ့အတူ နေစေမှာပေါ့”

သူမတို့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေဆဲ. . . Wheel Chair လေးနှင့်
လူကလေးက မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားသို့
လိုဏ်ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ။

ကြယ်စင်ပျားဝေ

၂၁-၄-၂၀၀၃